

HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorní!
Jen svorným Bůh žehnává.“

JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) X. — Číslo (No.) 31., 32.

Sobota (Saturday) 27. 7. - 10. 8. (August) 1985

7. ČERVENEC V ŘÍMĚ A NA VELEHRADĚ

7. července, v neděli po liturgickém svátku našich věrozvěstů, vyvrcholily na Velehradě oslavy 1100. výročí smrti jednoho z nich, svatého Metoděje. Protože mu nebylo dovoleno být jim přítomen osobně, sv. Otec Jan Pavel II. se k nim připojil v duchu, a to několikerým způsobem: Hned ráno, v kapli sv. Pavla ve Vatikáně sloužil mši svatou za náš národ za přítomností římské české a slovenské kolonie. Se sv. Otcem koncebrovali slovenští kard. Tomko a biskupové Hrušovský a Hnilica, náš Otec biskup Škarvada a na 30 českých a slovenských kněží. Při obětování nesli naši zástupci sv. Otcí plody naší země: chléb,

typickou slivovici a klasy obilí, dále umělecky paličkováný obraz Pražského Jezulátka a knihu „Československo ve fotografii“; Slováci mu odevzdali mj. biskupskou berlu s vyřezávanými podobiznami svatých Cyrila a Metoděje a Sedmibolestné P. Marie. Po mši svaté Jan Pavel II. pozdravil osobně všechny přítomné – bylo jich na 180. Po evangeliu pronesl česky a slovensky tuto promluvu:

„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi...“ (Mt 28,18).

Tato slova slyšeli apoštolové z úst zmrtvýchvstalého Krista, když ho uviděli na Hoře v Galileji a když se mu klaněli. Touto mocí je posílá do celého světa, ke všem národům, aby je získali pro Krista, aby je křtili ve jménu Otce i Syna i Ducha

svatého. To znamená, aby otevřeli jejich srdce pro pravdu evangelia a zprostředkovali jim Boží život, aby jim umožnili účast na životě Nejsvětější Trojice.

S touto radostnou zvěstí a s mocí onoho poslání, daného apoštolům a všem jejich nástupcům na Hoře v Galileji, přišli k našim předkům svatí Cyril a Metoděj a učili je zachovávat všechno, co jim Ježíš přikázal (viz Mt 28,20). Učili je milovat našeho Pána a Spasitele, protože sami zakusili a žili, že nevýslovné tajemství Božího Syna, který se pro nás a pro naši spásu stal člověkem, nejloubejší pozná a nejvíc do něho pronikne ten, kdo ho dokáže milovat, ba jak vyžaduje hlavní přikázání - kdo ho miluje z celého srdce, celou svou duší a celou svou myslí (viz Mt 22,37).

Je příznačné, že svatý Cyril, když se s Metodějem připravují na svou misijní cestu na Velkou Moravu, začíná překládat na prvním místě Janovo evangelium, že první věta napsaná slovansky zněla: „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh.“ (Jan 1,1) Apoštolé Slovanů neváhali učít naše předky těm nejloubejším pravdám. Spoléhalo se na moc lásky, která poznává i to, co nelze slovy vyjádřit, a na milost a dobrotu Otce, Pána nebe i země, který tyto věci skryl před moudrými a chytrými a který je odhalil maličkým (viz Mt 11,25).

Potvrzuje to i olověný křížek z druhé poloviny devátého století po Kristu, nalezený v Sadech u Uherského Hradiště, v místech, kde stával v době cyrilometodějské pravděpodobně klášter nebo škola. Řecký nápis zní: „Ježíš Kristus – Světlo – Život – Vítězství.“ Jeví se to jako lapidární shrnutí Cyrilova i Metodějova hlásání evangelia: to co nejčastěji svým žákům, ale i našim předkům kladli na srdce. Je to ale také ohlas oné hluboké víry prologu Janova evangelia, který stojí na

počátku slovanského písemnictví.

Ježíš Kristus – Světlo Život...

Ten, který nosil onen olověný křížek, vyznával, v co věřil. Hlásal druhým, kteří jej viděli a snad i líbali, že „v něm, v Kristu, byl život a ten život je světlo lidí“ (Jan 1,4). Svatí Cyril a Metoděj přišli otevřít našim předkům přístup k životu, který je světlem, oni přišli vydávat svědectví o tom světle, protože je uchvátil Ježíš, který řekl: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12).

Ježíš Kristus: Světlo – Život – Vítězství. A jako Světlo vítězil nad tmou, jako Život přemohl smrt a vše, co k ní vede.

Svatí soluňští bratři přinesli

našim předkům světlo víry. Víra však vítězí nad světlem. „Nad světlem zvítězilo právě toto: naše víra. Kdo vítězí nad světlem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš Kristus je Syn Boží?“ (1 Jan 5,4). A se svatým apoštolem Pavlem můžeme dodat: „Vítězně je smrt navždy zničena. Smrti, kampak se podělo tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec?... Ale Bohu díky! On nám dopřává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ (1 Kor 15,55-57).

Zde pramení apoštolovo povzbuzení: „Proto buďte pevní, moji milovaní bratři, nedejte se zviklat a stále hodně pracujte v díle Páně. Víte přece, že vaše námaha není marná, když ji konáte ve spojení s Pánem“ (1 Kor 15,58).

(Dokončení na str. 15)

Záběr mnohatisícového zástupu věřících poutníků na levé části prostranství před chrámem na Velehradě v neděli 7. července 1985.

Ti, kteří mysleli „na všechno“, přinesli si s sebou i „štafle“, aby lépe viděli na oltář před kostelem a nic jim z obřadů neuniklo.

Sloupek informací

o znovu probuzeném přízraku „dělitelnosti“ míru a politiky uvolnění v Evropě a ve světě, a o nově klíčících nebezpečných ochotách chtít usmířit protivníka ústupky.

Někteří západní socialisté začínají za Gorbačeva znovu „nahrávat“ Moskvě.

Západoněmečtí sociální demokraté diskutovali o zahraniční politice NSR a podle jejich senátora Pawelczyka z Hamburku, odpovědného za vnitřní záležitosti, usoudili, že SPD (socialistická strana Německa) - se musí vrátit k „mírové politice“ vůči SSSR. Řekl tam doslova: „Je především v našem zájmu, aby byl zbrojní potenciál zmenšen. Přitom vycházíme z toho, že politika uvolnění musí být „dělitelná“. Požadavek nedělitelnosti spravedlivého míru a uvolnění je ve skutečnosti jen velmi dobrodružnou koncepcí...“ A senátor Pawelczyk pak vyhlásil tři body své sociálně demokratické koncepce zahraniční politiky:

1. Každý stát musí mít ve vlastních rukou účinné prostředky ke kontrole procesu společenských změn. - (Co to znamená pro policejní potlačení Charty 77 nebo polské Solidarity a jiných opozičních hnutí máme dosud v dobré paměti a každodenně o tom slyšíme. - Proč tedy ale - když už takto „pan-soudruh“ Pawelczyk smýšlí - neměří stejným loktem i

Jižní Africe? Pozn. redakce.)

2. Ochota k politice uvolňování předpokládá vnitropolitickou stabilitu.

3. Zlepšení poměru ve vztazích mezi Východem a Západem není namířeno na překonávání existujících vládních systémů, nýbrž jen na „postupné zlepšování“ stávajících byrokratických poměrů v určitých oborech.

Nedávno byl na návštěvě v Praze - (vůbec první návštěva tohoto druhu) - také předseda socialistické dánské vlády Poul Schüter. A víte co v Praze sovětským politickým žargonem vyhlásil? „Všichni musíme prý být ochotni učinit kroky, které mohou zlepšit situaci a zvýšit stabilitu v Evropě. To se týká jak zemí na Východě tak i na Západě. A musí se to dít při plném respektování jednoty uvnitř tohoto spojeneckého svazku, k němuž každý z nás patříme a nikoliv takovým způsobem, který ohrožuje naše základní bezpečnostní zájmy. Předpokladem pro plodný dialog prý je, aby obě strany měly pocit, že jejich bezpečnost je zajištěna.“ Samozřejmě československý tisk otiskl tento projev s neomalenou pochvalou.

Nebude-li se sovětům připomínat jejich policejní diktatura, budou z nich „hotoví beránci“ a nechají Západ na pokoji...!

Je-li vskutku něco „dobrodružná koncepce“ - jak říká hamburský senátor Alfons Pawelczyk - pak jsou to právě tyto koncepce některých západních politiků a politických stran. Řečeno naplno, znamenají toto: Moskvě je nabízeno potvrzení a zaručení t.zv. Brežněvovy doktriny o omezené samostatnosti komunistických států. Moskvě je tím jednoznačně potvrzováno, že ze Západu se nikdo nebude míchat do záležitostí jejího imperia, ať se tam děje cokoliv! To je ta „kontrola společenských změn.“ Moskva je tak téměř vybízena, aby si všude zjedнала pořádek a klid podle svého vlastního receptu - jak to dosud udělala v Baltických státech, na Ukrajině, na Podkarpatské Rusi, v Maďarsku, v Československu, v Polsku, a dělá dnes i v Afghánistánu. To proto, že klid a „vnitropolitická stabilita“ je prý předpokladem „politiky uvolňování“ a nespokojenci s politickou komunistickou diktaturou ať prostě trpí, když ji kritizují. A kde přišel západoněmecký socialistický senátor Pawelczyk na to, že vztahy mezi Východem a Západem mají mít za cíl jen „postupné zlepšování stávajících byrokratických poměrů v určitých oborech“? To je přece dnes už i politikou sovětského Gorbačeva! Co nám tedy najednou někteří sociálně demokratičtí západní politikáři doporučují je známá Švejnova rada: „To chce klid!“ Moskvě všechno dovolit, pomáhat jí a jejím satelitům ke stabilizaci a větší výkonnosti komunistického systému a jen se s veškerým jejich jednáním smířit! Avšak Moskva dosud neustoupila ani „o chlup“ od podpory t.zv. „osvobozovacích revolučních hnutí“ a od úsilí zničit všemi prostředky „kapitalistickou“ společnost.

Dánský ministerský předseda v Praze tedy potvrdil, že Západ je pro všechny kroky ke „zlepšení situace a zvýšení stability“, že všechno se musí dít „při plném respektování jednoty uvnitř tohoto společenského svazku“. A jakoby považoval za samozřejmé, že když Západ nebude Moskvě nic vytýkat, Moskva zkrátka přestane být dobyvačná a bude plně respektovat „základní bezpečnostní zájmy“ také západního společenství, s nímž nechce nic jiného jen výhodně obchodovat...! Jaká to bláhovost!

Západní společenství národů a států je tak najednou kladeno na roveň sovětskému koloniálnímu policejnímu imperialismu, NATO na roveň Varšavské smlouvě, a Helsinky se staly v podstatě „smluvním zabezpečení“ nových hranic komunistických států v Evropě. O ostatních dohodách a ustanoveních Závěrečného dokumentu z Helsinek je možno mít rozdílné názory i když jejich dodržování a naplňování komunistickými státy je přinejmenším víc než problematické.

Co je v tomto pojetí zmíněných západních socialistických politiků „nedělitelnost“ nebo „dělitelnost“ uvolnění či napětí? To je přece známé, protože to už v naší době tady bylo! Když by došlo k napětí a třeba i k válečným událostem v Asii, nebo na Blízkém východě, „dělitelnost“ napětí či „uvolnění“ v takovém případě neznamená nic jiného než krýt záda tomu, kdo je do napětí, nebo válečného konfliktu zapleten, ať už je třeba útočníkem, který tam sleduje jen své „mírové“ cíle! To přece už bylo dostatečně vyzkoušeno v letech 1937 až 1945! Tragické následky tohoto ústupkářského postoje prožíváme dodnes! Nebýt „dělitelnosti napětí“ a „dělitelnosti uvolnění“ - čili „mírové koexistence“ nebo „spolupráce“, Hitlerův nacismus by se pravděpodobně nebyl nikdy tak lehce a tak daleko dostal! Vzpomeňme si jen na pakt Stalin - Hitler. A Hitler pak mezitím vyřizoval jeden svobodný stát po druhém. Jen si vzpomeňme na rakouský „Anšlus“, na uměle vyprovokovanou tzv. „sudetskou krizi“, Mnichov 1938 a 15. březen 1939. To všechno byla „dělitelnost“ napětí a krizi v praxi, a také „dělitelnost“ uvolnění či koexistence. Zatím nám v historii ještě ani jeden z útočníků nepředvedl „dělitelnost“ napětí nebo „dělitelnost“ uvolnění jinak než získáváním času „dočasnou dohodou“ o „uvolnění napětí“, aby se mohl dokonale připravit k rozhodnému náporu.

A bude-li to považovat ke svému konečnému vítězství za

nutné, nebude se ani chvíli rozpakovat v dané chvíli k rozhodnému úderu. Proto je nutné, aby byl Západ vůči světovládným plánům Moskvy nedůvěřivý, zůstal ve svém postoji jednotný a v obraně silný. Taková je už dnešní realita.

To vše je stará známá písnička konejšit se iluzemi, že budoucího - ikdyž ted' najednou usměvavého - útočníka obrátíme na mírotvůrce ústupky za každou cenu.

Ve světle rozdílnosti postojů západních politiků vůči SSSR - (uvedli jsme jen dva takové příklady) - se pochopitelně musí jevit každý západní požadavek vůči Moskvě - „naplňte jaltské dohody“ - jako provokace a vměšování se komunistům do jejich diktátorského vladaření. Za této situace se pak také musí každý projev Reaganovy politiky jevit Moskvě jako reakční a imperialistický. V očích tak mnohých levicových západních politiků a žurnalistů, kteří „fandí“ mezinárodní světové levici, jsou pak protiamerické demonstrace bijců „za mír“ v západních zemích zcela „oprávněné“. Jak je však ještě dnes - po 20leté předválečné a 40leté poválečné - zkušenosti se světovým komunismem možné, že se najdou na svobodném Západě vzdělaní lidé, kteří dobře vědí o rozdílu mezi snahami o větší sociální spravedlnost a fanatickým třídním bojem o totalitní politicko - hospodářskou moc ve službách sovětského imperialismu a neokolonialismu s policejní kontrolou a sociálním apartheidem všech odvážných kritiků komunistických režimů? Komu svým tlachavým povídáním o míru chtějí posloužit, když USA nezabraly od konce války ani jedinou zemi, zatímco SSSR se nespokojil s obsazením zemí svých nevolnických satelitů, ale cpe se do Afriky, Asie, Střední i Jižní Ameriky? Proč tolik západních politiků dnes už zase takřka sedí za jedním stolem s těmito slepci či poloslepci, jako s mírovými apoštoly? Není jistě také náhodou, že i někteří lidé ze

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

YDÁVÁ:

„VELEHRAD“, českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.

2657-59 S. LAWDALE AVE. Chicago Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.

s redakčním kruhem

Právní poradce a zástupce: Henry T. SYNEK

111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602

(312) 263-6060

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA \$30.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

July 27 - August 10, 1985 — Vol. X, No. 31., 32

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES WE SPECIALIZE IN PARTY AND WEDDING CAKES

Možno objednat telefonem: laskavě a rychlá obsluha česky i anglicky

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650
OLympic 2-2854

zemí na hranicích dvou světů - ze srdce Evropy - zavírají oči před skutečností a vedou přímo politické a žurnalistické kampaně třeba za vítězství „sandinistické“ revoluce v Nikaragui a proti válečnému nebezpečí z Washingtonu! Kde se najednou vzalo, že nové pečený sovětský diktátor Gorbačov je v západním tisku líčen jako pravý lidumil? Bojuje přece proti alkoholismu, čistí sovětské hospodářství od neschopných a korupčních žvlů, míchá se mezi lid, rozpráví s dělníky a dokonce rozmlouvá s dětmi. Anglická politika a žurnalistika křepčila přímo nadšením nad jeho návštěvou - krátce předtím, než se stal generálním tajemníkem KS Sovětského svazu - nad jeho roztomilou manželkou (koupila si přece kvalitní hezoučké šaty a nějaký šperk stejný jako paní Thatcherová). Gorbačov ani nenavštívil Marxův hrob v Londýně, ale jen tam poslal věnec, no - zkrátka a dobře - „je to náš člověk“. Za všechny to asi vyjádřil v „Listech“ dr. Zdeněk Mlynář články „Stagnace končí“ a v orgánu italských komunistů „L'Unità“ v článku „Můj spolužák Michail Gorbačov“.

Toto je ovšem jen malá část dnešní „nové“ politické stránky postojů některých socialistických politiků Západu. Zvláštní studii by si zasloužily problémy hospodářské a obchodní. Západ se na rozšíření obchodu s SSSR téměř už třese! A to asi Západu v budoucnu příliš neprospěje, dokud nebude od Moskvy požadovat podmínky: dodržovat lidská práva, nešířit marxismus prostřednictvím Castrovy Kuby, výzbrojí guerillů a mezinárodním terorismem. Jestli to prozřívá státníci Západu nedokáží, pokvete znova appeasement tak, že nechá nebohého Chamberlaina daleko ve stínu. Rozvinutá socialistická společnost, reálný, vyspělý, zralý, rozvinutý, vyvinutý a jak se ještě ten moskevský „socialismus“ nazývá, se zdá být také naší vlastní vinou a přičiněním na pochodu.

Bud'me však optimisty! Řekněme si jen, že budoucnost tohoto starého evropského kontinentu a všech jeho hodnot je nejistá a nejasná - pravděpodobně stejně jako ostatního svobodného světa. Budiž nám však přece jen dovolena otázka politikům, politickým hnutím, žurnalistům, hospodářům a všem, kteří se o tento vývoj a tuto situaci nemalo zasloužili a na této cestě často s velikým fortem i nadále pokračují: „Kam kráčíte, pánové? A proč?“

/Podle Josefa Jonáše z Vídně/

Pojed'te s námi na Svatý kopeček ve Wisconsinu!

Milí přátelé,

zveme Vás, Vaše rodiny a Vaše známé a přátele jako každoročně na naši pout' na Svatý kopeček do Wisconsinu. Letos na ni pojedeme v neděli 15. září. Důvod, že jedeme dříve než léta minulá je ten, že Den českých katolíků se letos koná v neděli 8. října, tedy právě tehdy, kdy jezdíváme na Holy Hill.

Prosíme Vás, abyste na letošní naši pout' skutečně pozvali a upozornili co největší počet svých známých a přátel. Vždyť na ni jedeme v jubilejním svatometodějském roce. Naši doma, kde je stále neustávající pronásledování církve, putovali, jak víte, 7. července ve velkém množství na Velehrad, kde byla sloužena slavná mše, aby v roce 1,100. výročí od smrti sv. Metoděje poděkovali našim svatým věrozvěstům za dar víry, který našim předkům přinesli a manifestovali věrnost zděděné víře. V Římě právě v těchto dnech je pout' našich věřících z

celého světa s tím samým účelem a v říjnu tam bude druhá. I na jiných místech jsou plánovány děkovné jubilejní poutě. Zapojme se do tohoto úmyslu a spojme se v duchu s našimi věřícími doma a roztroušenými po celém světě děkovnou modlitbou k sv. Cyrilu a Metodějovi, a zároveň pevným vyznáním naší víry slovy velehradské písně:

Velehrad náš, ten rozkvétá vždy znova.

Nížádná moc už nám jej nerozboří,

pokud náš národ v hloubi srdce chová důvěru -

k Matce, která divy tvoří.

Maria za nás prosit nepřestane: -

Dědictví otců zachovej nám, Pane.

S touto vírou a vděčností budeme letos putovat k naší zdejší Panně Marii wisconsinské, když nemůžeme tak učinit na posvátný Velehrad.

A proto tedy zvláště letos Vás prosíme o velkou účast na této pouti. Společným putováním utvrdíme a prohloubíme své náboženské přesvědčení. Zpráva o tom posílá pak naše

doma, kteří se to dovědí, jako jsme se my dověděli o slavnostních manifestačních bohoslužbách na Velehradě.

Shodou okolností putujeme letos na Holy Hill v předvečer svátku sv. Ludmily, babičky svatého Václava, dědice české země, jehož po staletí náš národ prosil slovy chorálu svatováclavského „Nedej zahynouti nám, ni budoucím.“

Rovněž jako každým rokem jedeme poprosit Pannu Marii na wisconsinském Svatém kopečku o ochranu našich rodin a našich drahých zde i doma za mořem, za naše nemocné, pomodlit se za naše zemřelé a vyprosit, aby bylo více lásky a porozumění v naší zdejší obci věřících.

Na Holy Hill vyjíždíme v neděli 15. září v 7:00 hodin ráno od Čihák World Travel, INC, 6302 západní Čermákova třída v Berwynu. Pohodlný autobus, kterým pojedeme, zastaví potom ještě u chicagského Velehradu 2657-59 S. Lawndale Ave., odkud jede již přímo na Holy Hill.

Z Holy Hill se budeme vracet v 5:30 hod. odpoledne a autobus bude zastavovat jen na zastáv-

kách z kterých vyjížděl; tedy: Čihák World Travel, INC. v Berwynu a Velehrad v Chicagu.

Cena cestovného je \$20.00 za osobu. Šeky a Money Orders vystavte laskavě na Čihák World Travel, Inc. Cestovné je nutné zaplatit předem celé. V případě odřeknutí cesty se cestovné nevrací.

Neodkládejte a nenechávejte přihlášky až na poslední chvíli a zastavte se u Čiháků co nejdříve, abyste si zaplacením cestovného zajistili své místo v autobuse. Děkujeme za porozumění.

Vítáme a zveme Vás všechny, kteří s námi budete opět věrně „putovati“ na Holy Hill svými auty, at' z Chicaga a jeho okolí - či z Milwaukee, Kenoshy, Racine a Philips. Rozšířte i v těchto místech mezi své známé zájem o naši pout' na Holy Hill.

Program poutě se dozvíte v autobuse a bude otřítěn v Hlasu národa.

Těšíme se s Vámi všemi na naše letošní putování jubilejního svatometodějského roku.

Za Klub Domov z NSČK
Otec Vojtěch Vít, O.S.B.
duchovní rádce

„Bude piknik, nebo nebude?“

Nakonec pak piknik byl!

Od pondělka 8. července jsme pozorně naslouchali zprávám o počasí, poněvadž v neděli čtrnáctého měl mít Klub Domov z NSČK společně se Spolkem sv. Vojtěcha svůj tradiční rodinný letní piknik. Předpovědi počasí nebyly nejružovější, v sobotu a v neděli během dne měly být střídavé dešťové přehánky. Utěšovali jsme se tím, že hlasatelé se často mylí, takže může být ještě hezky a slunečno, anebo že skrápne, a to nebude nijak vadit. V neděli ráno alespoň v Ciceru a Berwynu, kde nás nejvíce bydlí namísto předpovídaných přeháněk pořádně lilo. A tak co teď - bude piknik venku, anebo jak jsme psali v novinách - že za nepříznivého počasí se sejdeme ve vychlazeném, příjemném sále chicagského Velehradu k odpolednímu přátelskému posezení. Od rána proto zvonily telefony u pořádajících členů Klubu Domov a ostatních věrných obětavých spolupracovníků. Každý chtěl vědět, co se bude dělat. Hlasatelé na televizi i v radiu najednou předpovídali, že v deset hodin přestane pršet, vysvitne sluníčko a odpoledne bude hezky. Je jim možné však věřit? Tolikrát se již zmýlili: a co když přestane pršet později než v deset hodin, tráva v lesní rezervaci nevyschne a tak tam

stejně nikdo nepřijde. - Je již skoro půl deváté a stále ještě prší. Nakonec situaci rozhodl Otec Vojtěch, který, aby nám dodal optimismu, tvrdil, že takový prudký ranní déšť v létě, je jako ženský pláč; za chvíli přejde, sluníčko jej přemůže a vše vysuší. Tak abychom zůstali klidni a jeli do Schut's Grove piknik připravit. Cítí prý v kloubech, že odpoledne bude hezky. Sešli jsme se tedy pod střešou přístřešku lesní rezervace vymodění v pršácích, v plavkách, v galoších atd. Prostě každý v tom, o čem se domníval, že je to pro takovou situaci nejpráhodnější. Přšlo stále dál a pohled na vaničky, do kterých měl být dán led k chlazení nápojů, a které zatím byly plné jen dešťové vody ani vtipy, které se někdo sem tam odvážil pronést, náladu nezlepšovaly. Ovšem to vše se jako švihnutím záračného proutku změnilo, když v půl desáté déšť ustal, vysvitlo sluníčko a po chvíli čekání, pozorování, jsme viděli, že počasí se ustaluje, čili že svatý Petr nás vytáhl z bryndy. A tak v komickém ustrojení, ve kterém jsme přišli, evachtajíce ve vodě, kterou jsme z přístřešku vymetali, jsme se rychle dali do práce. A šlo nám to opravdu dobře od ruky. Návštěvníci, z nichž někteří přišli již před polednem - (začátek pikniku byl ohlášen na 12:00 hod.) - mohou potvrdit, že bylo vše připraveno k jejich spokojenosti. Dokonce i tráva již oschla a mohló se tedy sedět

u piknikových stolů. Jak, a s kým, Otec Vojtěch to tam „nahoře“ usmlouval, že piknik nám, jak se zde říká „nevypršel“, nevíme, jistě však je, že „nějaké styky“ tam má.

A tak odpoledne při besedě s přáteli a známými a při zpěvu našich písniček doprovázených na harmoniku Ludvou Rafajem, prožili jsme hezké letní odpoledne. Piknikových specialit - bramboráků, opékaných buřtů, párků, moravských klobás, uzeného s okurkou a chlebem i výborného domácího pečiva, které nám naše členky a příznivkyňe napekly a darovaly - bylo více než dostatek. Čepované pivo nejen hasilo žízeň, ale chutnalo výborně a proto se u lesního baru živě čepovalo. Děti se vydováděly v závodivých hrách a získaly i sladké odměny. Na mnohé se v naší „štěstě“ štěstí usmálo; děkujeme všem dárcům, kteří nám do ní dali výhry.

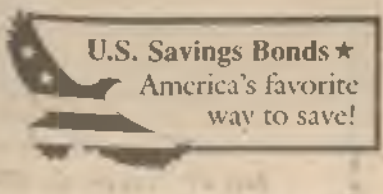
Jak jsme již řekli prožili jsme hezké přátelské odpoledne a Klub Domov ke své další činnosti a především k podpoře naší zdejší národní katolické větve, taky nějakou tu „korunu“ vydělal, takže můžeme být spokojeni. Piknik se vydařil, a to je to hlavní.

Zbývá poděkovat všem vám, kteří jste mezi nás přišli a těm, kteří, at' již na kterémkoliv místě pomohli, aby se piknik mohl pořádat. Jelikož jeden z našich nejspolehlivějších

pomocníků - ač není ani členem našeho klubu nám řekl: „Ne abyste mi zase v novinách děkovali, nebo mne tu již nevidíte! Chodím sem, abych vám pomohl, a ne abych byl v novinách!“ - tak tu nejmenujeme ani jeho kolegy, které si přivedl, aby nám věci přivezli a postavili stoly a vařiče. Věříme, že i vy všichni ostatní, kteří vždy tak obětavě na našich podnicích pracujete, přicházíte ze stejného důvodu jako náš věrný pomocník, který o veřejnou chválu nestojí. Přicházíte v dobré vůli, abyste pomohli naší společné věci. Když se dílo podaří, jste spokojeni a je vám to radostnou odměnou. Jestliže někdo snad přichází proto, aby jeho jméno bylo vytištěno v novinách, a je „uražen“ když náhodou se tak nedopatřením nestane, litujeme, ale potom nepochopil proč se od začátku exilu obětujeme pro křesťanskou a národní věc.

Vy všichni nejmenovaní, kteří jste opět i tentokrát obětovali spoustu volného času a práce, přijměte proto nejen to naše nejsrdčejší Pán Bůh zaplat', ale i ujištění, že Pán Bůh to viděl!

Pořádající výbor Klubu Domov a Spolku sv. Vojtěcha

Tomáš Špidlík:

Milujte nepřátele

Nebyl to člověk lehkomyšlný, byl velmi vzdělaný a skoro přehnaně vážný. Byli jsme přátelé, ale nedovedl jsem si s ním zažertovat. Byl také věřící, syn luteránského pastora z Německa. Jednou mně s velkou úctou ukazoval komentář k evangeliu, který napsal jeho otec. Ale pak našel jednu stránku, o které řekl, že s ní nesouhlasí. Bylo tam vysvětlení slova Kristova: „Milujte své nepřátele!“ (Mt 5,44). Ve výkladu otcově se to bralo doslova jako příkaz. Syn se mě snažil přesvědčit o tom, že je to jedna z těch velmi obrazných vět, jako je např. rada useknout si ruku, která by nás pohoršovala (Mt 5,30). Běda tomu, kdo by to provedl doslova. A dodal k tomu na vysvětlenou: Milovat nepřátele, tj. někoho, kdo mi dělá zle, by bylo naprosto proti lidské přirozenosti, kterou péče evangelium respektuje. Nemůže se tedy v evangeliu přirozenost chránit a ničt současně. Vždyť odstřelujeme i nebezpečná zvířata, která ostatně za nic nemohou.“

Slovo nepřítel je velmi časté ve světové literatuře i v Bibli. Ve starých eposech, bájích, v dějinách národu, všude se vyskytují nepřátelé. Proti nim pak povstávají hrdinové, kteří nad nepřáteli zvítězili, zabili je, vyhnali ze země, zneškodnili. Takoví hrdinové se pak oslavují jako dobrodinci lidstva, heroové národa. Každý národ měl své nepřátele zvláště na počátku. Čím víc však národ sílí a stává se mocným, tím víc mu ubývá nepřátel. Egyptské lyriky oslavují mocné faraony, proti nimž se neodvážil žádný nepřítel pozvednout hlavu. Na konci starověku císař Augustus zavřel Jánusovu bránu na znamení všeobecného římského míru, „pax Romana“. Říše se cítil už tak upevněna, že nemá nepřátel, ale spouště ne takových, kteří by stáli zato, aby se jí museli Římané obávat.

Trvalá ochrana míru je tedy zničení a podrobení nepřátel. Nejsou-li tu nepřátelé, mládež nemá příležitost bojovat a zdegeneruje. Proto prý se např. Kozáci vždycky starali o to, aby měli na některé straně otevřenou válku.

Ve smyslu morálním a občanském - (ne přímo vojenském) - hájí tento směr ve starověku Plutarchus ve svém traktátu „O užitečnosti nepřátel“. Osobní nepřátelé jsou nutní k tomu, aby se moudrý

(Pokračování na str. 5)

DOBA "BĚHEM ROKU"

17. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, v tobě je všechna síla a svatost, — ty jsi ochránce všech, kdo v tebe doufají. — Skloň se k nám ve své bohaté dobrotě, — osvěť nás a ved', — at' věci stvořených užíváme tak, — aby nás už nyní přiváděly k tomu, co je věčné. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z DRUHÉ KNIHY KRÁLOVSKÉ (2 Král 4, 42-44)

Nějaký člověk přišel z Baal Šališa a přinesl Božimu muži chléb z prvotín, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrčených čerstvých zrn v chlebníku. Elizeus řekl (svému služebníku): „Dej to lidem, at' se najedí!“ Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovec lidí?“

Elizeus řekl: „Dej to lidem, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst a ještě zbude.“ Dal jim to tedy, najedli se a ještě zbylo podle Hospodinova slova.

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA EFESANŮM (Ef 4, 1-6)

Bratři! Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, kterého se vám dostalo a buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, že budete spojeni v pokojném soužití.

Jen jedno je ono tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytožené dobro, ke kterému jste povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE JANA (Jan 6, 1-15)

Ježíš odešel na druhý břeh Tiberiadského jezera v Galileji. Šel za ním veliký zástup, poněvadž viděli znamení, která činil na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Byly blízko židovské svátky velikonoční.

Když Ježíš pozvedl oči a spatřil, že k němu přichází čet-

ný zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, sám totiž věděl, co učiní.

Odpověděl mu Filip: „Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“

Řekne mu jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra: „Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro tolik lidí?“

Ježíš řekl: „At' se všichni posadí!“ Na tom místě bylo mnoho trávy. Muži se usadili v počtu asi pěti tisíc.

Pak vzal Ježíš chleby, vzdal díky a rozdělil sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se nasýtli, řekl svým učedníkům: „Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!“ Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů nalámanými díly, které z těch pěti ječných chlebů zbyly po jídle.

Když lidé viděli znamení, které Ježíš učinil, říkali: „Opravdu je to ten Prorok, který má přijít na svět!“

Když Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho učinili králem, odešel opět na horu, zcela sám.

18. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, stůj při nás, služebnících, — a na naše prosby odpověz svou dobrotou. — Oslavujeme v tobě svého Tvůrce — a spoléháme na tvé vedení. — Proto prosíme: — Obnovuj v nás a stále zachovávej, co je tobě milé. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z DRUHÉ KNIHY MOJŽÍŠOVY. (Ex 16, 2-4, 12-15)

Celá obec synů Izraele reptala proti Mojžíšovi a Áronovi na poušti. Synové Izraele jim řekli: „Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umorili celé toto shromáždění hladem!“

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, sešlu vám jako déšť chléb z nebe. Lidé vyjdou a nasbírají si každý den dávku na den, abych je zkoušel, zda půjdou v mém zákoně nebo ne.“

„Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: K večeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh!“

Když nastal večer, přilétly křepelky, že pokryly celý tábor. Zrána přikryla rosou tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula a kře, napovrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to viděli synové Izraele, ptali se navzájem: „Co to je? — neboť nevěděli, co to je.“

Mojžíš jim řekl: „To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu.“

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA EFFESANŮM (Ef 4, 17, 20-24)

Bratři! Říkám vám a zapřísahám vás ve jménu Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohané! Jejich smýšlení je neplodné.

Takhle jste se tomu přece o Kristu neučili! V jeho škole jste slyšeli — podle pravdy, která je v Ježíšovi — že se máte zbavit dřívějších způsobů života a přestat být člověkem starým, který se žene za klamavými rozkošemi — a přivede ho to do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE JANA. (Jan 6, 24-35)

Když zástup shledal, že Ježíš ani jeho učedníci tam nejsou, vstoupili na ty čluny a jeli ho do Kafarnaum hledat. Když jej na druhém břehu moře našli, řekli mu: „Mistře, kdy ses sem dostal?“

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli jste se. Neusilujete o pomíjivý pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný, který vám dá Syn člověka: jej ověřil jeho Otec, Bůh, svou pečeti.“

Řekli mu: „Co máme činit, abychom konali skutky Boží?“

Ježíš jim odpověděl: „To je kutek Boží: abyste věřili v toho, koho on poslal.“

Our 100th Year

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of
Federal Home Loan Bank System

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS
—up to \$100,000.00—
by Federal Savings and
Loan Insurance Corp.

A FRIENDLY
SAVINGS
INSTITUTION
SERVING A GREAT
COMMUNITY

SAVING IS
CONVENIENT
HERE!

Every feature of our
association is designed
with safety, increased
earnings and conveni-
ence for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve-you
office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.

Satisfying friendly service

CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, IL. 60546
PHONE: 442-5700

Řekli mu: "Jaké znamení činiš, abychom viděli a uvěřili ti? Co dokážeš? Naši otcové jedli na poušti mannu, jak je psáno: 'Dal jim jíst chléb z nebe'."

Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu."

Řekli mu: "Pane, dávej nám ten chléb stále!"

Ježíš jim řekl: "Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žižnit."

19. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Všemohoucí, věčný Bože, — odvážejeme se nazývat tě Otce a prosíme: — Naplň naše srdce duchem opravdového synovství, — abychom se mohli ujmout zaslíbeného dědictví. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a krájuje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z PRVNÍ KNIHY KRÁLOVSKÉ (1 Král 19, 4-8)

Eliáš šel na poušti cestu jednoho dne. Když tam přišel, sedl si pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: "Už je toho dost, Hospodine, vezmi mi život, neboť nejsem lepší než moji otcové!" Lehl si a usnul pod tou kručinkou.

A hle — tu se ho dotknul anděl a řekl mu: "Vstaň, jez!" Podíval se a hle — u jeho hlavy koláč upečený na rozžhaveném kamení a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul.

Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotknul se ho a řekl: "Vstaň a najez se, neboť cesta by byla příliš dlouhá pro tebe." Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA EFESANŮM (Ef 4, 30-3, 2)

Bratři! Nedělejte zármutek svatému Božímu Duchu, který na vás vtiskl svou pečeť pro den vykoupení.

Daleko at' je od vás každá zahořklost, přehliřnost, hněv, hádání, nactiutraháctví a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.

Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval vás a vydal sebe za nás zcela v obět', Bohu velmi příjemnou.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE JANA (Jan 6, 41-51)

Židé na Ježíše reptali, že řekl: "Já jsem chléb, který sestoupil z nebe." A říkali: "Což tohle není Ježíš, syn Josefův, jehož otce i matku známe? Jak tedy může říkat: Sestoupil jsem z nebe!"

Ježíš jim odpověděl: "Nereptejte mezi sebou! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Je psáno v proročích: 'Všichni budou vyučeni od Boha'. Každý, kdo slyšel Otce a vyučil se u něho, přichází ke mně. Ne že by někdo Otce viděl; jen ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný.

Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti mannu, a zemřeli. Kdo jí chléb, který sestupuje z nebe, nezemře.

Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa."

Milujte nepřátele

(Pokračování ze str. 4)

člověk osvědčil v ctnosti. Nepřítel je podle Plutarcha pedagog, kterého nemusíš platit. Zadarmo ti vypočítá všechny chyby a nedostatky, zadarmo ti dá příležitost, abys ukázal, jak se dovedeš ovládat i jak jsi statečný při hájení pravdy. Bez osobních nepřátel by byl život bez boje a bez boje se lidé nudí, slábnou, jsou rozmazlení, prostě bez boje není ctnost.

I biblické dějiny jsou plné nepřátel, počínaje od Kaina a Ábela. Jsou to sokové osobní: Ezau a Jakub, Saul a David, nepřátelé ve městech; hlavně však Izrael jako národ je stále obklopen národy nepřátelskými. Razí si mezi nimi cestu do Zaslíbené země, dobývá na nich města, musí být stále ve střehu, aby nebyl přepaden, zničen, deportován do exilu. I modlitba Židů má často za předmět osvobození od nepřátel. Není skoro žalmu, který by o tom tematu nemluvil. Je tu i povzdech jednoho autora, který počítá, že má víc nepřátel než vlasů na hlavě /Ž 39,13/.

V takové situaci ovšem slabí ztrácejí odvahu. A co silní? Historie Starého zákona je plna heroů, kteří se nepřátel nebáli a nad nimi vítězili. Jsou však odlišní od hrdinů jiných národů. Heroové u Homéra se chválí svou silou a nepřemožitelností. Hrdinové starozákonní si jsou vědomi, že je všechna jejich síla od Boha. Vítězí dokud je s nimi Bůh. Jakmile oni Boha opustí, nebo Bůh odstoupí od nich, všechna síla je opouští a místo vítězství utrpí porážku. Ten motiv se v Bibli stále a stále vrací v různých obměnách. Stačí si vzpomenout na silného Samsona (Sdc 13 násl./ nebo Saula, který o hlavu převyšoval všechny ostatní bojovníky.

Písmo tedy neukrývá fakt, že tu nepřátelé jsou, a to mocní, světější, kteří nemíní nikoho ušetřit a jejichž cílem je Izrael úplně zničit, vyhladit ze zemského povrchu. Ale současně má Izrael zvláštní příslib od Boha. Nemusí se nepřátel bát. Bůh svůj lid od všech nepřátel uchrání, zůstane-li mu věrný, což se v Novém zákoně samozřejmě vztahuje na každý věřící národ a celou církev Božího lidu. Není tedy potřeba bát se nepřátel, je potřeba mít úctu k Božím příkázáním, bát se jen Boha.

Je tu tedy jakýsi první náznak, stupeň k nauce Nového zákona. Ve světských dějinách je přirozená nutnost nepřítel

vyhubit, zneškodnit, podrobit. Dokud žije a dýchá, je tu nebezpečí, že uškodí. Je jako divý lev. Buď musí být daleko nebo v kleci. Daniel se však prochází svobodně v ohradě lvů. Dokud máme Boha při sobě nepotřebujeme nepřítel vyhubit. Můžeme ho nechat na živu. Dokonce nám často poslouží, jako faraón bratřím a synům Josefovým /Gn 39 násl./.

Mimo to je ve Starém zákoně, jako všude jinde, všechno zaměřeno k mesiášské době, která se uskuteční podle zvláštních příslibů. Bude to doba pokoje. Mesiášský král má být králem míru /Iz 9,6/. Znamená to, že už nebudou nepřátelé? To se neslibuje přímo. Ale rozhodně už nebudou mít moc, aby mohli škodit.

Kristus proto výslovně ohlašuje ve svém kázání: Nebojte se...! Ani vlas vám z hlavy nepadne bez vůle nebeského Otce /Lk 21,18/.

Nemáme se tedy bát! To je důležitý a naprosto nutný předpoklad, ze kterého se teprve může postoupit dále. Odstřelujeme lvy v přírodě proto, že se jich bojíme. Zvířata, kterých se nebojíme naopak chráníme. Analogicky tak jednáme i s lidmi. Když se někoho nebojíme ztrácíme důvod, abychom mu škodili. A když zjistíme, že je chudák v bídě, že je na tom hůř než my sami, proč bychom mu nepomohli? Pomoci bližnímu v nouzi je láska.

Milovat nepřítel, kterého se nebojíme, není těžké. „Slyšeli jste, že bylo řečeno: Miluj svého bližního a měj v nenávisti svého nepřítel. Já však vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete děti svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým" /Mt 5, 43-45/.

Druhá věta textu odpovídá tomu, co jsme řekli. Nebeský Otec je vysoko na nebi, slunce je na obloze, déšť v mracích. Dobří a zlí jsou hluboko dole na zemi. Kdo by mohl ublížit Bohu na nebi? Kdo by mohl zastínit slunce, aby nesvítilo na celý

Schůze Oblastního výboru ČSNRA

Milá sestro a bratře, pravidelná členská schůze Oblastního výboru ČSNRA se koná v úterý 20. srpna 1985 v 7:30 hod. večer v budově Mid America Savings 5900 W. Cermak Rd., Cicero, Ill.

Přijďte určitě a včas!

Stanislav Brym
předseda

svět? Člověk, který se cítí tak vysoko povznesen nad bídu světa se nemůže dát omezit a zastínit ve své dobrotě. Ale není to představa příliš vznešená, příliš božská a málo lidská? Vždyť zřejmě protřečí tomu, co je v první větě: „Modlete se za ty, kdo vás pronásledují.“ Nejsme ještě v mesiášské době. Nepřátelé ještě dělají zle a jak! Na všech stranách! Kristus to nepopírá. Vždyť pronásledovali po celý život i jeho. Vydali ho dokonce na smrt. A přece Kristus nevidí rozpor, kontradikci mezi obojím postojem. Pronásledování v tomto světě je. Ale není v moci nepřátel, ale jen a jen v moci Otce. Jenom proto neodsuzuje Ježíš Piláta, ikdyž mu veřejně vyhrožuje: „Nevíš, že mám moc tě propustit, a že mám moc dát tě ukřižovat?“ Odpověď Kristova je kategorická: „Neměl bys nade mnou vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry" /Jn 19,10-11/.

Vraťme se tedy k otázce položené na počátku: Může křesťan doopravdy mít rád nepřítel? Není to proti lidské přirozenosti? Zůstane-li na základěch na kterých je vybudována společnost světa, tj. vzájemného strachu a meření sil, je to opravdu velmi těžko myslitelné. Pacifistické výrazy k vzájemné důvěře za této situace také málo pomohou.

Křesťan přestane mít nebezpečné nepřátele až v tom okamžiku, kdy plně uvěří, že je v rukou Božích. Tu víru bychom měli rádi všichni, ale plně ji prožívají jenom světci. Ti tedy v srdci nepřátele nemají.

599-4372

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service

VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE,

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE

BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRÁTKÝ

svraský vyučení sklenář u dědy a otce v Československu

CESKE A SLOVENSKE KNIHY VE VIDNI

Lindengasse 5, A 1070 WIEN, ☎ 963 779

(v centru, za rohem obchodního domu Herzmannský)

Otevřeno denně (mimo pondělí) 10-12, 15-18 hod.
v sobotu 9-12 hod.

Časopisy a některé knihy pro návštěvníky
z Československa zdarma.

DOPISY našich čtenářů

**Don Bosco Centre
Senapati - Manipur
Indie**

Drazí přátelé,

posílám krátkou zprávu z naší misie v Senapati. Zde v Manipuru je chudoba nejen materiální, ale hlavně duševní. Snažíme se pomáhat, kde můžeme. Není to však lehké, poněvadž mentalita lidu je příliš primitivní. Nejdříve se tedy pokoušíme jim dát alespoň základní vzdělání.

Je tomu dlouho, co jsem vám již nepsal. Po cestě po Evropě, na které jsem se i u vás zastavil, jsem se vrátil ke konci ledna ke své práci v Senapati. Jakmile jsem se vrátil, musil jsem zařídít všechno pro nový školní rok, který začínal v únoru. Měli jsme spoustu přihlášek dětí do školy a ještě více do Domova dětí, kde děti s námi bydlí po celý rok. Když vesničani dostanou střechu nad hlavou, tak to je to nejdůležitější co potřebují. Jinak těžko by mohli chodit do školy, poněvadž na vesnicích školy neexistují. Do školy se nám letos přihlásilo celkem 850 dětí, do Domova jsme jich mohli přijmout jen 250. Každý koutek je zaplněn a finanční prostředky jsou nedostačující. Co nemáme, Pán Bůh a dobří lidé nám přidají; ta víra mne nikdy neopustila. Tolikrát jsem byl na konci slepé uličky a vždy se někde objevil východ. Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejblíží.

Ted' máme už právě prázdniny, všichni jsou v polích a přesazují rýži. V té době nemyslí a nedělají nic jiného než, že pracují na polích. Nechodí do škol, do kostelů, nepracují v obchodech ani v úřadech, ani na onemocnění nemají čas. Nemám jim to za

zlé, vždyť si potřebují zajistit to, co nejvíce potřebují k životu. Než začnou rýži přesazovat, tak mají malou slavnost, předtím se polní práce ani nedotknou. A když začnou na polích pracovat, zůstávají tam i v noci; poněvadž vesnice jsou na vrcholku kopců, což znamená nejméně tři hodiny cesty pěšky. Když práci na polích skončí, mají zase malou slavnost, a potom si odpočinou. Rýže je jediným pokladem co mají; a kolem toho se točí celý jejich svět.

Než začala práce na rýžovištích, jel jsem do jedné vzdálené vesnice, úplně pohanské. Pozvali nás, abychom jim řekli něco o náboženství. Řekli mně, že tam vede nová cesta, jel jsem tedy džípem. To byla ale cesta! Vesnice je vzdálená od staré hlavní cesty asi 70 km. Když po té nové cestě jedete rychlostí 20 km za hodinu, tak rozbijete džíp. Cesta je tak úzká jen asi o 10 cm širší než je auto a vine se jako had, plná zatáček a pod vámi několika set metrových svahů. Na štěstí jen jednou jsme uvázli dvěma koly vedle cesty, a trvalo nám to několik hodin než jsme zvedli džíp zpátky na cestu. Již nikdy se na tuto cestu s džípem nevydám. Vesničané změní, jak je džíp široký a myslí si, že když v jeho šířce pak vystaví silnici, že se po tom může jet - ovšem pro šoféra je to sebevražda. No, alespoň mají dobrou vůli postavit nové silnice.

Byl jsem však rád, že jsem tam jel. Jsou tam tři vesnice, které dosud nic nevěděly o křesťanství. Poslouchají slovo Boží s důvěrou. Mají těžkosti zanechat své staré pověry, jelikož patřily k jejich životu. Není pro ně lehké přijímat a porozumět naší víře. Vidí však,

že je to nutné, neboť jejich staré pověry a zvyky je držely ve tmě. Silnější a vdělanější společnost kolem nich, je potom snadno pohltila. Potřebují Pána Ježíše více, než si myslí. Znamená pro ně jako pro nás spasení. Prozatím jsem pokřtil jenom hlavního náčelníka s rodinou, ale brzy můj kaplánek tam pojedí a doufejme, že se mu podaří pokřtít další.

Někdy se bojíme budoucnosti, protože celé ovzduší je neklidné a stačí jiskra, aby vznikl ničivý požár. Důvěřujeme však v Pána Boha. Potřebujeme hlavně zachránit naše děti před příkladem okolí, které je celé pokažené. Podplácení je na denním pořádku a podvod se nepokládá za nic špatného. Snažíme se připravit děti pro lepší, poctivý, spravedlivý život. Snad se to v budoucnosti přeci jenom podaří. Modlete se za nás, vzpomínám a modlím se za vás.

Jestli je vám to možné, pomozte nám v naší práci. Potřebujeme pomoc hlavně pro děti; pro vesnice, potřebujeme postavit novou školu a kapličku pro novou komunitu. Můžete-li nám poslat nějakou finanční pomoc, budeme vám vděční za každý i ten nejmenší obnos. Můžete nám též poslat balíčky s věcmi pro děti, pro naši školu a s náboženskými předměty. Budeme vám vděční za vše. Modlete se za nás, my se modlíme za vás a vaše drahé.

Rád vzpomínám na všechny ty drahé osoby, které jsem potkal a s kterými jsem se během mé poslední cesty seznámil. Pán Bůh s vámi a doprovázej vás. Držte se víry, jenom ta nás udržuje a dodává naději.

Vám oddaný v Kristu Pánu
Jan Med

*

Vážený a milý Otče, děkujeme za Vaše řádky, kterými jsme si ve zkratce zopakovali a znovu připomněli vše, o čem jste nám ve své zdejší přednášce vyprávěl. Vašimi dopisy a přednáškou loňského roku jste nám přiblížil ten daleký a pro mnohé z nás dosud neznámý svět. Přejeme Vám hojnost Božího požehnání, zdraví a vytrvalosti pro tuto dosud zanedbanou vinici Páně.

Jistě ti z našich řad, kteří mohou, budou na vás v dobrotě svého srdce pamatovat.

Děkujeme za modlitby, zůstáváte v našich a poroučíme Vás a Vaše svěřence a pomocníky Boží ochraně.

redakce

Naš exilní Njč. Otec biskup Jaroslav Škarvada u sv. Antonínka v Chathamu v červnu 1983.

**Blenheim - Ontario
Kanada**

Důstojný Otče a všichni v redakci Hlasu národa a jeho čtenáři,

již delší dobu jste neměli zprávy z okolí Chathamu, a tak vám jich několik posílám. Naše tradiční pout' u sv. Antonínka se letos odbývala ve dnech 8. a 9. června. Jak víte každého roku na ni přijíždí krajané z blízka i z dále. Každým rokem někdo ze starších krajanů odejde do nenávratna, tak počet návštěvníků se rok od roku zmenšuje. Jen v naší osadě u sv. Antonínka od března zemřelo několik osadníků: Frant. Chabřea ve věku 83 let, původem z Velké Blatnice; a nedávno z téže osady paní Alžběta Májková, také asi 80 let stará, původem ze Slovenska. V Blenheim z osady Panny Marie zemřel v červnu Frank Všetues, narozený 1909 a za čtyři dny po něm paní Růžana Hanáková, narozená v r. 1907. Oba byli původem ze Zaranic u Veselého na Moravě. Též v Blenheim zemřela Anna Klečka, 83 letá rodačka ze Slovenska. Průměrně každý rok zemře kolem 10 - 12 krajanů: takže českých jmen bude brzy hodně na hřbitovních náhrobkách. Rovněž naše Československá kanadská hala, kterou jsme pro krajaná účinkování používali od roku 1950, byla v květnu prodána a Klub bude rozpuštěn, poněvadž naše mladší generace se nedoveče tolik obětovat jako jsme dělávali my a generace před námi.

V neděli 9. června při naší pouti jsme měli mši sv. na prostranství před kostelem; účast byla pěkná. Hlavní kázání měl Otec Esterka a kratší proslov měl dp. Šach z Hamiltonu a náš Otec Kadlec. Odpoledního etnického programu kromě našich místních skupin se zúčastnily taneční skupiny z Toronta a Assumption, Ohio, které přijely auty.

Jinak ň máme dosti sucha a v

dubnu v době sázení a ještě v květnu bylo dosti chladno.

Přeji Vám Otče Víte, všem Vaším spolupracovníkům v redakci a všem čtenářům hodně zdraví a všechny vás pěkně pozdravuji.

Mike Bursík

*

Milý pane Bursíku, děkujeme za Vaše milé

řádky, alespoň jsme se dověděli trochu něco o Vás a o pouti v Chatham, kam jsme letos bohužel nemohli přijet. Mnoho jsme však na vás všechny vzpomínali. Jezdíme k vám opravdu rádi, a když se nemůžeme pouti sv. Antonínka zúčastnit, tak nám potom pořad něco chybí. Škoda, že nejste blíž, bylo by to pro nás snadnější. Snad, když Pán Bůh dá zdraví, tak se uvidíme příštího roku. Přejeme vám ze srdce, že se pout' vydařila. Toho dění v krajaná životě ubývá všude. Ty nově přijeté, to myslíme ty, co přišli po roce 1968, je málokde vidět. Byli bychom rádi, kdyby něco zorganizovali a uspořádali sami, přišli bychom je podpořit, neboť pro nás ze starších generací je smutné když vidíme jak činnost krajaná života upadá - zvláště když je to zbytečné, poněvadž tolik nových mladých lidí sem k nám i k vám do Kanady přišlo.

Všechny pěkně od nás pozdravujte, buďte tam hodně zdraví a snad Pán Bůh dá, že se zase uvidíme. Brzy zase opět napište.

Váš Fr. Vojtěch

U příležitosti letošního chathamské poutě u sv. Antonínka jeden z chathamských osadníků si vzpomněl na tamější pout' v r. 1983, kdy tam měli vzácného a milého hosta našeho exilního Otce biskupa Jaroslava Škarvada. Tehdy jeden z účastníků složil i básničku, kterou teprve ted' jsme dostali a kterou rádi otiskujeme, jako i fotografii Otce biskupa s

**CESTOVANÍ JEDNOTLIVÉ NEBO SKUPINOVÉ -
kompletní služby - MNOHOLETÁ ZKUŠENOST -
návštěvy příbuzných a známých z Československa
i jiných zemí do USA - POMOC S DOKUMENTACÍ
A PŘEDPLACENÍM LETENKY**

Zařídíme dle Vašeho přání a k Vaší plné spokojenosti
Pro informace **VOLEJTE** nebo **PIŠTE**:

TRAVEL ADVISERS, INC.

1515 NORTH HARLEM SUITE 110, OAK PARK, IL 60302

Dagmar J. LAVIČKA

(312) 524-2244

**Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu
v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské
V Cicero, Ill. - 2414, S. 61st Ave.**

Kolumbovými rytíři - jako památku na pout' v roce 1983.

12. červen 1983

Tam ku svatému Antoníčku na moravském Slovácku tak rád jsem chodíval s matičkou mojí.

Tam mne touha táhla se pomodlit za nás všech, by nám svatý Antoníček štěstí dal nám všem.

A když po čase do ciziny jsem jel tu řekla matička nikdy nezapomeň na Antoníčka.

A zde v Kanadě touha nám v srdci plála, ó Bože dej nám sílu postavit si místo míru.

A tak na malém vršíčku v městečku Chatham malý kostelíček stojí, nám sílu dodává k dalšímu žití.

J.F. Janoušek:

Babíkovští světoběžníci

Můj přítel Milan

V exilu každý na svém místě svou práci i soukromým životem reprezentujeme svůj národ. To často čteme v krajaňských novinách a i já smýšlím podobně. Osobně mě těší, že naši krajaňové zde v Tasmánii mají pověst dobrých pracovníků, podnikatelů a vzdělaných na kulturu zaměřených lidí. Přesto nerad vidím, když se jinak dobrá snaha po hospodářském uplatnění zvrhne v honbu jen a jen za materiálním prospěchem bezmezného egoismu.

Je zapotřebí hledat jakousi rovnováhu ve všem lidském snažení. Je nutné zajistit nějaký hmotný základ pro rodinu, ale člověk nemá propadat jenom ustavičné honbě za penězi. Ostatně, kdo z nás chce být nejbohatším nebožtíkem na hřbitově?

Proto vám chci v této reportáži vypravovat o mém příteli, který žije po svém způsobu tak, že mnoho lidí s ním nesouhlasí a přiznávají se, že i moje rodinná výchova je takového druhu, že bych ani já tak žít nedovedl. Přesto svého přítele chápu, protože člověk k tomu musí mít určitou dávku flegmatismu, aby dovedl proplout úskalím tohoto života a zůstal filosoficky klidný jako on.

**

Přátelé mě představili Milana před více jak třiceti léty.

„Někdy vás navštívím“, řekl on a my jsme ten slib nebrali

nikterak vážně. On však ano. Přijel k nám v tu neděli, kdy Anna byla v porodnici, kde se nám narodil náš nejmladší syn. Doma jsem byl sám se dvěma malými ratolestmi a tak jsem tak byl trochu rád, že Milan nám pomohl uvařit oběd a poklidit dům. Měl jsem tehdy dojem, že je docela pracovitý, ale čas mě poučil o opaku.

„Řeknu Ti přímo, proč jsem přišel za Tebou“, začal Milan rozhovor po večeři. „Tady v Beaconsfieldu byly doly na zlato a nedaleko odtud na Andersonově potoce dolovali železnou rudu a já tam chci hledat nikl.“

„Víš Ty vůbec, jak nikl vypadá?“ přerušil jsem ho. „Nevysmívej se mi! Není to zcela moje vina, že se tak bezúčelně potloukám světem. Kdybych byl nemusel odejít do ciziny, měl jsem dnes již universitní vzdělání. Utekl jsem rok po maturitě a jako nedostudovaný to mám hloupě. Manuálně se mně pracovat nechce a nějaké lehčí zaměstnání mně ještě nikde nenabídlí. Ale proč se o tom budeme bavit, raději mně pověz jestli bych tam v těch lesích u Andersonova potoka mohl někde bydlet.“

„Vím,“ ujistil jsem ho. „Jack Tattersall tam má starou chalupu, zrovna asi pět set kroků od bývalých dolů na železnou rudu. Je to prázdné již několik roků, možná, že by Ti to i velmi levně prodal, na nic to nepotřebuje.“

**

A tak se stalo, že než se měsíc sešel s měsícem Milan se usídlil v lese na Andersonově potoce. „Koupil jsem si koně,“ překvapil mě jednou hrdě proneseným sdělením. „Nač, prosím Tě?“ „Budu s ním vozit dříví, je teď zima a v chalupě musím topit.“ „Vždyť Ti tam stromy rostou přímo u dveří.“ odporoval jsem mu. „No, přijďte se tam podívat, ještě jste u mě nebyli. Ale abyste věděli tak jsem již toho koně využil. Přitáhnul jsem s ním suchý poloztrouchnivělý kmen stromu přímo až do dveří chalupy; pomocí sochorů jsem dostal jeden konec do krbu a rozdělal jsem oheň. Když kmen počal hořet, podložil jsem ho starými plechy, aby mně nechytila podlaha a šel jsem si lehnout do postele. Občas jsem musil vstát a posunout to dřevo do krbu. Kouřilo se hodně, ale kouř se táhnul vzhůru ke stropu a tak se to v posteli nechalo vydržet. Vařil jsem si na tom ohni čaj a vydržel jsem tak tři dny a tři noci - již dlouho jsem si tak pěkně neodpočinul.“

**

Nepamatuji se, že by v té

době Milan měl nějaké stálé zaměstnání. Užíval života zálesáka v lesní chatě, vzdálen civilisaci tak, že slyšel více zpěv ptactva než hukot automobilu. Byly dny, kdy ve své samotě neviděl ani jednoho člověka. Měl rád klid pozdních večerů, jen krása vycházejícího slunce mu unikala, protože časná jitra prospal. I hledání niklu zanedbával, místo toho raději projížděl okolními lesy na koni, - starém valachu, kterého bylo obtížno přinutit do klusu. Přesto jednoho večera Milan s koně spadnul, potloukl si hlavu, jen s námahou se mu podařilo postavit se na nohy a dobelhat se do chaty. Tehdy si uvědomil nebezpečí svého osamocení a rozhodnul se pro změnu prostředí.

V tom čase náš společný přítel Rostislav si pronajmul hospodu v malém městečku Winnaleah a tak se tam též jednoho dne objevil Milan a smluvil si s hospodským byt a stravu. Jako krajaňovi to Rostislav počítal levně, pouhých 6 liber týdně. Okolní farmáři platili za práci při sklizni brambor, opravách plotů a jiných příležitostných pracích 3 libry denně. Milán tedy požádal Rostislava, aby oznámil farmářům, že je ochoten pracovat tři dny v každém týdnu. „To si vydělám 9 liber týdně a to mně musí stačit. Zaplatím byt a stravu a ještě mně zbude na cigarety, knihy a jiné potřeby,“ uvažoval.

A tak to šlo po několik týdnů. Přes den Rostislav psal křídou na tabuli jména farmářů kam má Milan ráno jít do práce a ten pracoval k plné spokojenosti zaměstnavatelů, ale nikdy ne více než 3 dny v týdnu.

I stalo se, že do Winnaleah přijel z Launcestonu kontraktor betonovat nějaké chodníky u školy. Potřeboval pomocníka a proto zašel do hospody a domluvil se s Rostislavem, že druhý den v pátek mu pošle Milana pomáhat míchat beton. Plat byl smluven na 4 libry za den.

Když to večer Rostislav oznámil Milanovi, tak se ten na něho vyčítavě podíval a protestoval: „Ale, pane hospodský, vy jste zapomněl, že já jsem již tento týden svoje tři dny odpracoval?“

„To nevdá, Milane, u školy Ti kontraktor zaplatí celé 4 libry a příští týden si můžeš vzít náhradní den volna.“

„Co bych se staral o příští týden? Vždyť ani nevím jestli budu živ. Zítra mám volno a to je rozhodující.“ Skončil debatu Milan a odešel do svojí světničky číst noviny a nějakou právě rozečtenou knihu. „Čtyři libry jsou peníze i pro hostinského,“ uvažoval Rostislav. V pátek nebyvalo v hospodě

zrovna moc živo, proto postavil ženu Pepičku do výčepu a šel sám ke škole míchat beton.

Milan zatím četl, vlastně správněji studoval knihy, které si často kupoval když na ně měl peníze. Ponejvíce to byly knihy odborné z geofyziky a geofáze a topografické mapy severní Tasmánie. Milan zřejmě bral vážně to hledání nerostů v okolních horách. Teoreticky byl dobře připraven, horší to bylo s praxí. Moc se mu nechtělo lézt po těch zalesněných kopcích.

*

Tak náhle jak se Milan v naší společnosti objevil, tak náhle jednoho dne zmizel. Ztratil se beze stopy, opustil Tasmánii a ani ty knihy s sebou nevezl.

Asi za dva roky nám Honza Šlehofer přinesl výstřižek z Melbournských novin, že v centrální Austrálii našli v opuštěném dole na zlato mrtvé tělo Milana Stříbrného.

„Tak hledal zlato a našel smrt“ povzdechla si Anna. Na přítele jsme vzpomněli při modlitbě a smířili jsme se s tím, že ho již více na tomto světě nespátíme.

**

Čas nestojí. Čtrnáct roků přeběhlo přes tasmánské lesy. Chata na Andersonově potoce se rozpadla a celé místo zarůstá křovinami. A tak jak les pohlcuje bývalé lidské obydlí, tak i náš život plyne, někdy klidně, někdy vzrušeně.

Tu jednoho dne odpoledne zvonil telefon. Na druhém konci drátu se ozval povědomý hlas. „Tady je Milan, právě jsem přiletěl na Tasmánii podívat se zda ještě žijete.“

„My žijeme, ale co Ty? Kde se tu člověče bereš? Vždyť dle zprávy v novinách jsi už 14 roků nebožtík?“

„Jakto, mrtvý?“ Za půl hodiny vás navštívím a představím se vám živý a zdravý.“

Když přišel, tak první moje slova na přivítanou byla položertovná, ale přílehlavá.

„Tak mně příteli pověz, jak to v tom peklu odkud jsi utekl, nebo jsi na dovolené, opravdu vypadá? Jinde jsi přece těch 14 roků nemohl být - nezasloužil sis jiné místo.“ Milan se smál, nemohl nebo snad nechtěl nám

osvětlit záhadu o tom, že byl muž jeho jména nalezen mrtvý kdesi v pouštích centrální Austrálie.

K naší radosti nám Milan sdělil, že má dobré zaměstnání na poštovním úřadě v Melbourne a že po dlouhých letech se mu zastesklo po Tasmánii a přiletěl sem na dovolenou.

**

Příležitostně při mých cestách do Melbourne jsem také navštívil Milana v jeho bytě. Hned jak jsem do tabákovým kouřem zamořeného bytu vstoupil, tak jsem znamenal, že můj přítel zůstal věren své lásce - knihám. Jeho ložnice byla již plná knih a tak přestěhoval svoji postel do kuchyně. Když jsem tam přišel o dva roky později byly již knihy poskládány v kuchyni a Milanova postel stála na chodbě.

„Budeš potřebovat větší byt, když Ti ta knihovna tak přibývá,“ řekl jsem místo pozdravu. „No, a co mám dělat? Chodit někam za zábavou na to již jsem starý. Možná, kdybych byl zůstal ve vlasti, tak jsem se oženil a staral se o rodinu jako Ty. Jenomže, Ty, jsi si rodinu přivedl z Čech, ale já ne a s cizinkou jsem se ještě nezhil. Pracuji, držím se v zaměstnání, protože krást neumím a žebrat se stydím a nějak přece musím být živ. Žiji skromně a co z platu ušetřím za to si kupuji knihy. Když je přinesu do bytu, tak čtu a zapomínám na všechny trampoty života, hospodářské krize, inflace, terorismus a bolesti současného světa. Až půjdu do výslužby tak bych se rád vrátil na Tasmánii, ale nevím jak ty knihy tam přes moře přestěhuji. Myslím, že na tu přepravu nebudu mít peníze.“

Takový je můj přítel Milan. Doufám, že se na mě ani nenahněvá až bude číst tuhle reportáž. Často se spřátelíme s lidmi právě proto, že jsou povahově odlišní od nás a že dělají věci, které my bychom dělat nechtěli. Oni pak by třeba nechtěli žít naším životem. Ale byl by to hrozně nezajímavý a duševně chudý svět, kdyby všichni lidé byli stejného smýšlení, stejné povahy a stejného snažení. Díky Bohu za rozdílnosti v lidské společnosti!

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: 484-0106 DOMÁCÍ TELEFON: 749-0281

Poslání léků vašim příbuzným domů či kamkoliv rychle a bezpečně vyřídí

HOLECEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMIR HOLECEK, R.PH.

Naproti berwynské radnici

6705 WEST 26th STREET, BERWYN, ILLINOIS 60402

Postoj církve k příslušníkům ostatních náboženství

Úvahy o dialogu a poslání a jejich zaměření

Úvod

1. Druhý vatikánský koncil znamenal nové údobí ve vztazích církve k příslušníkům jiných náboženství. Mnohé dokumenty se o nich výslovně zmiňují a zvláště deklarace *Nostra aetate* je zcela věnována „vztahu mezi katolickou církví a nekřesťanskými náboženstvími“.

2. Rychlé změny ve světě a hlubší poznání tajemství církve, „všeobecné svátosti spásy“ (LG 48), usnadnily tento postoj k nekřesťanským náboženstvím. „Tento nový směr, který začal razit koncil, umožnil, aby si všichni křesťané plněji a dokonaleji uvědomili Kristovo tajemství“ (Redemptor hominis 11).

3. Tento nový postoj vyjadřuje termín dialog. Tento výraz, který je normou i ideálem, byl v církvi oceněn Pavlem VI. v encyklice *Ecclesiam suam* (6. srpna 1964). Od té doby se často užíval na koncilu i v církevní mluvě. Označuje nejen rozhovor, nýbrž celý souhrn kladných a konstruktivních vztahů mezi jednotlivými náboženstvími, a to jak s jednotlivými osobami, tak se společenstvími jiných vyznání s úmyslem vzájemně se poznávat a obohacovat.

4. Jako instituční znamení této vůle vést rozhovory a setkávat se s vyznavači jiných náboženských tradic na světě sám Pavel VI. zřídil v ovzduší Druhého vatikánského koncilu,

v den slavnosti Soslání Ducha svatého, sekretariát pro nekřesťany odlišný od kongregace pro evangelizaci národů. Jeho úkoly byly pak definovány konstitucí *Regimini Ecclesiae*: „Hledat metodu a cesty, jak zahájit vhodný dialog s nekřesťany. Pracuje tedy na tom, aby se šířilo správné poznání nekřesťanů, a aby si jich křesťané spravedlivě vážili, a z druhé strany, aby i nekřesťané mohli přiměřeně poznat a ocenit křesťanské učení a život“ (AAS 59/1967, str. 9&9-920).

5. Po dvaceti letech od zveřejnění *Ecclesiam suam* a od svého založení sekretariát na svém plenárním zasedání zhodnotil zkušenosti z dialogu, k němuž došlo všude v církvi, a zamýšlel se nad církevními postoji k jiným věřícím a zvláště nad vztahem, který existuje mezi dialogem a posláním.

6. Teologické hledisko tohoto dokumentu je inspirováno Druhým vatikánským koncilem s následnými projevy učitelského úřadu. Další prohloubení ze strany teologů je vždy žádoucí a nutné. Tato úvaha vyžadovaná zkušeností, ale jí také obohacena, má převážně pastorální ráz; má v úmyslu podporovat evangelní postoj vůči jiným věřícím, s nimiž křesťané žijí ve stejném městě, na pracovišti nebo v rodině.

7. Tento dokument má být pomocí pro křesťanská společenství a zvláště pro jejich odpovědné představitele, aby žili podle směrnic koncilu tím, že nabízí prvky k řešení těžkostí, jež mohou vzniknout v rámci poslání šířit evangelium a vést dialog. Členové jiných náboženství mohou také lépe chápat, jak se na ně církev dívá a jak se mívá

k nim chovat.

8. Mnohé křesťanské církve udělaly podobné zkušenosti s druhými věřícími. Ekumenická rada církví má orgán pro „Dialog s národy, jež mají živou víru a ideologii“, v rámci oddělení „Misie a evangelismus“. Sekretariát pro nekřesťany udržuje stále a bratrské styky s tímto organismem v rámci porad a spolupráce.

Poslání

9. Bůh je láska (1 Jan 4,8, 16). Jeho spásonosná láska byla zjevena a hlášána lidem v Kristu a je přítomna a působí ve světě skrze Ducha svatého. Církev má být živým znamením této lásky ve světě tak, aby se stala životní normou pro všechny. Její poslání, jak je chtěl Kristus, je poslání lásky, neboť v ní je pramen, cíl i způsob jejího působení (sr. AG, 2-5, 12; Evangelii nuntiandi 26). Každý rys a každá činnost církve musí tedy být proniknuta láskou právě pro věrnost Kristu, který jí dal poslání a stále je oživuje a umožňuje jeho uskutečnění v dějinách.

10. Církev, jak zdůraznil koncil, je mesiánský lid, viditelné shromáždění a duchovní společenství, putující lid, který kráčí společně s celým lidstvem, s nímž má tytéž zkušenosti. Musí být kvasem a duší společenosti, aby ji obnovil v Kristu a vytvořil z ní Boží rodinu (sr. LG 9; GS 9,40). „Tento mesiánský lid má za svůj zákon nové přikázání milovat, jako nás miloval sám Kristus, a jeho cílem je Boží království, jež začalo v „Něm“ (LG 9). „Putující církev je tedy svou přirozeností misionářská“ (AG; sr. 6,35,36). Misionářský postoj je pro každého křesťana běžným výrazem jeho živé víry.

11. „Proto je posláním církve nejen přinášet lidem Kristovo poselství a jeho milost, ale také pronikat a zdokonalovat duchem evangelia řád časných věcí“ (AG 5). To je jediný úkol, avšak provádí se různým způsobem podle poměrů, v nichž se misie koná. „Takové podmínky závisí jak na církvi, tak na národech, skupinách či jednotlivcích, na které se misijní činnost obrací... Jakýmkoliv poměrům či stavu mají odpovídat jak vhodné způsoby, tak přiměřené nástroje. Cílem této misijní činnosti je hlásání evangelia a založení církve v oněch národech či skupinách, kde ještě nezapustila kořeny“ (AG 6). Jiné úryvky téhož koncilu zdůrazňují, že poslání církve je pracovat na rozšíření království a jeho hodnot mezi všemi lidmi (sr. LG 5,9,35; GS 39,40-49,91,92; UR 2; DH 14; AA 5).

12. Způsoby a různé rysy misijního poslání byly v hrubých rysech vytyčeny Druhým vatikánským koncilem. Akta a dokumenty církevního učitelského úřadu v následujícím údobí jako biskupský synod o sociální spravedlnosti (1971), četné projevy Pavla VI. a Jana Pavla II. a biskupských konferencí Asie, Afriky a Latinské Ameriky rozvíjely jiné aspekty koncilního učení; poukázaly např. na to, že „podstatným prvkem poslání církve, který je s ní neoddelitelně spojen“ (Redemptor hominis 15), je obrana člověka, sociální spravedlnosti, svobody, lidských práv a úsilí o reformu nespravedlivých společenských struktur.

13. Poslání není ve vědomí církve nějaký jednotlivý celek, nýbrž velmi složitá a různorodá skutečnost. Je možno uvést hlavní prvky. Už prostá přítomnost a živé svědectví křesťanského života je jistým druhem misijního poslání (sr. Evangelii nuntiandi 21), i když je nutno přiznat, že „ten poklad neseme v hliněné nádobě“ (2 Kor 4,7), a tedy rozpor mezi tím, jak se křesťan svým životem jeví, a mezi tím, co o sobě tvrdí, že je, zůstává vždy nepřeklenutelný. Pak je to konkrétní úsilí sloužit lidem a všechna činnost ve prospěch společenského rozvoje a boj proti chudobě i proti strukturám, jež ji vyvolávají. Dále je to liturgický život, modlitba a kontemplace, výmluvná svědectví živého a osvobozujícího vztahu k živému a pravému Bohu, který povolává do svého království a do své slávy (sr. Skt 2,42). Pak je to dialog, při němž se křesťané setkávají s příslušníky jiných

náboženských tradic, aby společně kráčeli za pravdou a spolupracovali na dílech společného zájmu. Konečně je to hlásání a katechese, když se hlásá radostná zvěst evangelia a prohlubují se důsledky, jež z toho plynou pro život a kulturu. Toto vše zahrnuje pojem misijního poslání.

14. Každá místní církev je odpovědná za celé misijní poslání. I když křesťan v rámci své víry a křtu je povolán k tomu, aby je nějakým způsobem vykonával. Potřeby různých poměrů, určitá postavení v Božím lidu a osobní charisma uschopňující křesťana, aby vykonával převážně ten či onen aspekt misijního poslání.

15. V Ježíšově životě jsou všechny prvky poslání. Podle evangelíí působí jak svým mlčením, tak svou činností, jak svou modlitbou, tak svým dialogem či kázáním; jeho poselství nelze oddělit od činnosti. Hlásá Boha a jeho království nejen slovy, nýbrž skutky, které koná. Přijímá odpor, neúspěch i smrt; jeho vítězství přichází skrze dar života. Všechno v něm je zjevení a spása (sr. Evangelii nuntiandi 6-12), všechno je výrazem jeho lásky (sr. Jan 3,16; 13,1; 1Jan 4, 7-19). Tak také mají jednat křesťané: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem“ (Jan 13,35).

16. Nový zákon podává složitý a různorodý obraz misijního poslání. Je v něm mnoho služeb a funkcí, jež vyplývají z různých charismat (sr. 1Kor 12, 28-30; Ef 4, 11-12; Řím 12, 6-8). Sám svatý Pavel upozorňuje na vyhraněnost svého misijního povolání, když prohlašuje: „Kristus mě neposlal křtít, nýbrž spíše kázat radostnou zvěst“ (1Kor 1,17). Proto vedle „apoštolů, proroků a evangelistů“ nacházíme ty, kteří jsou povoláni, aby pracovali ve prospěch společenství a aby pomáhali trpícím; existují rodinné úkoly manželů, mužek a dětí; existují povinnosti pánů a služebníků. Každý má úkol vydávat ve společenství svědectví, které může vydat jen on. První list apoštola Petra dává křesťanům žijícím v diaspoře pokyny, jež překvapují svou aktuálností. Jan Pavel II. označil jeden úryvek z něj jako „zlaté pravidlo vztahů mezi křesťany a jejich spoluobčany jiné víry. Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a ostýchavostí. Musíte však přitom mít sami dobré svědomí“ (1 Petr 3,15-16) (Ankara, 29. lis-

VDĚČNĚ VZPOMÍNÁME

na své rodáky a dlouholeté přátele, manžele

Kristina KOTÁSKOVÁ

* 20.XI. 1907

na Slovensku

† 11.XII.1981

Harbert, MI.

Frank KOTÁSEK

* 1.VIII.1901

v Těšicích u Hodonína

† 16.VIII.1982

Harbert, MI.

Urny s jejich popelem byly uloženy ve společné schránce v mauzoleu hřbitova Woodlawn ve Forest Park (section # 136, schránka # 24.)

- Na letošní 16. srpen připadne již 3. výročí úmrtí Franka Kotáska.

Děkujeme všem, kdo je znali a kdo si společně s námi v tyto dny na ně vzpomenu v tichém zamyšlení a upřímnou modlitbou.

Steve a Marie NOVÁKOVI
s rodinou z North Riverside, Ill.

tópádů (1979).

17. Mezi mnoha příklady z dějin křesťanských misí jsou významné normy, které dal svatý František v řeholi před schválením (1221) bratřím, kteří „z Božího vnuknutí budou chtít jít mezi Saracény... Mohou uspořádat duchovní vztahy a uprostřed nich dvěma způsoby. První způsob - nemají se pouštět do sporů a diskusí, ale mají být z lásky k Bohu poddání každému lidskému tvoru a vyznávat, že jsou křesťané. Druhý způsob - když uvidí, že se to líbí Pánu, mají hlásat Boží slovo.“

Naše století vidělo, jak vzniká a zapouští kořeny především v islámském světě zkušenost Karla Foucaulda, který vykonal svou misi v pokorném a tichém spojení s Bohem a ve společenství s chudými a byl bratrem všech.

18. Misijní poslání se vždy obrací na člověka při plném respektování jeho svobody. A proto Druhý vatikánský koncil, zatímco zdůraznil nutnost a naléhavost hlásat Krista, „světlo života s veškerou důvěrou a apoštolskou horlivostí až k vylití krve, je-li to nutné“ (DH 14), zdůraznil požadavek, aby u každého člověka, na něhož se zaměřuje, vytvářet prostor a respektovat pravou svobodu bez jakéhokoliv donucování, především v náboženské oblasti. „Pravdu je však třeba hledat způsobem přiměřeným důstojnosti lidské osoby a její společenské povaze, totiž svobodným bádáním, za pomoci vyučování či vzdělávání, výměny myšlenek a dialogu.“

Takto jedni druhým vykládají pravdu, kterou našli nebo o které se domnívají, že ji našli, aby si navzájem pomáhali při hledání pravdy. K poznání pravdy se však musí přiklonit osobním souhlasem“ (DH 3). Proto „při šíření náboženské víry a při zavádění zvyků je třeba vždycky se zdržet všeho, co by působilo dojmem donucování nebo nečestného či nevhodného přemlouvání, zvláště když jde o lidi prosté nebo chudé. Takový způsob jednání je třeba považovat za zneužití vlastního práva a za porušení práva druhých“ (DH 4).

19. Úcta ke každé osobě má být charakteristickým rysem misijní činnosti v současném světě (sr. Ecclesiam suam 77.) Evangelii nuntiandi 79-80; Redemptor Hominis 12). „Člověk je první cestou, po níž církev musí jít při plnění svého úkolu“ / Redemptor hominis 14). Tyto hodnoty, kterým se církev stále učí od Krista, svého Mistra, mají vést křesťana k tomu, aby miloval a respektoval všechno,

co je dobré v kultuře a v náboženském úsilí druhého člověka. „Jde o úctu ke všemu, co v každém člověku vykonal Duch svatý, který vane, kam chce“ (Redemptor hominis 12; sr. Evangelii nuntiandi 79). Křesťanská misie nemůže být bez lásky a úcty k druhým, a právě toto objasňuje pro nás křesťany místo dialogu v misijní činnosti.

Dialog ZÁKLADY

20. Dialog nevyvěrá z taktického oportunistu přítomné chvíle, nýbrž z důvodů, které prohloubily zkušenosti, úvahy jakož i samy těžkosti.

21. Církev se otvírá dialogu pro věrnost člověka. V každém člověku a v každé skupině lidí je živá touha a potřeba být považován za odpovědného jednotlivce a moci také tak jednat, at' už člověk pocítuje potřebu přijímat, at' už především, když si uvědomuje, že má něco k obohacení druhých. Jak zdůrazňují společenské vědy, člověk zakouší v meziosobním dialogu vlastní hranice, ale též možnost je překonat; objevuje, že nevládní pravdu dokonale a v pravé míře, nýbrž může s důvěrou jít za pravdou společně s druhými. Vzájemné ověřování, vzájemné opravování, bratrská výměna příslušných darů přispívají ke stále větší zralosti, z níž se rodí důvěrné společenství. Samotné náboženské zkušenosti a názory mohou být očištěny a obohaceny v průběhu této konfrontace.

Tato dynamika lidských vztahů nutí nás křesťany, abychom naslouchali a chápali, co nám mohou sdělit jinověrci, a čerpali z darů, které jim Bůh uděluje.

Společenské a kulturní změny s jejich napětími a těžkostmi, vzrůstající závislost ve všech oblastech lidského soužití a rozvoje a zvláště požadavky míru dnes stále více vyžadují dialogický styl vztahů.

22. Ničemně církev cítí povinnost vést dialog především kvůli své víře. V tajemství nejsvětější Trojice nám zjevení dává nahlédnout do života v úžasné jednotě a vzájemném sdílení.

V Bohu Otci nazíráme lásku nezměrnou a věčnou. Vesmír a dějiny jsou vrchovatě naplněny jeho dary. Každá věc a každá událost jsou zahrnuty jeho láskou. Navzdory tomu, že se zlo někdy projevuje mocně, v osudu každého člověka a každého národa je přítomna síla milosti, která ho povznáší a vykupuje.

Církev má za úkol objevovat, vynášet světlo a dát vyzrávat veškerému bohatství, jež Otec skryl do stvoření a dějin, nejen

aby oslavovala Boha ve své liturgii, nýbrž aby též podporovala oběh darů Otce mezi všemi lidmi.

23. V Bohu Synu je nám dáno Slovo a Moudrost, ve které už přede všemi věky je vše předem obsaženo a existuje. Kristus je Slovo, jež osvěcuje každého člověka, neboť v něm se zjevuje zároveň tajemství Boha i tajemství člověka (sr. Redemptor hominis 8,10,11,13). On je Vykupitel, který je přítomný svou milostí v každém lidském setkání, aby nás osvobodil od našeho sobectví a abychom se dokázali milovat, jako nás miloval On.

„Každý člověk - píše Jan Pavel II. - bez jakékoliv výjimky, byl Kristem vykypen, poněvadž s každým člověkem, a to opět s každým člověkem bez výjimky, je Kristus jistým způsobem spojen, i když si to onen člověk neuvědomuje: Kristus, jenž pro všechny zemřel a vstal z mrtvých, dá vždy člověku - to znamená každému člověku a všem lidem - svým Duchem světlo a sílu, aby dovedl odpovědět na své nejvyšší poslání“ (Redemptor hominis 14).

24. V Bohu Duchu svatém nám víra dává zahlédnout onu sílu života, pohybu a stále obnovy (sr. LG 4), která působí v hlubinách svědomí a provází skrytou cestu srdce k pravdě (sr. GS 22). Duch, který působí i „mimo viditelné hranice mystického těla...“ (Redemptor hominis 6; sr. LG 16; GS 22; AG 15); Duch, který předchází a provází pout' církve, jež proto cítí povinnost rozpoznávat příznaky jeho přítomnosti a následovat ho, at' ji vede kamkoliv, a sloužit mu jako pokorná a nevztíraná spolupracovnice.

25. Konečným cílem všech lidí je Boží království. Církev, jež je jeho „zárodkem a počátkem“ (LG 5,9), stará se o to, aby jako první vyrazila na tento pochod do království a aby i ostatní lidstvo směřovalo k němu.

Toto úsilí zahrnuje boj se zlem a hříchem a vítězství nad nimi tím, že každý začíná sám u sebe a objímá tajemství kříže. Církev tak připravuje půdu k růstu království, až k dosažení plného společenství všech bratří v Bohu.

Kristus je pro církev i pro svět zárukou, že poslední časy již nastaly, že poslední údobí dějin je už stanoveno (sr. LG 48), a proto církev pověřena a usilovně pracuje na tom, aby všechny věci našly své naplnění v Kristu.

26. Tento názor přiměl Otec Druhého vatikánského koncilu k tvrzení, že v nekřesťanských náboženských tradicích existují

„ryzí a dobré věci“ (OT 16), „cenné náboženské a lidské hodnoty“ (GS 93), „zárodky kontemplace“ (AG 18), „paprsky pravdy, jež osvěcuje všechny lidi (NA 2). Tyto hodnoty se podle výslovných směrnic koncilu nalézají zhuštěně ve velkých náboženských tradicích lidstva. Proto zasluhují, aby jim křesťané věnovali pozornost a vážili si jich, a jejich duchovní poklad je mocnou výzvou k dialogu (sr. NA 2,3; AG 11) nejenom o těch prvních, které jsou nám společné, nýbrž i o těch, v nichž se rozcházíme.“

27. Druhý vatikánský koncil mohl proto vyvodit důsledky z konkrétního úsilí, které vyjádřil takto:

„Aby křesťané mohli vydávat svědectví s úspěchem, musí k lidem své doby vytvořit poměr úcty a lásky. Musí se považovat za údy té skupiny lidí, mezi nimiž žije, a účastnit se jejich kulturního a sociálního života živým stykem a spoluprací všeho druhu. Musí dobře znát jejich národní a náboženské tradice a s úctou a optimismem odhalovat v nich zárodky Slova, které se v nich skrývají... Jako sám Kristus... tak i jeho učedníci... musí znát lidi, mezi nimiž žijí, musí se s nimi stýkat, aby se tito v upřímném a trpělivém dialogu naučili znát, jaké poklady světil Bůh ve své štěrnosti národům. Zároveň se musí snažit tyto poklady osvětlit světlem evangelia, očistit je od nepravdy a podřídit vládě Boha Spasitele“ (AG 11; sr. 41; AA 14, 29 ad.).

Způsoby dialogu

28. Zkušenost těchto let ukázala, kolika způsoby lze vést dialog. Hlavní typické formy, zde uvedené, byly praktikovány jednotlivě, ale i společně s druhými.

29. Dialog je především určitý styl činnosti, schopnost a duch, který řídí jednání. Zahrnuje pozornost, úctu a otevřenost vůči druhému, jemuž se přiznává právo na prostor pro jeho osobní totožnost, pro jeho způsob vyjadřování a jeho hodnoty. Takový dialog je normou a nutným stylem veškeré křesťanské misie a každé její

části, at' už jde o prostou přítomnost a svědectví nebo o službu či o samo přímé hlásání (CJC 787, §1). Misijní činnost, která by nebyla proniknuta duchem dialogu, by směřovala proti požadavkům ryzího lidství a proti směrnicím evangelia.

30. Každý Kristův následovník je v síle svého lidského a křesťanského poslání povolán, aby žil dialog ve svém každodenním životě, at' už je v postavení většiny nebo menšiny. Má vnášet do každého prostředí chuť evangelia tam, kde žije nebo pracuje: do rodinného, společenského, výchovného, uměleckého, hospodářského, politického prostředí. Dialog se tak stává jednou složkou velkého dynamismu misijní činnosti církve.

31. Jinou oblastí dialogu jsou díla a spolupráce při akcích humanitního, sociálního, hospodářského a politického rázu, které směřují k osvobození člověka a jeho všestrannému rozvoji. Často k tomu dochází v místních, národních i mezinárodních organizacích, kde křesťané a příslušníci jiných náboženství společně řeší problémy světa.

32. Oblast spolupráce může být velmi rozsáhlá. Druhý vatikánský koncil, zvláště když se zabývá muslimy, vybízí „zapomenout na minulost a hájit a společně se angažovat ve prospěch sociální spravedlnosti, mravních hodnot, míru a svobody“ (NA 3; sr. AG 11, 12, 15, 21...) Pavel VI. zaujal totéž stanovisko zvláště v Ecclesiam suam (AAS 56/1964, str. 655) a Jan Pavel II. při četných setkáních s čelnými představiteli různých náboženství. Velké problémy, s nimiž se lidstvo potýká, vyzývají křesťany, aby spolupracovali s ostatními věřícími, právě z pohnutek víry jednoho každého.

33. Zvláště zajímavý je dialog na úrovni odborníků, at' již, aby konfrontovali, prohloubili a obohatili vlastní náboženské bohatství, at' již, aby použili těchto zdrojů k řešení problémů s nimiž se lidstvo střetává v průběhu svých dějin.

K takovému dialogu nor-
(Pokračování na str. 17)

VISIT OUR OFFICE
Informace o cestování kamkoliv a kdykoliv
Veškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Z ČINNOSTI RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

Desáté výročí Závěrečného aktu z Helsink

U příležitosti 10. výročí podepsání Závěrečného aktu konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (1. srpna 1975) Rada svobodného Československa zaslala zahraničním ministrům všech svobodných a demokratických signatářů memorandum, ve kterém s povděkem ocenila úsilí, se kterým se jim před deseti lety podařilo proti odporu komunisty ovládaných zemí do tohoto dokumentu prosadit Zásadu I (uznávající princip suverenity a práv v něm obsažených), VII (trvajících na účtě k lidským právům a základním svobodám včetně svobody myšlení, svědomí, náboženství a víry), VIII (trvajících na rovnosti a na právu na sebeurčení pro všechny národy), VI (odmítající vměšování do vnitřních záležitostí jednotlivých států) a obzvláště celý tzv. „Třetí koš“ jednající o spolupráci v humanitních a jiných věcech.

Rada také vyslovila své poděkování za vytrvalost s jakou demokratické evropské země, Spojené státy a Kanada po celé desetiletí tyto zásady na různých setkáních Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě hájily a za ně bojovaly.

Memorandum však zároveň připomíná, že přes všechno toto úsilí československá komunistická vláda nepřestala porušovat tyto závazky, které na sebe vzala ratifikací Závěrečného aktu, a že v Československu jsou nadále lidská práva a základní svobody soustavně hrubě porušovány. Za největší přečin proti Závěrečnému aktu pokládá Rada sovětskou okupaci Československé republiky a

sovětské vměšování se do vnitřních československých věcí.

V závěru memoranda Rada apeluje na demokratické signatáře Závěrečného aktu; 1) aby trvali neústupně na tom, aby československé úřady plnily bezvýhradně závazky obsažené v Závěrečném aktu zejména ve věci lidských práv a základních svobod; 2) aby žádali, aby českoslovenští občané mohli prostřednictvím nevládních organizací svobodně monitorovat dodržování těchto závazků a podávat o něm zprávy Konferenci o bezpečnosti a spolupráci v Evropě; 3) aby trvali na stažení sovětských vojsk z Československa a na sovětském nevměšování se do vnitřních československých záležitostí; a 4) aby důsledně sledovali a podporovali takový vývoj mezinárodních vztahů v Evropě, který by umožnil československému lidu uplatnit svobodně své plné právo na politické sebeurčení včetně práva na neutralitu podle Zásady I Závěrečného aktu.

Encyklika „Slavorum Apostoli“

Dne 2. července 1985 vydal papež Jan Pavel II. encykliku „Slavorum Apostoli“. Rada svobodného Československa poslala Svatému Otci při této příležitosti následující dopis:

„Vaše Svatosti! Jsme hluboce pohnuti a povzbuzeni Vaší encyklikou „Slavorum Apostoli“, vydanou na oslavu života a díla sv. Cyrila a sv. Metoděje. Jsme obzvláště poctěni a potěšeni, že jste tuto encykliku vydal u příležitosti 1100. výročí smrti sv. Metoděje, který zemřel na Velcehradě ve Velkomoravské říši v roce 885, kde se dne 7. července tohoto roku více než sto tisíc

československých poutníků shromáždilo, aby vydali znova svědectví o své víře.

Ve svém současném postavení Češi a Slováci najdou velkou útěchu ve Vaší slavné vzpomínce na úlohu, kterou tito dva bratři hráli v dějinách našeho lidu, bránícího, jak píšete, svou identitu proti cizímu vojenskému a kulturnímu tlaku a odporujícího formám života, které pokládal za cizí svým tradicím a aspiracím.

Sdílíme s Vámi přesvědčení, že sv. Cyril a sv. Metoděj představují duchovní jednotu Evropy. Dnes tato jednota může spočívat pouze na nedotknutelné svobodě všech Evropanů a na jejich lidské důstojnosti. Čechům a Slovákům jsou však tato svoboda a důstojnost upírány vasalským režimem, hlásícím se k cizí ideologii. Prosíme Vás, abyste v uctívané tradici sv. Cyrila a sv. Metoděje i nadále poskytoval našemu lidu svou laskavou podporu v jeho zápase o svobodu, důstojnost a návrat do rodiny svobodných a nezávislých evropských národů.

Českoslovenští uprchlíci ve Švýcarsku

Podle zpráv různých československých organizací ve Švýcarsku je v přítomné době ve Švýcarsku na 2.000 československých uprchlíků, jimž švýcarské úřady odmítají dát právo politického azylu, jednají s nimi podle zákona „Gesetz ueber Aufenthalt und Niederlassung der Auslaender“ a naléhají na jejich vystěhování. Některým z nich hrozí nucené vyhoštění a jsou známy ojedinělé případy, kdy byli vystěhováni do Československa, z něhož uprchli.

Rada svobodného Československa intervenovala u švýcarské spolkové ministryně pro spravedlnost a policii paní Elisabeth Kopp, aby švýcarská vláda posuzovala co nejľaskavěji a nejpříznivěji žádosti československých uprchlíků o politický azyl, aby jim poskytla v co nejširší míře právo trvalého pobytu, pokud se chtějí vystěhovat do jiné země, aby jim poskytla co nejdelší lhůtu k tomuto kroku, ale aby v žádném případě nikoho z československých uprchlíků nedepotovala proti jejich vůli do Československa.

Žádosti o pomoc v této intervenci byly zaslány Radou členům švýcarského National-

ratu dr. Waltheru Hoferovi, bývalému členu Rady Evropy, dr. Sigmundu Widmerovi, bývalému curyšskému starostovi, a redaktorům dr. Ernstu Kuxovi z Neue Zuercher Zeitung a dr. Felixu Muellerovi z Die Weltwoche.

Při této příležitosti Rada vyslovuje své politování, že nejen ve Švýcarsku, nýbrž podle docházejících zpráv i v jiných zemích, postavení nových československých uprchlíků a jejich žádosti o politický azyl ohrožují ti českoslovenští uprchlíci, kteří si po nabytí vlastního azylu a trvalého pobytu upravili nebo upravují občanský poměr k Československu podle směrnic pražské vlády z 1. července 1977. RSČ se vehementně proti takovým úpravám postavila ihned po vydání oněch směrnic, znova je odmítá a naléhá na československé uprchlíky, aby si podle nich svůj

poměr k Československu neupravovali.

K-231 – Klub

bývalých československých politických vězňů v exilu

Na schůzi bývalých československých politických vězňů v exilu v Kanadě, která se konala dne 1. června 1985 na Masaryk-townu ve Scarborough u Toronta, byl ustaven K-231 – Klub bývalých československých politických vězňů v exilu. Předsedkyní K-231, byla zvolena paní Eda Ottová, místopředsedy Karel Pinke a Karel Palát, jednatelem Milan Frýbort, pokladníkem František Otta, tiskovým referentem Lumír Salivar a členy výboru Svatava Bondyová, Vladimír Helmich, Jan Küstka, Zdeněk Otruba, Ota Rambousek a Zdeněk Slavík. Ze schůze vzešlo velmi závažné politické a organizační usnesení.

dnů svobod a lidských práv“ v Paříži ve dnech 30. a 31. května t.r.; dále překlad sedmistránkového pojednání o samizdatových časopisech v Československu ze srpna 1983; překlad pojednání „O etice anonyma 1983“; dokument Charty 77 číslo 7/1982 se seznamem 235 spisovatelů, žurnalistů a jiných, kterým není v Československu dovoleno pracovat v jejich oboru působnosti; dokument Charty 77 číslo 14/1983 - otevřený dopis Mezinárodnímu PEN klubu se šestistránkovým seznamem literatury, kterou StB konfiskuje při domovních prohlídkách; projev Hany Ponické, který jí nebylo dovoleno přednést na sjezdu slovenských spisovatelů v Bratislavě v r. 1977; interview s Jaroslavem Seifertem, jak bylo zaznamenáno v časopise „Times“; stručný životopis 16 spisovatelů, žurnalistů, herců a vědců, kteří představují tisíce těch, kterým není dovoleno působit v oboru jejich působnosti; komentář z „London Times“ ze 16. dubna 1980 o situaci v Československu po vypovězení z Československa profesora Kenneho z Balliol College v Oxfordu v Anglii a kopii článku pod titulem „Czechoslovakia - Biafra of The Spirit“, který původně vyšel v „Le Nouvel Observateur“ v Paříži a v překladu byl otištěn v časopise „Atlas“ v září 1971. Elaborát byl doručen americké delegaci, Bílému domu a dalším americkým úřadům, které na těchto věcech pracují, jako USIS a pod., a zaslán některým západním delegacím signatářských států Závěrečného aktu z Helsink.

-afa-

KULTURNÍ FORUM V BUDAPEŠTI

V rámci t.zv. „CSCE process“ se bude v říjnu t.r. v Budapešti konat Kulturní forum, na kterém budou probány otázky kulturní výměny, spolupráce a jiné iniciativy na tomto poli mezi signatářskými státy Závěrečného aktu z Helsink. Vedoucím americké delegace byl jmenován velvyslanec Walter Stoessel. Členy delegace - vedle zástupců americké vlády a Helsinské komise - budou také prominentní představitelé z řad spisovatelů, žurnalistů, herců a jiných umělců, kteří se jednání zúčastní v době, kdy se bude během šesti týdnů trvání konference jednat o jejich oboru působnosti.

V této souvislosti byl připraven pro americkou delegaci - a jiné delegace - 35 stránkový elaborát o porušování v Československu „Třetího koše“ Závěrečného aktu z Helsink, který se ve velké míře zabývá otázkou kultury, volného proudu ideí a myšlenek, výměny informací a podobně. Elaborát v první řadě poukazuje na různé paragrafy trestního zákona, které dnešní komunistická československá vláda zneužívá, aby mohla omezit, nebo zcela zastavit činnost spisovatelů, žurnalistů, herců a jiných, kteří se neřídí linií režimu. Elaborát zahrnuje překlad dopisu Václava Havla, který poslal pořadatelům „Mezinárodních

*Serving your
family's financial needs
for over 60 years*

MID AMERICA FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700
4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over
\$650,000,000

“You're never more than 5 miles from a
Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs.”

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

46. Moravský den Přípravuje se rozsáhlý program zpěvů a tanců, spojený s dožínkovou scénou z Moravského Slovácka. Při programu a k tanci bude vyhrávat známá hudba George Pichy.
 Ústředna Moravských spolků a Národopisný kroužek připravují výroční - pořadím již 46. Moravský den. Bude se konat v neděli 22. září t.r. opět v Union Hall, na Joliet Rt. a La Grange Road v Countryside, IL.
 Zaznamenejte si již dnes do svého kalendáře datum Moravského dne!

**Z URADOVNY
 NÁRODNÍHO SVAZU
 ČESKÝCH KATOLÍKŮ**

**Draží naši členové, přátelé a příznivci,
 milí krajané a exulanti všech našich generací.**

Naslouchali jsme letošního 7. července našim věřícím bratřím a sestrám na moravském Velehradě opravdu pozorně? Mluvili jste již s některým, kdo tam byl? Kdo viděl ten nepřehledný dav zbožných poutníků? Podobně tomu bylo i na slovenské Levoči! To byly opravdu svobodné volby! To byl plebiscit! Naši věřící lidé doma využili zase jednou po dlouhé době vhodnou příležitost, aby veřejně a nebojácně ukázali a svým počtem komunistické vládě dokázali, kde je jejich mysl, věrnost, touha, srdce a láska. Bratři Poláci to režimu dokazují v Czestochové. Američti Poláci jsou s nimi stále solidární, dokazují to všude v USA i v Kanadě svou věrností víře ve svých kostelích. A letos na podzim se dokonce chystají dokázat svou solidaritu s nesyvobodnou vlastí tím, že se sjedou do New Yorku před budovu OSN, kam chce přijet generál Jaruzelski na výroční generální zasedání.

A co uděláme my, věřící katolíci křesťané v cizině a v exilu, abychom opravdu prakticky dokázali svým věřícím bratřím a sestrám v Československu, že za nimi stojíme, že jsme s nimi?

Když se před sto lety chystaly na Velehradě první velehradské slavnosti na památku prvního cyrilometodějského tisíciletí stála v Praze už Zlatá kaplička nad Vltavou. Sotva si národ postavil sobě kulturní stánek, Národní divadlo vyhořelo, ale to národ ještě více semklo, sesbiral groše, organizoval podniky a za dvě léta otvíral Zlatou kapličku znovu - ještě výstavnější, než byla prvni. Úplně stejné tomu bylo s opravou Velehradského chrámu a bývalého cisterciáckého kláštera - (zrušeného císařem Josefem II.) a s poutní svatyní na Hostýně. Samozřejmě, tehdejší naši předkové byli za Rakouska svobodnější, než jsou naši lidé dnes v komunistické t.zv. lidové demokracii, ale byli pravděpodobně chudší než jsou dnes naši draží doma a my ve svobodných zemích v exilu.

Proto nemůžeme a nesmíme po letošní pouti na Velehradě zůstat nadále v cizině bojační či lhostejní k novému „naboženskému jaru“ doma! Znovu musíme obnovit naši duchovní solidaritu se všemi věřícími doma. Vytrvalou modlitbou a obětavým skutkem!

Příklad nám k tomu dává sám sv. Otec Jan Pavel II. Po dlouhých trpělivých jednáních s Husakovým režimem se dosáhlo prozatím alespoň toho, že do Československa vyjel železniční vagon s první zásilkou ilustrovaných biblí pro mládež i starší, vydanou v Jugoslávii. Snad jich knihkupectví „Katolické charity“ může přijmout kolem deseti tisíc svazků. Jsou darem sv. Otce věřícím v Československu, jsou tištěny česky a slovensky, a „Charita“ je bude mít ve skutečnosti zaplacený dvakrát. Boží slovo však za tu peněžní obět stojí. Nezdá se Vám?

Ted' je na nás, abychom si klekli, upřímně se pomodlili, vyprosili si Boží pomoc, dali hlavy a hlavně dobré vůle dohromady, aby po pouti na Velehradě 7. července 1985 necopodstatného v cizině a v exilu dostalo konkrétní výraz naší křesťanské solidarity s věřícími doma. Pán Bůh nám v tom pomáhej!

Dokončení příště.

**K 50ti letému výročí
 sňatku manželů Krákorů
 21. července 1985**

V neděli 21. července v plně zaplněném sále restaurace Klas v Ciceru oslavili své zlaté výročí sňatku manželé James a Rose Krákorovi. James V. Krákora, prezident známé krajanské bratrské pojišťovny ČSA, je znám svou neúnavnou prací pro národ a vlast nejen v naší chicagské oblasti, ale i v celé krajanské Americe.

Byla to srdečná rodinná a přátelská oslava - i když tak početná!

Naším milým zlatosvatečnicám snad tak plně vyahradila, že když se před padesáti lety brali, neměli žádnou svatební hostinu a novomanželka nedostala ani svatební kytici.

Hostina se konala ve velmi srdečné přátelské atmosféře. Všichni přítomní se snažili dokázat oslavencům, jak je mají upřímně rádi a poděkovat jim za jejich celoživotní, obětavou práci pro naši zdejší národní větev.

Byly zdravice rodinné, přátelské i oficiální.

Br. Halaška mluvil za Sbor zástupců Českého národního hřbitova a za řad Lincoln-Turnov z ČSA č. 302. Ve svém projevu se zmínil rovněž o přátelském vztahu manželů Krákorových k nám - uprchlíkům, přicházejícím do Spojených států po roce 1948, když u nás vládní moc převzali komunisté. Jelikož tato slova br. Halašky vyjadřují i naše poc-

**ROZHLÁSEK
 JÁRY MECŮ**

*Našly se kosti Mengeleho
 co z lidí dělal králíky
 chtěl prý se ukrýt na hřbitově
 však svět už není veliký.*

*Svět potěšil se nad tou zprávou
 pár kostí spadlo do klína
 a když experti zčetli hnáty
 zkoumali lebku zlosyna.*

*Co skrývá lebka zločincova?
 Experti luští rébusy
 proč mrtvý bídák za života
 na lídech dělal pokusy?*

*Ke slepcům světa chtěl bych
 volat u Mengeleho rakvice:
 Kdo zanechal nám svých pár
 kostí zanechal nám i dědice!*

*Dávají zdravé do blázinců
 a tam je mění na cvoky.
 Zločince-vládař ze zločince
 má lékaře a poskoky!*

*Vem čert pár kostí z
 Mengeleho!
 Nemějte lidí za trdla.
 A pro dědice Mengeleho
 uplet' te provaz na hrdla!*

ity a ztotožňují se s tím, proč si manželů Krákorových tolik vážíme, rádi je otiskujeme:

....Dovolte, abych za sebe a svou manželku a celou řadu ostatních, kteří jsme přijeli do Spojených států po únorovém puči v Československu v roce 1948, Vám řekl, že si velice vážíme Vašeho přátelství, neboť jste nás přijali mezi sebe hned od počátku s plným pochopením a porozuměním, že jsme odešli z Československa jen proto, že jsme nechtěli žít v nesyvobodě ve službách komunistických loutek nastolených Moskvou.

HLUBOCE OCEŇUJEME VAŠI OD-

danou spolupráci na čelných místech krajanských organizací zasvěcených boji za osvobození Československa. Přijměte za to náš srdečný dík. Doufáme, že naše společné úsilí bude nakonec korunováno kýženým výsledkem, že bude zachována svoboda v této naší nové vlasti a v Československu, že bude opět obnovena..."

Do dalších let společného života naplněného láskou a pochopením, přejeme i my z Hlasu národa, manželům Krákorovým hojnost Božího požehnání, zdraví a rodinné pohody.
 Redakce

NEPŘEHLÉDNĚTE:

Podarilo se nám koupiti celou kolekci "ČESKA" jemně broušeného křišťálového skla. Special 25 % sleva z původních cen. Přijďte se podívat, dokud máme na skladě!

Nenechte si ujíti tuto příležitost!

Kráječ knedlíků, imp. z Československa, nerezavící, \$9.50, nošt. \$11.50.

Mlýnky na mák z železné litiny právě došly. Cena \$27.50, poštou \$30.90.

Formičky na pečení - ořechy, krabička 50 kusů za \$8.50, poštou \$10.50.

Formičky na pečení rakviček, 10 kusů za \$3.50, poštou \$4.95.

Potřebujete-li pěkný dárek, najdete u nás hodnotné věci jako nikde jinde: chodská KERAMIKA (novinky), moravská, slovenská. KŘIŠŤÁLOVÉ sklo z různých zemí. Bohatý výběr PENTLÍ ke krojům. ŠÁTKY na hlavu. PANENKY v krojích. A MNOHÉ JINÉ.

Anglicko-slovenský a slovensko-anglický vreckový slovník, \$6.50, poštou \$7.75.

Czechoslovak Pastries, \$2.75, poštou \$3.75.

Slovníky, učebnice, zábavné i umělecké knihy v obrovském výběru. *Pište si o seznam.*

XX

Zákazníky z Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 poslali 10 7c více na státní daň.

Tuzex

Zásilky a peněžní poukázky vyřizuje rychle, spolehlivě a zaručeně.

F. PANCNER, Inc.

Importér a zástupce Tuzexu, Artie, Unico pu a jiných Es. podniků

6514 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

Telefon 484-3459

**K · H
 Auto
 Repair**

6619 - 21 W. Čermákova tř.
 (hned vedle berwynské pošty)
 její majitelé

**STEVE KUBOVIČ
 a
 JANO HULÍN**

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motoru
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * důchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

LETEM

SVĚTEM

Mexiko. — Problém cen zemního oleje nebyl vyřešen na poslední schůzi ministru těžby zemí OPEC, která se konala ve Vídni v Rakousku; jednotlivé členské země totiž nedodržují předepsané normy těžby, ke kterým se zavázaly, a na druhé straně nechtějí ceny oleje snížit. Dne 10. července mexická vláda snížila ceny mexického oleje o \$1.24 za sud, bez ohledu na ceny oleje dříve stanovené zeměmi OPEC. Mexiko však není členskou zemí OPEC. Nyní prodává americkým zemím svůj lehký olej za \$26.75 sud, zemím Dálného východu za \$26.50 a evropským zemím \$26.25 za sud. Mexiko je dnes čtvrtým největším producentem ropy na světě a největším dodavatelem tohoto energetického zdroje Spojeným státům, kam vyváží 13.8 % jejich naftového dovozu. Je nebezpečí, že ceny ropy by mohly ještě silně klesnout, protože na mezinárodních trzích je jí stále přebytek. — Při volbách v Mexiku opět zvítězila „Institucionální strana revoluce“, jediná dovolená vládnoucí strana už od r. 1929, kdy byla utvořena. Odevzdané hlasy voličů se sice sčítají, avšak, jak se zdá, do volebních urn jsou předem vloženy tisíce falešných hlasů voličích pro stranu revoluce. A stejně jako v komunistických a jiných diktaturách, výsledky voleb jsou známy dříve než se volby konají.

● ● ●
Londýn. — Americké hlubinné ponorce „Scarab“ se 10. července podařilo objevit a vynést na povrch aparát, registrující v letadle hlas pilota a jeho spolpilotu, patřící indickému jumbu-jetu Boeing 747, který se 23. června s 329 lidmi na palubě zřítíl u Irsku do Atlantického oceánu. O několik hodin později se též ponorce podařilo nalézt také „černou krabici“, registrující výši letu, jeho rychlost, směr, rychlost a směr větru a jiné aeronautické údaje. Oba aparáty byly pomocí automatických přístrojů vytaženy z hloubky 6,700 stop; dosud nebylo nikdy nic vytaženo z takové hloubky. Vyslovují se naději, že pomocí zaregistrovaných údajů se podaří zjistit, jaká byla příčina havárie indického letadla. Někteří vyslovili nejpravděpodobnější domněnku, že v letadle vybuchla bomba, kterou tam umístili indiští teroristé z národnosti Sikhů; jiní myslí, že pouze šlo o mechanickou vadu, či o lidský omyl. Vytažené aparáty byly předány k prozkoumání indické vládě.

● ● ●
Kuala Lumpur. — US státní tajemník George Shultz za své

návštěvy Dálného východu navštívil také tábory kambodžských uprchlíků v Thajsku. Při tiskové konferenci v hlavním městě Malajska pak řekl, že Spojené státy budou věnovat 5 milionů dolarů na humanitní výpomoc nekomunistickým povstalcům v Kambodži, kteří bojují proti tamní okupační vietnamské armádě. Kromě toho USA chtějí ještě vyzvat jiné svobodné země, aby poskytly výpomoc na zakoupení potravin, oděvu a léčebných potřeb pro 230 tisíc Kambodžanů, kteří letos na jaře uprchli do Thajska, když vietnamská armáda se v jejich zemi zmocnila řady základů kambodžských povstalců proti Vietnamcům, ležících při thajské hranici. — Spojené státy vyslovily — pro všechny komunisty zcela naivní požadavek, aby vietnamská armáda odtáhla z Kambodže a nechala Kambodžany, aby si sami rozhodli o budoucnosti své země.

● ● ●
Kábul. — Dne 28. června afghánští bojovníci za svobodu napadli 60 mil severně od Kábulu konvoj sovětsko-afghánské armády; přitom bylo zničeno 150 až 170 vojenských trucků a zabito asi 150 afghánských vojáků. Někdy na začátku července pak prý byl podniknut útok na jiný vojenský konvoj v údolí Panjšer, při němž bylo zabito asi 300 afghánských a sovětských vojáků.

● ● ●
Washington. — Dne 11. července byla zatčena 29 letá úřednice CIA jménem Sharon M. Scranageová kvůli špionáži, kterou vykonávala pro západoafrickou zemi Ghanu, prostřednictvím svého milence, ghánského občana, jménem Michael Agbotui Soussoudisa. Nešlo sice o předávání vojenských tajemství, ale americká úřednice pouze obstarala svému milenci tajné informace o US špionážní síti v Ghaně, jména ghánských kolaborantů s CIA, včetně jmen Ghánců, kteří předali CIA tajné dokumenty a jména Američanů žijících v Ghaně, kteří pracují pro CIA. Také plány CIA o US špionážní činnosti v Ghaně se Scranageové podařilo sehnat svému milenci. Bude-li soudně usvědčena může být odsouzena do vězení na doživotí.

● ● ●
Tripoli. — Dne 10. července izraelská letadla a helikoptéry bombardovaly základny palestinských guerilů nedaleko severolibanonského města Tripolisu, v odvetu za výbuch dvou aut s tržaskavinami v bezpečnostní zóně jižního Libanonu, při kterém přišlo o

život 17 jiholibanonských vojáků spřátelených s Izraelem. Jejich úkolem bylo zajišťovat bezpečnost v 3 - 12 mil širokém pásmu podél izraelských hranic. Při tomto náletu zahynulo přinejmenším 21 lidí a zraněno bylo dalších 55. — Podle udání izraelské vlády zůstává prý jen asi 100 izraelských vojáků v bezpečnostní zóně v jižním Libanonu, kde mají za úkol trénovat vojáky jiholibanonské armády a dohlížet na to, aby se do této zóny znovu neinfiltrovali palestínští teroristé. Podle jiných pramenů tam je však přítomno několik set izraelských vojáků. Sýrie proti tomu nic nenamítá, protože jí jsou dnes členové PLO už také trnem v oku a překážejí jí v jejich plánech s Libanonem.

● ● ●
Rím. — Dne 11. července byl soudně vyslýchán Sergei Ivanov Antonov, obžalovaný z účasti na pokusu o atentát 13. května 1981 na papeže Jana Pavla II. Antonov před svými soudci prohlásil, že Agca nikdy neznal, a nikdy se s ním nesešel, že neměl žádnou účast na atentátu na papeže, a že tedy je plně nevinen z obvinění vznesených proti němu. Agca, jediný svědek proti němu, mu však odpovídal, že jeho dřívější obvinění proti Antonovovi je pravdivé; Agca i jeho turečtí spolupachatelé se prý s Antonovem předem několikrát setkali, a Antonov je vezl v autě den před atentátem i 13.5. na náměstí sv. Petra, kde měl být atentát proveden. Političtí analytisté říkají, že římskému soudu se asi nepodaří dokázat účast Bulharska na pokusu o atentát na papeže, kvůli Agcově otřesené věrohodnosti. Dne 8. července Agca totiž opět hrál komedii a před soudem herecky napodoboval gesta i slova papeže Jana Pavla II.

● ● ●
Ankara. — Turecký terorista Bekir Celenk, účastný na atentátu proti papeži Janu Pavlovi II. dosud držený v internaci v Bulharsku byl nyní extradován do Turecka, kde byl pak 12. července ihned zatčen kvůli jiným trestným činům, jichž se doma dopustil dříve. Ačkoliv Celenk je nyní souzen v Římě „in absentia“, nebude extradován do Itálie, protože turecký zákon nedovoluje extradaci. Podle výpovědi Agcy byl Celenk prostředníkem mezi ním a jeho spolupachateli Celebim a Celikem z jedné strany a sovětskými diplomaty v Bulharsku ze strany druhé.

Sověti prý slíbili vrahům v případě úspěchu 1.2 milionu dolarů. Neví se, kde se právě skrývá terorista Celik; turečtí teroristé Celebi, Bagci a Agca jsou ve vězení v Římě.

● ● ●
Denver. — V 16 západních US státech postižených kobyčkami - od Idaho až k Texasu a od Kalifornie až k Severní Dakotě, letadla rozprašují odhmyzovací prostředky, vedou zoufalou a zdá se beznadějnou válku proti této přírodní pohromě. Kobyčky, které kvůli suchému a horkému počasí se vylíhly na neobdělávaných plochách v obrovských množstvích, hromadně nyní napadají úrodná pole v těchto státech a ničí tamní bohatou úrodu. Celkem je nutno postříkat 11 milionů akrů zemědělské půdy; nejsou však poprašovány pozemky, jichž majitelé nejsou schopni platit třetinu výloh, potřebných na tyto odhmyzovací práce. Začíná se také nedostávat odhmyzovacích chemikálií. Nebudou-li tyto kobyčky zničeny před kladením vajíček, v příštím roce jejich pohroma bude ještě horší.

● ● ●
Washington. — Milan Švec, náměstek československého velvyslance ve Washingtoně, požádal a obdržel pro sebe i svou rodinu, už v polovině května, politický asyl. Detaily o této věci doposud nebyly odhaleny. Ve Spojených státech je politický asyl udělován pouze těm občanům nepřátelských zemí, kterým by doma po návratu z ciziny hrozilo politické pronásledování kvůli jejich „úchylnářským“ politickým názorům.

● ● ●
Chartúm. — Sudán a Libye právě podepsaly vojenskou smlouvu, podle které Libye má poskytnout sudánské armádě výzbroj a výcvik. Libye poskytne Sudánu zejména armádní dopravní letadla sovětské výroby a protiletadlové zbraně. Vláda Spojených států je znepokojena tímto vývojem událostí v Sudánu a jeho příklonem k Libyi po státním převratě, kterým byl odstraněn režim pro-západního prezidenta Gaafara Nimeiriho.

● ● ●
Bejrút. — Podle zprávy státního rozhlasu libanonský soud bude trestně stíhat tři teroristy, kteří unesli americký jet TWA, drželi 39 amerických rukojmí po dobu 17 dnů a zavraždili jednoho amerického vojáka. Političtí analytisté však pochybují o tom,

zda v této věci bude vůbec něco podniknuto. Libanonská „spravedlnost“ je totiž po 10 letech občanské války ve stavu velkého chaosu. Potom ministr spravedlnosti Nabih Berri je politický vůdce libanonských šijitů, k nimž patří také únoscí. Berri se dokonce dříve pokoušel ospravedlnovat čin únosu násilím Izraele, který držel ilegálně libanonské šijity jako rukojmí. Ani se neví, zda únoscí, jejichž totožnost je známá, jsou vůbec ve vězení. Navíc je podezřelý i to, že na rozkaz vyšších vládních osobností zpráva o soudním stíhání únosců byla vypuštěna z dalších informačních programů státního rozhlasu.

● ● ●
Washington. — President Reagan se 13. července podrobil větší operaci odnětí velkého rakovinového polypu, jež lékaři objevili v jeho tlustém střevě. Tato operace byla nutná, aby se předešlo možnému rozšíření rakoviny. Vyhlídky na uzdravení jsou dobré. Asi 5 až 10 % dospělých Američanů trpí střevními polypy, které se mohou vyvinout v rakovinu.

● ● ●
Kampala. — Dne 27. července se v Ugandě vzbouřila část armády proti vládě prezidenta Miliona Oboteho pod vedením vrchního armádního velitele, generála Tito Okello. Režim Oboteho byl svržen téměř bez odporu. Obote uprchl do sousední Keně a jeho ministři do Tanzánie. Vládu země na sebe vzala devítičlenná vojenská junta, v jejímž čele je gen. Tito Okello, který už 29. července složil přísahu věrnosti národu. Noví vojenští vládcí suspendovali ústavu, rozpustili parlament a zavřeli na týden hranice země. Okello slíbil, že do roka budou v zemi uspořádány volby a vláda z nich vyšlá, že převezme otěže moci. Vyslovil požadavek, aby Obote byl pohnán před soud a zodpovědal se ze svých „zločinů proti lidu“. Obotemu bylo totiž vytýkáno porušování lidských práv, nepořádky v zemi - (části armády totiž vedly guerilovou válku proti vládě, za které prý zahynulo na 200 tisíc lidí) - a to, že se mu nepodařilo zlepšit ekonomický stav země. Krvelačný diktátor Idi Amin totiž zanechal Ugandu na pokraji ekonomického zhroutil. Idi Aminovi, který se mezitím ozval ze své vily v Saudské Arábii, gen. Okello dal na vědomí, že má zůstat mimo území Ugandy a nesmí se míchat do

jejích záležitostech. Amin svrhl Oboteho režim v r. 1971 a pak sám osm let vládl v Ugandě až do r. 1979, kdy jeho vláde učinila konec Tanzanie, jejíž armáda vtrhla do země, když se Amin pokusil zmocnit se severního cípu Tanzanie. Za Aminova krvelačného a zcela neschopného režimu bylo zavražděno a pobito na 300 tisíc Aminových politických odpurců, členů jiných kmenů. V r. 1980 socialista Obote přišel znovu k vládní moci, po volbách, při kterých prý byly provedeny dalekosáhlé podvody. Ugandská armáda začala po převratě hned loupit v obchodech hlavního města Kampala, takže záhy tam nebylo možno obdržet ani potraviny. Dokonce i voda tam začala chybět. Guerilové, kteří si říkají „National Resistance Army“, odmítli uznat novou vojenskou vládu a prohlásili, že proti vládě dále povedou boj. Gen. Okello mezitím dal zadržet 115 severokorejských vojenských poradců, které povolal do země Obote. Dne 2. srpna byly opět otevřeny hranice Ugandy, ihned pak bylo možno zásobovat potravinami její vyhladovělé hlavní město.

● ● ●
Cape Canaveral. — Dne 29. července bylo posláno do nadzemského vesmíru na týden letadlo Challenger se sedmi astronauty na palubě. Jeho posláním bylo čistě vědecké povahy: studium struktury a energie slunce; studium mezihvězdných zdrojů paprsku X a infračerveného záření; studium kosmických paprsku, studium vlivu prostředí bez zemské přitažlivosti na řídnutí kostí a na vzrůst rostlin ze semene atd. Tento vzlet se však podařil jen částečně, protože jeden ze tří motorů vznosné rakety nefungoval náležitě a tak nebylo možno vynést letadlo hned do plánované výše. Hlavní pokusy však byly provedeny úspěšně. Dobře fungoval např. přístroj Chicagské university na studium kosmických paprsků, který stál 10 milionů dolarů. Dne 2. srpna se astronautům podařilo obdržet správné fungování přístroje západoněmecké výroby, zvaného „Instrument Pointing System“, zajišťující automatické přesné zaměření dalekohledu směrem k slunci a k hvězdám. Tohoto přístroje, jehož zhotovení stálo 80 milionů dolarů, bude příštím rokem použito ke studiu Halleyovy komety z vesmírového letadla. Letadlo Challenger mělo přistát v pondělí 5. srpna na základně Edwards v Kalifornii; bylo však rozhodnuto prodloužit pobyt astronautů v prostoru o jeden den,

aby mohli dokončit začatý pokus. V úterý odpoledne pak bez sebemenších těžkostí přistálo a astronautům se podařilo splnit 80 % všech plánovaných pokusů a studií.

● ● ●
Mexiko. — Dne 24. července mexická vláda oznámila řadu nových kroků pro stabilizaci ekonomie své země, procházející stále velkou hospodářskou krizí; dosud je neschopná splácet své zahraniční dluhy. Mexiko je postižené 100 % inflací, útekem kapitálu do zahraničí a stálým klesáním příjmů z prodeje ropy. Členské země kartelu OPEC totiž rozhodly pouze malé snížení cen oleje - 50 centů za sud - čímž problém nadbytku oleje na světových trzích nebyl vyřešen. Mexická vláda se rozhodla snížit své výdaje o 4 % neboli o 2 biliony dolarů. Toho chce dosáhnout zejména další devalvací své měny - (o 20 %) - a propuštěním desetitisíců vládních zaměstnanců ze služeb. Političtí pozorovatelé však poznamenávají, že toto poslední rozhodnutí je v mexické realitě politicky neproveditelné; ekonomové pak dodávají, že ostatní kroky mexické vlády budou mít jen velmi omezený výsledek. Tak to s mexickou ekonomikou půjde dále s kopce dolů, ani prezident De la Madrid, ekonom z povolání, nemůže dělat zázraky; mexická vláda rozhodla, že za jeden US dolar se má dávat asi 280 mexických peso; na volném trhu se však za jeden dolar obdrží až 370 mexických pesos. Pro americké turisty je cestování v Mexiku nyní velmi levné; mnozí se však této zemi vyhýbají, protože tam není dostatečně postaráno o bezpečnost cizinců. - Státní tajemník Shultz za své návštěvy v Mexiku prohlásil 26. července, že USA nemají v úmyslu pokračovat v přímých jednáních s vládou Nikaragvy, jež byla přerušena v prosinci 1984, dokud sandinistická vláda v Managye nezahájí proces „národního smíření“ s rebely, podporovanými Spojenými státy; prostředníkem v tomto „národním smíření“ mají být katoličtí místní biskupové, kteří žádají 4 provládní kněze, aby k vyjednávání buď přispěli, anebo z vlády vystoupili.

● ● ●
New York. — Dne 26. července Bezpečnostní rada OSN na návrh socialistické Francie navrhla ve své rezoluci dobrovolné sankce členských zemí proti Jižní Africe, aby byla donucena zrušit svůj vyjimečný stav, trvající tehdy jeden týden, a skončila svůj systém oddělení ras. Jako možné sankce se v re-

zoluci navrhly tyto kroky: 1) nečinít žádné nové investice v Jižní Africe; 2) zastavit dovoz jihoafrických zlatých mincí; 3) skončit půjčky pro export do Jižní Afriky; 4) zrušit nové smlouvy, uzavřené s Jižní Afrikou a vztahující se na nukleární pole; 5) zastavit Jižní Africe prodej kompjútřů, jichž by mohla použít její armáda či policie. USA a Anglie se hlasování zdržely, protože podle jejich mínění sankce uškodí spíše černochům než vládnoucím bělochům. USA však vyzvaly jihoafrickou vládu, aby skončila v zemi vyjimečný stav, dovolující uvěznění a držení ve vězení bez formálního obvinění, a aby směřovala ke skončení své rasové politiky. US Dům reprezentantů pak odhlasoval zastavení dovozu zlatých mincí z Jižní Afriky, jakož i vývozu do Jižní Afriky amerických kompjútřů; tyto kroky však nemají prakticky velký význam pro jihoafrickou ekonomii. Pouze mají význam morální. - V posledních 10 měsících bylo při násilnostech v černošských městech a městských čtvrtích zabito více než 500 lidí; v důsledku vyjimečného stavu bylo už zatčeno a uvězněno 1381 bouřících se černochů. V Jižní Africe nyní denně dochází k zatýkání demonstrantů - zejména při pohřbech černochů, usmrcených policií při srážkách s demonstranty. V posledních dnech řada západoevropských a jiných zemí odvolala z Jižní Afriky své velvyslance na protest proti tamnímu vyhlášení vyjimečného stavu a trvajícímu systému oddělení ras.

Jihoafrická „apartheid“ je ve svém základě nespravedlivá nemá jistojistě v dnešním světě žádnou budoucnost, ale at' soudným lidem nikdo neříká, že současné nepokoje v JAR nejsou udělaný „na objednávku“ z Moskvy, tentokrát však pečlivě zabalenou do letošní březnové návštěvy amerického TV zpravodaje NBC Ted Koppela, za jehož přímých přenosů z JAR se začali náhle mladí černoši valit do městských ulic v městech, kde byl vždy předtím naprostý klid. Dnes má černošské obyvatelstvo JAR 50 % mladých, jimž někdo odněkud dává jednoduché a jasné rozkazy, co a kdy mají dělat, aby na sebe obrátili pozornost světového tisku a veřejného mínění, které by se třeba raději zajímalo o to, co se děje v Afghánistánu či v Kambodži, přejmenované už oficiálně Kapučea. Situace v JAR bylo dokonce i zneužito v Helsinkách při setkání zástupců 35 zemí, které před deseti lety podepsaly sovětům jakousi náhražku za

mírovou smlouvu po 2. světové válce o potvrzení existujících hranic a zájmových sfér v Evropě. Hned se téměř všichni nějak záhadně shodli v Helsinkách na tom, že je třeba potrestat JAR za její politiku apartheidu odvoláním vyslance z Pretorie. Přitom se však ani jeden z přítomných zástupců země svobodného Západu nezmohl na to, aby vhodil do tak záhadně jednotného shromáždění zcela malinké jablko sváru malou poznámkou: „Dobře, pánové a soudruzi, jsem pro. Avšak zamyslete se nad tím, kam nás to přivede! To bude hned veta i po spolupráci v Evropě! Náš nově jmenovaný kolega ministr zahraničí SSSR - Eduard Šervardnadze, bude musit svému šéfovi Gorbačevovi vyřídit i náš osobní vzkaz, že náš postoj proti barevnému apartheidu v JAR musí jít ruku v ruce i proti rudému apartheidu ve všech komunistických zemích, kde rovněž všude vládne naprostá menšina rudých a narudlých - absolutní většině nekomunistů. A dokonce mnohem bezohledněji než vládnu jihoafričtí běloši černochům!“

● ● ●
Washington. — Dne 25. července mluvčí Bílého domu prohlásili, že US vláda vážně pomýšlí na bombardování US letadly jedné guerilové základny v Salvadoru, a že možná rozkáže i bombardování základen na trénování guerilů, ležících v Nikaragvě. Spojené státy mimoto prý ještě pomýšlejí vojensky napadnout cesty, kterými jsou salvadorským guerilům z Nikaragvy dopravovány zbraně.

● ● ●
Washington. — President komunistické Číny Li Xiannian byl ve Spojených státech na státní návštěvě. Dne 23. července podepsal se Spojenými státy smlouvu, podle které USA dodají Číně nukleární technologii, včetně nukleárních reaktorů na výrobu elektřiny. Čína se však musila zavázat, že bude této technologii užívat pouze na mírové účely. Nejvyšší představitel Rudé Číny pak navštívil i naše Chicago, plodinovou a dobytčí bursu, a v Los Angeles mu ukázali i Walt Disney Land.

● ● ●
Lima. — Nový peruánský civilní president, 36letý Alan García, nejmladší hlava státu v Latinské Americe, prohlásil 28. července ve své inaugurační řeči, že jeho země bude věnovat pouze 10 % ročně z příjmů obdržených ze svého vývozu na splácení cizích dluhů a na placení úroků z těchto dluhů. Zahraniční dluhy

Peru dosahují výše 13,5 bilionu dolarů. Odehávající vláda presidenta Fernando Belaunde Terryho věnovala na tyto účely celých 45 / příjmů z vývozu. Cizí země však asi neuznají legitimitu tohoto jednostranného rozhodnutí presidenta García; USA zastavily všechnu ekonomickou výpomoc Peru, dokud nezaplátí \$250,000 úroků z půjček, poskytnutých americkými bankami. Tyto úroky jsou právě nyní splatné; peruánský president také slíbil, že sníží výdaje své země na národní obranu, a prý požádá i jiné země Latinské Ameriky, aby následovaly jeho příkladu a snížily své výdaje na zbrojení. Proti komunistickým guerilům „Zápné stezky“, kteří v posledních pěti letech ochudili svým terorismem peruánskou ekonomii o jeden bilion dolarů a zavraždili asi 6 tisíc lidí, prý bude bojovat tím, že bude „rozdělovat bohatství své země chudým“. Neudal však, jak konkrétně chce tento svůj projekt uskutečňovat.

● ● ●
New Delhi. — Indická vláda Rajiva Gandiho a předsednictví předního politického hnutí Sikhů, zvaného Akali Dal, uzavřely spolu dohodu, podle které se končí třetí boj Sikhů proti indické vládě. Za násilnosti, vztahující se k agitaci Sikhů, bylo od r. 1981 zabito asi 4,500 lidí, včetně ministerské předsedkyně Indiry Gandhiové. Předseda zmíněného hnutí Harchand Singh Longowal oznámil, že Sikhové se vzdávají své agitace za obdržení větší náboženské a politické autonomie ve státě Punjab. Radikální politické směry Sikhů však vytykají této dohodě, že se v ní neuděluje generální amnestie sikhickým vojákům, kteří se vzbouřili na protest proti tomu, že v červnu 1984 indická armáda obsadila „Zlatý chrám“, nejposvátnější svatyni Sikhů, a že nebylo rozhodnuto propuštění 2,700 uvězněných sikhických studentů. Proto dva radikální směry Sikhů prohlásily, že povedou „svatou válku“ proti indické vládě nadále.

● ● ●
Los Angeles. — V Kalifornii se objevily první roje „včel, které zabíjejí“, ačkoliv se tam čekal jejich příchod teprve na konci tohoto desetiletí. Má se zato, že tam byly dovezeny cisternovými lodmi, které tam dopravují ropu z tropických zemí. Tyto včely, které se před 30 roky vyojily v Brazílii smíšením afrických a evropských včel, napadají v celých rojích lidi i zvířata a ubodávají je k smrti. Místní autority rozkázaly ničit tyto roje, kdekoli se objeví.

SPORT

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Jubilejní

25. ročník Interpoháru

1. skupina: FC Antverpy (Belgie) - Carl Zeiss Jena (NDR) 1:1, Werder Brémy (NSR) - Malmö - FF (Švédsko) 2:1.

1. MALMÖ	5	13:4	6
2. BRÉMY	4	14:7	6
3. JENA	4	4:3	5
4. ANTVERPY	5	2:19	1

2. skupina: Fortuna Düsseldorf (NSR) - Twente Enschede (Holandsko) 4:2, Rot-Weiss Erfurt (NDR) - FC Lutych (Belgie) 1:1.

1. ERFURT	5	15:4	8
2. FC LUTYCH	5	7:8	5
3. DÜSSELDORF	5	9:13	5
4. ENSCHEDE	5	3:10	2

3. skupina: IFK Göteborg (Švédsko) - Brøndby Kodaň (Dánsko) 2:0, Admira Wacker Vídeň (Rakousko) - Lech Poznaň (Polsko) 5:3.

1. GÖTEBORG	5	8:3	7
2. KODANĚ	5	5:6	5
3. ADMIRA	5	11:12	4
4. POZNAŇ	5	10:13	4

4. skupina: Videoton Székesfehérvár (Maďarsko) - Bohemians Praha 1:0 a 2:5, FC St. Gallen (Švýcarsko) - AIK Stockholm (Švédsko) 1:6 a 1:0.

Bohemians - St. Gallen 1:2 a 4:2, AIK Stockholm - Bohemians 2:1 a 1:1, Videoton - St. Gallen 3:2 a 1:1, Videoton - AIK Stockholm 1:0, zbývá odehrát odveta.

1. VIDEOTON	5	8:8	7
2. STOCKHOLM	5	9:5	5
3. BOHEMIANS	6	12:10	5
4. ST.GALLEN	6	9:15	5

5. skupina: Eintracht Braunschweig (NSR) - Slavia Praha 4:1 a 0:4, Wismut Aue (NDR) - Viking Stavanger (Norsko) 0:0, zbývá sehrát odveta, Viking - Slavia 4:3 a 1:5, Eintracht - Wismut 2:3 a 2:1, Slavia - Wismut 2:0 a 2:4, Eintracht - Viking 1:2 a 6:3.

1. SLAVIA	6	17:13	6
2. BRAUNSCHWEIG	6	15:14	6
3. WISMUT	5	8:8	5
4. STAVANGER	5	10:15	5

6. skupina: Sparta Praha - Lechia Gdaňsk (Polsko) 0:0 a 2:3, FC Curych (Švýcarsko) - Sparta 1:2 a 1:1, Lyngby Kodaň (Dánsko) - Sparta 1:4, zbývá odehrát odveta, Gdaňsk - Kodaň 0:1 a 1:4, FC Curych - Kodaň 1:3 a 0:1, FC Curych - Gdaňsk 2:1, zbývá sehrát odveta.

1. LYNGBY	5	10:6	8
2. SPARTA	5	9:6	6
3. CURYCH	5	5:8	3
4. GDAŇSK	5	5:9	3

7. skupina: Jung Boys Bern (Švýcarsko) - AGF Aarhus (Dánsko) 0:1, Górnik Zabrze (Polsko) - IF Zaleegerszeg (Maďarsko) 1:1.

1. GÓRNIK	6	14:5	11
2. ZALEEGERSZEG	5	7:6	5
3. BERN	6	12:17	4
4. AARHUS	5	8:13	2

8. skupina: Raika Sturm Graz (Rakousko) - Arminia Bielefeld (NSR) 0:0, Maccabi Haifa (Izrael) - Beitar Jeruzalem (Izrael) 3:0.

Konečná tabulka

1. HAIFA	6	13:12	9
2. BIELEFELD	6	11:7	6
3. STURM GRAZ	6	8:6	6
4. JERUZALÉM	6	5:12	3

9. skupina: Baník Ostrava - Farkas (dříve Lokomotiva Košice). Pohár UEFA: Raba ETO Györ (Maďarsko) - Bohemians Praha, Slavia Praha - FC St. Mirren (Skotsko), LASK Linec (Rakousko) - Baník Ostrava.

1. OSTRAVA	5	10:3	7
2. VEJLE BK	5	6:7	6
3. SOFIA	5	8:10	4
4. LINEC	5	9:3	3

10. skupina: Hammarby IF (Švédsko) - Dózsa Újpest (Maďarsko) 2:2, SC Eisenstadt (Rakousko) - Valerengen IF Oslo (Norsko) 1:2.

1. VALERENGEN	5	11:8	8
2. DÓZSA	5	8:5	7
3. HAMMARBY	5	13:8	5
4. EISENSTADT	5	2:13	0

11. skupina: MTK Budapešť (Maďarsko) - FC Aarau (Švýcarsko) 3:0, Černomorec Burgas (Bulharsko) - Start Kristiansand (Norsko) 2:0.

1. MTK	5	16:5	9
2. BURGAS	5	11:11	5
3. START	5	7:12	3
4. AARAU	5	8:14	3

V Ženevě byl vylosován nový ročník evropských pohárů a čs. pětilístek zná své soupeře. **PMEZ: Sparta Praha - FC Barcelona.** Španělského mistra trénuje Angličan Venables, který po odchodu argentinské hvězdy Maradony vytvořil z hráčů zdárnou jedinačku. V mužstvu vyniká západoněmecký záložník Schuster, skotský střelec Archibald a španělský reprezentant - brankář Urrutíh, obránce Sanchez. Stadión Barcelony pojme 127 tisíc diváků. **PVP: AEL Limassol - Dukla Praha.** Kyperský celek trénuje František Havránek a hraji tam Josef Pešice (oblékal dres Sparty, Brna a Slavie) a Gejza

Farkas (dříve Lokomotiva Košice). **Pohár UEFA: Raba ETO Györ (Maďarsko) - Bohemians Praha, Slavia Praha - FC St. Mirren (Skotsko), LASK Linec (Rakousko) - Baník Ostrava.**

VE ZKRATCE Z OSTATNÍCH SPORTŮ

Lední hokej: Novými trenéry reprezentantů Československa se stali zasloužilý mistr sportu Dr. Ján Starší a zasloužilý mistr sportu František Pospíšil pro olympijské období 1985 - 1988.

Rozdělení skupin pro MS 1986: Skupina A v Moskvě: Československo, Kanada, SSSR, USA, Švédsko, NSR, Finsko, Polsko, Skupina B v Holandsku: NDR, Švýcarsko, Itálie, Rakousko, Japonsko, Holandsko, Francie, Jugoslávie, Skupina C ve Španělsku: Norsko, Maďarsko, Čína, Rumunsko, Dánsko, Bulharsko, Severní a Jižní Korea, Španělsko, Belgie.

Mezinárodní federace ledního hokeje na své schůzi hodnotila průběh MS 1985 v Praze a vynesla tresty za bitku, která se udála v 52. minutě v utkání SSSR - USA 10:3. Zastavenou činnost na tři zápasy na nejbližším MS, kterého se zúčastní mají I. Gimajev, V. Fetisov (oba SSSR) a T. Thomas (USA).

Dále na MS 1986 v prvním vzájemném utkání SSSR - USA budou tři hráči libovolně určení potrestáni vyloučením na dvě minuty. Navíc trenéři V. Tichonov (SSSR) a D. Peterson (USA) nesmějí vést svá mužstva v prvním zápase na MS 1986.

Šerm: Na MS v Barceloně vybojoval šestatřicetiletý čs. kordista, Jaroslav Jurka stříbrnou medaili, když až ve finále prohrál s olympijským vítězem (1984) Francouzem Boissestem těsně 8:10.

Stolní tenis: Na ME juniorů v Holandsku získali čs. reprezentanti osm medailí. Z toho dvě zlaté (družstvo junorek

Kasalová - Davidková), dvě stříbrné (Grman - Braun, Grman - Kasalová) a čtyři bronzové (družstev kadetek, Javůrek - Jančí, Javůrek - A. Šafařová, Jančí - Davidková).

POK

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVČŮ V ZAHRANIČÍ

V Austrálii zemřel jeden z nejstarších čs. sportovců v zahraničí - 93 letý Václav Vohralík ze Sydney. Býval hvězdou moravské Slavie a vychoval řadu špičkových atletů. Čest jeho památce!

Vladislav Slavík z New Yorku, dlouholetý volejbalista a nyní starosta Sokola New York - lehce přeskočil svoji 60. Svaz mu přeje plnou náruč zdraví.

Člen clevelandské odbočky Přemek Kocián, vydal básně „Pod javorovým listem“. Kresby zhotovil Zdeněk Kroček a fotografie Antonín Kadlec. Blahopřejeme.

Býv. čs. juniorský veslařský mistr Vašek Stejskal, žijící nyní v Bostonu, získal čestné třetí místo. Závodu se zúčastnilo 30 nejlepších a Vašek už pilně trénuje a získává dobré umístění. Rádi gratulujeme!

Tajemníku chicagské odbočky svazu - Sávovi Rokničovi a jeho paní Věře vyslovuje Svaz upřímnou soustrast nad úmrtím jejich maminky, paní Marie Broučkové, která byla příznivkyní sportovců. Čest její památce!

Jiřina Kowatsch - obětavá členka newyorské odbočky - je na zasloužilé dovolené v Kalifornii. Přejeme Ti dobrou pohodu!

V sobotu, 31. srpna vystoupil na „Sportovním večírku“ u Karla Fišera v Elyria, Ohio, Jára Kohout z New Yorku. Podrobnosti příště!

zp

SPARTA A.B.A.

pořádá
V NEDELI 25. SRPNA 1985
svůj letošní

2. PIKNIK

v National grove na 29. ulici a Desplaines Ave. (zahradka č. 2) v North Riverside.

Hudba „Tři medvědi“ bude vyhrávat k tanci a poslechu.

O solidní i tekuté občerstvení bude postaráno.

Výborné bramborové placky!

SPARTA A.B.A. srdečně zve všechny své členy, přátele a známé na toto příjemné odpolední setkání v letní přírodě.
ZAČÁTEK V 11:00 HOD. DOPOLEDNE

Pozvání na fotbalový zápas CHICAGO STINGS — SPARTA A.B.A. o Pohár tragicky † Miro RYSE

V NEDELI 18. SRPNA 1985 VE 4:00 HOD. ODPOL.
na stadionu H.S. Morton West (Čermákova tř. a 26. ul. v Berwynu)

Přijďte v hojném počtu povzbudit naše spartánské hráče v jejich historickém utkání proti profesionálům Chicago Stings!

7. ČERVENEC V ŘÍMĚ A NA VELEHRADĚ

(Pokračování ze str. 1)

Pracovat v díle Pánově znamená pokračovat v díle započatém našimi svatými věřícími. Pracovat na Pánově díle znamená hlásat Kristovo poselství odpuštění a spásy jako světlo pro každou dobu, pro každou generaci, i pro naše generace. Znamená to zasévat dobré semě do každé půdy, zasévat ho znovu a znovu a tak upevňovat v duších a na každém poli Kristovu církev, život milosti a království lásky. Pracovat na Pánově díle znamená osvětlovat Kristovým světlem každý národ a každý jazyk, každou kulturu a každý projev života. Tak se v Kristu Ježíši můžeme a máme všichni setkat, neboť on je pro člověka, pro každého člověka Cestou. Pravdou a Životem (viz Jan 14,6). Takto se Kristus stává i naším vítězstvím a my vítězíme s ním.

Drazí bratři a sestry! Shromáždili jsme se tu dnes ve chvíli, kdy se zástupy věřících scházejí na Velehradě, aby si tam společně a důstojně připomněli tisícileté výročí smrti svatého Metoděje. V duchu jsme všichni s nimi spojeni. V duchu jsem spojen se všemi věřícími Čechy a Slovaky, kteří nejen oslavují výročí Metodějovy smrti, ale hledají v jeho duchovním odkaze a v díle slovanských věrozvěstů cestu a posilu do dalšího života. Věřte mi, moje srdce překypuje láskou k vám všem a touhou setkat se s každým zvlášť, každého osobně pozdravit, osobně povzbudit.

Naším dnešním střetnutím prožíváme jakoby to, po čem touží a čeho prozatím nebylo možné dosáhnout, ba ani to naplno vyslovit. A tak slova přecházejí v modlitbu, vždyť co není možné lidem, je možné Bohu. Proto končím svoje slova částí modlitby, v níž vrcholí nedávná encyklika *Slavorum Apostoli*:

„Velký Bože, jediný v Trojici, tobě svěčujeme poklad věry slovanských národů: zachovej toto své dílo a zehnej mu!

Pamatuj, všemohoucí Bože, na chvíli, v níž podle tvé vůle přišla pro tyto národy a pro tento lid „plnost časů“ a svatí soluňští misionáři věrně splnili příkaz, který dal tvůj Syn svým apoštolům. Kráčeli v jejich šlépějích a ve šlépějích jejich nástupců, a tak přinesli do zemí

obývaných Slovy světlo evangelia, radostnou zvěst spásy.

Vyslyš, Otče, oč tě dnes prosí celá církev a dej, aby všichni lidé a všechny národy, které prostřednictvím apoštolského díla soluňských bratří poznali a přijali tebe, pravý Bože, a křtem vstoupili do svatého společenství tvých dětí, mohli i nadále bez překážek, s nadšením a s důvěrou přijímat tento evangelní program a rozvinout všechny své lidské schopnosti na základě jejich učení.

Kéž mohou podle svého svědomí následovat hlas tvého volání po cestách, které jim byly vyznačeny před jedenácti stoletími!

Kéž nikdo nikdy nepokládá za překážku blaha jejich pozemské vlasti skutečnost, že patří do království tvého Syna!

Kéž tě mohou patřičně chválit a velebit v životě soukromém i veřejném!

Kéž mohou žít v pravdě a lásce, v spravedlnosti a radosti z mesiášského pokoje, který objímá lidské srdce a společenství, celý svět a vesmír!

Kéž vědomí si své důstojnosti lidí a Božích dětí mají sílu překonat všechnu nenávisť a dobrem zvítězit nad zlem.“ Amen. Amen.

**

Na Velehradě, dědici staromoravského Velehradu Rostislava a Svatopluka sv. Otec byl přítomen prostřednictvím svého legáta, státního sekretáře kardinála Augustina Casaroliho. Kard. Casaroli sloužil mši svatou s Otcem kardinálem Tomáškem a s ostatními našimi biskupy na prostranství mezi hlavní lodí baziliky a nekdejší Orlovnou. Bylo přítomno na 150 tisíc věřících, kteří opětovně provolávali slávu sv. Otců a dožadovali se, aby přijel mezi ně. Při manifestaci po mši svatě promluvil také český ministr kultury Klusák o kulturním a politickém významu díla svatých bratří. Podle tiskové agence AFP, kdykoliv uvedl jméno jednoho z nich, např. „Metoděj“, přítomní mohutně dodávali „svatý“, a pískotem přijali jeho slova o náboženské a mírové politice čs. vlády; k zmínce o politickém významu cyrilometodějské misie dodali „a náboženském...“ Malého potlesku se dostalo metropolitovi Filaretovi z Minsku, který zastupoval moskevského pravoslavného patriarchu, a biskupům Vranovi a Ferancovi, kteří se prý chovají příliš servilně vůči vládě. Velehradské bazilice kard. Casaroli odevzdal dar sv. Otců: Zlatou růží, jako projev

zvláštní jeho blahovůle. Na velehradské oslavy nesměli přijet kardinálové König z Vídně, Lustiger z Paříže a Hume z Westminsteru.

Cyrlometodějským oslavám na Velehradě, v Djakově v Jugoslávii a také našim v Ellwangenu věnoval sv. Otec zmínku při poledním Anděl Páně, všechny přítomné vyzval, aby se spolu s ním modlili na úmysl, „aby se křesťanské a kulturní dědictví, jemuž Cyril a Metoděj dali vznik, se uchovalo, posílilo a stále připášeť plody pravdy, dobra a milosti pro ony národy, které jako první přijaly dobrodiní jejich díla, a také pro celou Evropu a celou církev.“

A konečně 2. července byla uveřejněna encyklika „*Slavorum Apostoli - Slovanští apoštolé*“, věnovaná našim věrozvěstům a jejich významu pro dnešní dobu.

**

Slova sv. Otce Jana Pavla II. kardinálu Casaroliho na cestu do Československa a na moravský Velehrad

Hluboce si uvědomují, jak je to důležité, a srdce mi káže, abych zřetelně a významným gestem projevil svou účast na slavném dni 7. července, kdy si Češi a Slováci na Velehradě připomínají 1100. výročí smrti svatého Metoděje, proto vás, pane kardinále, jmenuji svým legátem na těchto oslavách, neboť dobře znáte a sledujete práci Petrova nástupce, máte účast na jeho každodenních starostech i radostech, a proto můžete být tím nejjasnějším znamením mé přítomnosti a nejvýmluvnějším výrazem mé lásky k tamějším věřícím.

Víte také dobře, jak vysoce si cením přínosu soluňských bratří k evangelizaci slovanských národů, k jejich kulturnímu povznesení a k jednotě mezi Východem, odkud pocházeli, a Západem, který je přijal za své. Z tohoto přesvědčení vyplynulo jakoby samozřejmě i prohlášení svatých Cyrila a Metoděje za nebeské ochránce Evropy spolu se sv. Benediktem.

Cyrl a Metoděj jsou jakoby spojovací články anebo duchovním mostem mezi východní a západní tradicí, které obě splývají ve velké tradici univerzální církve.

Jan Pavel II.

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru, III. - 2414, S. 61st. Ave.

Na snímku je prezident Mid America Federal Savings pan Hugo Koranda spolu s pres. Sparta Chicago Mirkem Rysem před mezinárodním zápasem Sparta vs Vídeň, ve kterém ještě hrál spolu s otcem jeho tragicky zahynulý syn Miro Rys. Jak všichni známe p. Korandu, jeho osobnost plně potvrzuje rčení „muži nestárnou“. Vždyť tento snímek byl vzat před dvanacti lety, prezident spořitelny MA je stále stejně mladistvý. Pan Koranda spolu s př. Vlastou Šnebergerovou jménem „Mid America Federal Savings“ podporují všechny krajský spolkový život, po dlouhá léta i Spartu Chicago a spolu s vynikající službou naší veřejnosti jim patří náš upřímný dík a uznání.

Spartakiáda bez účasti Sovětů ...

Přicházejí první zprávy o letošní Spartakiádě v Praze, které mluví o velkém počtu cvičenců i diváků, o velmi dobré úrovni všech výstupů zcela v sokolské tradici a často slyšeném pozdravu „Nazdar!“ Navíc mluví o náladě československého lidu, který byl ve svém celku spokojen, že SSSR se rozhodlo bojkotovat letošní Spartakiádu, na odvetu „nesportovního chování“ proti sovětskému hokejovému mužstvu při zápase USA - SSSR v Praze. Diváci na tribuně fandili Američanům, když sověští hráči vyprovokovali rvačku proti americkým hráčům.

Na stadionu Spartakiády nikde žádná sovětská vlajka, pouze normální rudá bez srpnu a kladiva. Při různém vítání hostů prezident Husák neřekl ani slovo o SSSR. Tím se Spartakiáda více přiblížila sokolským sletům, zvláště když nastoupili muži ku prostným za Sukova pochodu „V nový život“. Kolem nebylo ani nápisů: „Se Sovětským svazem na věčné časy.“

Zahraniční zpravodajové popisují úspěch Spartakiády bez SSSR. Nechceme napsat, že se změnilo něco v komunistickém vedení a v sovětském protektorátu ČSSR, ale lid Českos-

lovenska projevil své vlastenecké citění.

Jaké to bude mít následky? - Wait and see!

Jiří Špánek

SOKOLSKÝ PÍKNÍK

Chicagoland Sokol Building Ass. pořádá Výroční piknik v neděli 18. srpna t.r. v National Grove č.2 na 29. ulici a Desplaines Ave. v N. Riverside, IL. K tanci a poslechu bude po celé odpoledne vyhrávat populární hudba Koncertina Klub. Dobré domácí pohoštění bude připraveno, jako bramborové placky, párky, klobásy a dostatek domácího pečiva ke kávě. Také dobře chlazené pivo bude na čepu.

Ve 4 hod. odpoč. bude tažena velká tombola, kde bude 10 cen, které budou vyplaceny hotově v dolarech. Ceny jsou v následujících hodnotách; \$300.00; 200.00; 100.00; 75.00; 50.00; 25.00 poslední 4 ceny po \$10.00 každá. Lístky pro tuto tombolu můžete zakoupit buď u členů Sokola anebo přímo na pikniku.

Vítězek pikniku a tomboly je ve prospěch stavebního fondu nové sokolské budovy a proto všichni přijďte a podpořte dobrou snahu našich sokolských pracovníků.

Na shledanou na sokolském Výročním pikniku v neděli 18. srpna v National Grove číslo 2.

Česká světová unie

TISKOVÁ ZPRÁVA

Na IV. Kongresu Světové reprezentace čs. exilu, který se konal ve dnech 4. až 7. července v Ellwangen/Jagst, došlo k podstatné změně této organizace. Tajným hlasováním byl spontánně přijat návrh změny dosavadního názvu SRČSE na „Česká světová unie“ (ČSU).

V důsledku toho budou stávající Stanovy SRČSE upraveny tak, aby odpovídaly této změně. Konečné znění Stanov bude předloženo k schválení mimořádnému zasedání ČSU v Curychu, ve dnech Sokolského sletu, počátkem července 1986.

Předsednictvo ČSU

Stručná zpráva o průběhu 4. Kongresu SRČSE, který se konal ve dnech 4. – 7. července 1985, v Ellwangen/Jagst, NSR.

Na přípravných konferencích dne 3. a 4. července bylo konstatováno, že 4. Kongresu byly zaslány dvě studie: Dr. Miloslav Vitula (Kanada), „Myšlenka středoevropské konfederace v dějinách Českých zemí“ a Ladislav Matoušek (USA), „Co jsou vlastně ty Rukopisy?“ Obě studie budou publikovány.

Diskutovány byly též dvě, generálnímu tajemníkovi SRČSE zaslání studie Dr. Josefa Kalvody (West Hartford, USA): „Czechoslovak-Polish Confederation“ (Kosmas, Winter 1982, Volume 1, Number 2) a „The Czechos-

lovak Problem“ (Nationalities Papers, Fall 1984, Vol. XII, No. 2).

Bedlivě hodnoceny byly také došlé návrhy na sjednocení našeho exilu, včetně návrhů na ustavení čs. zahraniční vlády:

a) Ing. B. Kobliha (Londýn). Diskusní arch D.Č. (04. květen 1985); b) Nezávislé sdružení býv. čs. vojáků v Austrálii (H. Trhlík); c) Dr. Libor Brom, USA (za Republikánské hnutí); d) Sdružení býv. čs. pol. vězňů v Kanadě (Toronto); e) Otta Hora (Ottawa, Kanada) připsal: f) Plukovník Boh. Tobýška (Španělsko) stran zasedání DUCS v Římě, ve dnech 2. až 9. srpna 1985, a spolupráci; g) Rada Čechů a Slováků v Jižní Africe.

V závěru porad a k ilustraci naší situace v exilu byly čteny připsy „Národního svazu českých katolíků“ (V. Hyvnar, Cleveland, USA) a „Československé národní rady americké“ (Dr. Leop. S. Rozbořil, Chicago), že se obě tyto starousedlické organizace nemohou zúčastnit 4. Kongresu SRČSE, ježto nejsou složkou exilovou a zůstávají organizacemi čistě „krajanskými“, neboť jejich Stanovy nebyly nikdy změněny i když dnes – výměnou generací – velká většina funkcionářů jsou bývalí „exulanti“. Obě zmíněné organizace přejí však 4. Kongresu SRČSE mnoho zdaru.

Hlavní zasedání:

4. Kongres Světové reprezentace čs. exilu zahájil v 9 hodin, dne 5. července, Msgr. Jaroslav Kubovec (NSR), v pořadí volebního údobí poslední předseda

SRČSE (předsedové vědeckého, sociálního a politického sboru se střídají po roce). Přivítal srdečně přítomné, zejména ty ze zámoří (Austrálie, USA a Kanady) a poděkoval jim za jejich přinesené oběti časové i finanční. Nato vyběhl generálního tajemníka k tradičnímu obřadu zažehnutí svíci. Proto požádal Dr. R. Kreml bratra Josefa Kučíka z Austrálie, aby zažehl bílou svíci jednoty. **Modrou svíci spravedlnosti a lidské rovnosti** před zákonem lidským i Božím zažehl za politické vězně Eugen Hoffmann ze Švýcarska. K zažehnutí červené svíce **lidské svobody** byl vyzván Oldřich Holubář z New Yorku, jehož jméno v USA je navždy spojeno s uměleckou výzdobou České národní kaple ve Washingtonu, posvěcené před dvěma roky (26. června 1983).

Slova se opět ujal Msgr. Kubovec a vyzval přítomné ke vzpomínce za ty spolupracovníky SRČSE, kteří nás předešli na věčnost. Poslední z nich Fr. Vávra a St. Pokorný z Austrálie. Jim všem platil tichý Otče náš a Odpočinutí lehké...

Následovalo čtení zdravic těch, kteří se z různých důvodů nemohli osobně 4. Kongresu zúčastnit. Četl Antonín Slováček z USA, nejdříve výňatek ze zdravice Dr. Karla Hujera, dlouholetého předsedy vědeckého sboru SRČSE, zasláné i za jeho chorou choť generálnímu tajemníkovi:

„...Když se však blíží den Vašeho odletu do Evropy, piší dnes, abych Vás za nás oba vroucně pozdravil a popřál všeho dobra ve Vašem velmi vzácném a obětavém úsilí ve službě pro dobro našeho trpícího národa. A rovněž, aby duch milujícího J.A. Komenského ve světle Kristovy lásky působil na všechny shromážděné v Ellwangu a věc budoucnosti našeho rozděleného národa došla k světlejším výhledům, k novým obzorům, zvláště za soumraku západní civilizace vlivem neblahého marxizmu-

lenizmu, který povážlivě působí ve zdejší zemi Lincolnově. Pozdravuji všechny milované, až se sejdou v Ellwangu a myslím na slova Husova, jak jsou dosud vtěsána do kamene pomníku na Staroměstském náměstí, že se dosud ani komunisté neodvážili vydat onen památník demolicí.

Vroucně Vás všechny drahé přátele zdraví

Váš oddaný

Karel Hujer

Následovala zdravice Čs. národního sdružení v Sydney (Austrálie); podepsán předseda Vojtěch Cork. Zdravici za Čs. Orla v Tichomoří (Sydney) zaslal starosta oblasti Jifi Matýsek. Za Nezávislé sdružení býv. čs. vojáků v Austrálii zdraví a mnoho zdaru přeji Hynek Trhlík a Karel Urban i za Prozatímní vládu demokratické čs. republiky v zahraničí.

Za historickou označil generální tajemník zdravici z Jižní Afriky od Rady Čechů a Slováků, neboť je to poprvé, co se tato vzdálená země hlásí ke slovu na našem exilovém fóru:

Vážení přátelé, krajané v exilu,

Využíváme této příležitosti, abychom vám předali nejen pozdravy k vašemu 4. Kongresu Světové reprezentace čs. exilu, ale hlavně, abychom vyjádřili plnou podporu k záslužné a důležité práci na řešení věcí, které jsou nám společné.

Žijeme stejnými problémy jako řada vás všech v jiných zemích. Cítíme rovněž nutnost uspořádat potřeby našich rozptýlených národních menšin a přispět tak k ozdravení národnostní pospolitosti Čechů a Slováků. Hlásíme se věrně a otevřeně k národním křesťanským a demokratickým tradicím, které vedou ke zdravým vztahům lidí ve společnosti, vědě i náboženství.

Tento program budeme cílevědomě podporovat a šířit ve společnosti, ve které žijeme. Tyto cíle byly i důvodem k vyt-

voření Rady Čechů a Slováků v Jižní Africe.

V budoucnosti bychom se rádi více podíleli s vámi na vašem programu.

Bůh žehnej naší společné práci a spravedlivé věci!

Váš Josef Veselý
místopředseda DČS-JA

Pro krátkost času bylo čtení zdravic zkráceno a zakončeno zdravicí Sdružení býv. pol. vězňů z Toronta.

Dalším programem bylo čtení zápisu posledního Kongresu, který se konal ve dnech 8. až 11. července 1982, v Königsteinu u Frankfurtu/M. Heslem jeho bylo: „Na cestu světla!“ k 340. výročí sepsání Komenského díla téhož názvu za jeho pobytu v Londýně 1641-42. Generální tajemník ukázal dvoustránkovou kopii této zprávy, jak byla tehdy uveřejněna v exilovém tisku. Zmínil se o několika hlavních bodech tohoto zápisu, zejména o tom, že již před třemi lety byl podán návrh na změnu názvu Světové reprezentace čs. exilu. Ježto však tenkrát vycházel tento návrh z řad mimo organizace SRČSE, byl vzat po několika otázkách a vysvětlení z pořadu.

Dnes je však podán návrh na změnu názvu z našich vlastních řad a proto se tentokrát tímto návrhem musíme zabývat, o něm pohovořit a pak hlasovat.

Návrh pochází z Kanady a navrhuje změnu dosavadního názvu SRČSE na „Česká světová unie“. Odůvodnění: státoprávní (federativní) uspořádání ve vlasti a umožnění spolupráce starousedlických organizací k vytvoření jednotného, zdravého a podnětného organismu českého živlu v celém svobodném světě.

Dr. Kreml se zmínil o přímo katastrofálním úpadku českého národního povědomí, jak v exilu, tak doma, jak o tom svědčí postoje nových uprchlíků, zejména však těch, kteří přicházejí na Západ na dovolenou nebo na návštěvy. Řeknou-li: „Jsem Českoslovák“, dává jim to ještě smysl, že jsou politicky příslušníky čs. státu. Řeknou-li však: „Jsem Čech, jsem Moravan“, nevědí, co je vlastně smyslem existence českého národa v sobě samém, co je posláním českého národa v Evropě, v lidstvu a na této planetě vůbec! Někdy zmateně, jindy až cynicky se ptají: „Jaký může mít existence českého národa smysl, když je jednou bit a drcen nacisty zprava, po druhé komunisty zleva?! Když není pánem, ale otrokem ve své vlastní zemi a hraje si se svou budoucností nebo dokonce i se svým životem, odvážlí-li se říci

Ondrus & Son

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;

hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic; soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen; sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří a daeronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obslužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pančera

Do New Yorku a okolí

H & S PORK STORE

(předtím B. Hrdina)

PRVOTŘÍDNÍ párky, debrecinky, salámy, klobásy, domácí salámy, papriková slanina, tlačěnka a jiné masové výrobky. — Nezapomeňte ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunky. Chutné jaterničky a jelička každý den čerstvé.

NAŠE SPECIALITA: moravské (cikánské) uzené, výsek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - majitel

35-10 DITMARS Blvd., ASTORIA, New York
(mezi 35. a 36. ulicí) ☎ AS 8-8468

někdo, co si myslí, třeba jen svým dětem? Kde je jaké řešení? Kde je nějaké východiště z této nemohoucnosti, z tohoto otroctví? Kde je nějaká naděje do budoucnosti? Co je v této situaci smyslem mého života, mé rodiny, mých přátel a celého národa? Co je tedy smyslem národních dějin českých?!"

Tak tápá a živoří národ v nesvobodě!

Lepší budoucnost našeho národa – tak i jeho osvobození – je závislé na upřímné obnově českého národního ducha, národního povědomí neboť jen duchovně ucelený národ dovede povstat ku svobodě! Pak také lépe pochopíme citění a snažení Poláků i Slováků i základní principy budoucí sjednocené federativní Evropy! To vše si připomínáme zvláště dnes, v 1.100. výročí smrti sv. Metoděje, apoštola Slovanů, a ve 40. výročí založení Charty Spojených národů, ve 40. výročí skončení 2. světové války!

O poměru Čechů a Slováků „jindy a dnes“ promluvil – na požádání generál, tajemníka – prof. dr. Radko K. Jáněský ze St. Louis, USA, vzpomněl dějin Slováků od říše Velkomoravské, pod Maďary, až po osvobození v roce 1918 s nadějí Pittsburské dohody o autonomii Slovenska, o přínosu českých zemí Slovensku a o pozvolném dorůstání, dospívání slovenského národa i za války pod nacistickou kontrolou a dnes pod kontrolou sovětskou, národa, který se dnes cítí natolik schopným, aby převzal a řídil osudy své země sám. Komunisté záměrně i prozíravě ustoupili tomuto dějinnému tlaku zavedením federace. S tímto stavem se musejí – chtě-nechtě – Čechové i po osvobození Evropy od komunismu smířit tak, jak se např. matka beznadějně smířuje s odchodem dospělých již dětí! Pohyb dějin je mocnější, než subjektivní city a lahodné představy, jak jednotlivců nebo skupin, tak celých národů.

O slovo se hlásí Dr. J. Anděl, býv. pol. es. vězeň ze Švýcarska. Spojuje zprávu o úpadku národního českého povědomí se skutečností, že se prakticky od roku 1939 po dnešek – to bude brzy skoro půl století – neučí doma skutečné národní dějiny. Dnes jsou důležitější dějiny komunistické strany, životopisy Marxe, Lenina, Stalina, Brežněva atd., hornické stávky na Kladně, střelení dělníků v Dolní Lipové a pod... Časopisy, noviny, radio a televize, vše to slouží režimu! proto ty smutné důsledky! Slovači jsou na tom lépe! Jsou jednotnější doma a zde v zahraničí mají mocnou or-

ganizaci – Světový kongres Slováků – zatímco my, Češi, jsme roztrženi a nemáme žádného oprávněného mluvčího za náš národ před světem! Proto se přimlouvá za změnu dosavadního názvu SRČSE na „Českou světovou unii.“

Když skončil, přihlásila se o slovo mladá učitelka ze Švýcarska a rozhodně obhajovala svou učitelku z domova, která je učila skutečné dějiny národní.

Dr. Anděl nato poznamenal, že to byla jistě čestná výjimka a znovu uvedl několik příkladů ze své zkušenosti a rozhovoru s učiteli různých kategorií ještě před svým útekem do exilu po sovětské okupaci. Výjimka potvrzuje pravidlo!

Nato prohlásil předseda, Msgr. Jaroslav Kubovec zasedání za skončené, zatímco političtí vězňové byli vyzváni, aby se dostavili do konferenční místnosti č. 60. Zasedání Kongresu bude pokračovat ve 3 hodiny odpoledne. V mezičasu si mohou účastníci vyslechnout přednášky KA v téže budově.

Odpolední zasedání a volby

Odpolednímu zasedání byl představen polský profesor Wlad. J. Cieslewicz z USA, který měl přednášku o vytvoření česko-polsko-slovenského soustátí ve střední Evropě jako jediného řešení k zajištění svobody v budoucnosti před nebezpečím z východu i západu. Přednáška bude vydána tiskem jako soukromá iniciativa k řešení středoevropského prostoru.

Následovaly volby: Kandidátka s třemi sbory, v každém 17 jmen a pět prázdných řádků. Každý delegát mohl zakroužkovat nebo napsat nejvýše pět jmen v každém sboru. Pak v návrhu mohl označit: jsem nebo nejsem pro změnu názvu SRČSE na „Česká světová unie“.

Večer byly vyhlášeny výsledky voleb a hlasování. Sbor vědecký: Dr. J. Jirásek, Austrálie (92 hlasy); sbor duchovní a sociální péče: Msgr. Jar. Kubovec, NSR (102); sbor politický: Dr. Libor Brom, USA (93). Všech 108 hlasů pro název „Česká světová unie“.

V sobotu 6. července se účastníci Kongresu zúčastnili programu XV. národní pouti v 1100. výročí smrti sv. Metoděje který byl svého času vězněn v Ellwangen, než se mohl na přímý zákrok tehdejšího papeže vrátit na Moravu.

Kongres byl ukončen večerní konferencí, která vydala stručnou tiskovou zprávu, jež byla předána exilovému tisku.

Tisková služba ČSU.

Postoj církve k příslušníkům ostatních náboženství

(Pokračování ze str. 9)

málně dochází tam, kde druhá strana má již svůj názor na svět a je příslušníkem nějakého náboženství, kterým se řídí při svém jednání. Mnohem snadněji k němu dochází v pluralistických společnostech, kde spolu žijí a často se střetávají různé tradice a ideologie.

34. Při takové výměně názorů jednotlivé strany vzájemně poznávají a oceňují duchovní hodnoty a kulturní kategorie, podporující jednotu a bratrství mezi lidmi (sr. NA 1). Křesťan pak tím spolupracuje na tom, aby kultury byly proniknuty evangelním duchem (sr. Evangelii nuntiandi 18-20, 63).

35. Na mnohem vyšší úrovni si mohou lidé zakoušení ve vlastních náboženských tradicích sdílet své zkušenosti z modlitby, kontemplace, víry, jakož i způsoby a cesty, jak hledají absolutno. Tento typ dialogu vede k vzájemnému obohacení a plodné spolupráci v rámci podpory a uchování hodnot a nejvyšších duchovních ideálů člověka. To je přirozené vede k tomu, aby si navzájem sdělili, proč věří, a nezastaví se ani před nehlubšími rozdíly, nýbrž se pokorně a s důvěrou odevzdají Bohu, který „je mnohem větší než naše srdce“ (1 Jan 3,20). Křesťan tak má možnost poskytnout druhému příležitost, aby existenciálním způsobem zakusil hodnoty evangelia.

Dialog a poslání

36. Vztahy mezi dialogem a misijní činností jsou mnohotvárné. Soustředíme se na některé aspekty, které jsou v současné době důležitější kvůli problémům, kterým je nutno čelit, nebo kvůli postojům, jaké jsou požadovány.

MISIE A KONVERSE

37. Misijní činnost, má podle Druhého vatikánského koncilu za cíl obrácení: „Jen tak nepokřtění, kterým Duch svatý otevře srdce, uvěří a svobodně se obrátí k Pánu a upřímně k němu přilnou...“ (AG 13; CJC 787, §2). V rámci dialogu mezi věřícími různých vyznání se nelze vyhnout reflexi o duchovní cestě k obrácení.

V biblickém a křesťanském jazyku obrácení je návrat pokorného a zkroutěného srdce k Bohu s touhou podřídit mu svůj život mnohem velkomyslněji (sr. AG 13). Všichni jsou stále vyzýváni k tomuto obrácení. V tomto procesu se

může zrodit rozhodnutí opustit předešlou duchovní nebo náboženskou situaci a zaměřit k jiné. Tak např. srdce plné lásky k jednomu člověku se může otevřít lásce ke všem.

Každé ryzí Boží volání vyžaduje vždy, aby se člověk přemohl. Není nový život bez smrti, jak to dokazuje dynamika velikonočního tajemství. A „každé obrácení je dílem milosti, v níž má člověk plně znovu najít sám sebe“ (Redemptor hominis 12).

38. V tomto procesu obrácení převládá svrchovaný zákon svědomí, neboť „nikdo nesmí být nucen, aby jednal proti svému svědomí. Nesmí se mu však ani zabraňovat, aby jednal podle svého svědomí, především ve věcech náboženských“ (DH 3).

39. Z křesťanského hlediska hlavním činitelem při obrácení není člověk, nýbrž Duch svatý. „To On pobízí k hlásání evangelia a působí, že je přijímáno v hlubinách svědomí a dává pochopit slovo spásy.“ (Evangelii nuntiandi 75). To On hýbe srdcem a umožňuje zrození víry v Ježíše, našeho Pána (sr. Kor 2,4). Křesťan je prostě nástroj a spolupracovník Boha (sr. 1 Kor 3,9).

40. I při dialogu křesťan chová obyčejně ve svém srdci touhu podílet se o své poznání Krista s bratrem jiného vyznání (sr. Skt 26,29; Ecclesiám suam 46). A je stejně přirozené, že druhý věřící touží po něčem podobném.

DIALOG PRO STAVBU BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ

41. Bůh i nadále smířuje se sebou lidi skrze Ducha. Církev staví svou důvěru na příslibu, který jí dal Kristus, že ji Duch povede dějinami k plnosti pravdy (sr. Jan 16, 23). Proto jde vstříc lidem, národům a jejich kulturám, vědoma si toho, že každé lidské společenství má zárodky dobra a pravdy a že Bůh má plán lásky pro každý národ (sr. Skt 17, 26-27). Církev chce tedy spolupracovat se všemi na uskutečnění tohoto plánu, zhodnocující tak všechno bohatství nekonečné a různorodé Boží moudrosti a přispívající k evangelisaci kultur

(sr. Evangelii nuntiandi 18-20).

42. „Zalétáme ve svých myšlenkách ke všem, kteří věří v Boha a uchovávají ve svých tradicích cenné náboženské a lidské prvky, a přejeme si, aby nás upřímný dialog všechny přivedl k přijetí podnětů Ducha a abychom je pohodlně splnili.“

Co se nás týká, přání navázat dialog, který je prodchnut pouze láskou k pravdě a veden s příslušnou prozíravostí, nevylučuje nikoho: ani ty, kteří mají v úctě vysoké lidské hodnoty, ačkoliv ještě neuznávají jejich Původce, ani ty, kteří potírají církev a různým způsobem ji pronásledují.

Protože Bůh Otec je počátek a konec všech, jsme všichni povoláni k tomu, abychom byli bratři. A protože máme totéž lidské i božské povolání, můžeme, ba musíme bez násilí a bez podvádění spolupracovat na budování světa v opravdovém míru“ (GS 92; sr. Poselství ke Světovému dni míru Pavla VI. a Jana Pavla II.).

43. Dialog se tak stává zdrojem naděje a při vzájemné proměně vytváří společenství. Duch svatý řídí uskutečňování Božího plánu v dějinách jednotlivců i celého lidstva, až do té doby, kdy Boží děti, které rozdělil hřích, budou znovu sjednoceny (sr. Jan 11,52).

44. Jen Bůh zná časy, On, jemuž není nic nemožné, On, jehož tajemný a tichý Duch otevírá osobám a národům cestu dialogu, aby překonaly rasové, společenské i náboženské rozdíly a vzájemně se obohacovaly. To je teda doba Boží trpělivosti, v níž pracuje církev a každé křesťanské společenství, protože nikdo nemůže přinutit Boha, aby jednal rychleji, než jak rychle on zvolil.

Avšak před novým lidstvem třetího tisíciletí kéž církev dokáže vyzářovat otevřené křesťanství, aby trpělivě očekávala, že vzejde semeno, které zasévala v slzách, ale s důvěrou (sr. Jak 5,7,8; Mk 5, 26-30).

10. června 1984 o slavnosti seslání Ducha svatého.

/Studie 95 - Křesťanská akademie v Římě/

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHÚDKY

**6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402**

☎(312) 795-0250 Rádi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNIA

Emigrační úřad nás informuje... REFUGEES – celosvětoví emigranti

Víte že, ...Přednostní emigrační právo číslo 7, jehož roční kvóta je omezena na 6 %, je dostupná všem cizincům, kteří mohou dokázat, že museli odejít ze své vlasti z důsledku persekuce, buď politické, náboženské nebo rasové. Toto ustanovení se vztahuje na uprchlíky z komunistických zemí nebo ze zemí ovládaných komunisty. Ze zemí středního východu. Také ze zemí postižených neobvyklou přírodní katastrofou, která byla uznána prezidentem USA za takovou a kam se postižený nemůže vrátit.

Cizinci, kteří již žijí v USA a chtějí si zažádat o klasifikaci číslo 7, musí žít v USA nejméně dva roky než se jim žádost vyřídí.

Uprchlík v cizině, mimo USA, si může zažádat o podmíněný vstup do USA, který se dodatečně po schválení a parolování může změnit na povolení ku stálému pobytu, ale žadatel musí žít v USA nejméně dva roky než toto povolení dostane. Žádosti se mohou podat v Rakousku, Belgii, Francii, Německu, Řecku, Hong Kongu, Itálii, Libanonu.

Formuláře a doklady pro žádosti v USA:

I-485, žádost o stálý pobyt; G-325 A formulář pro místní úřad; FD-258 otisky prstů; SS-5 Social Security úřad; I-590 žádost o klasifikaci uprchlíka; křesťanský list s překladem do angličtiny; 2 fotografie-pasové; doklady o persekuci.

Mimo USA: Cizinec si musí zažádat o emigrační visum na nejbližším USA konsulátě nebo velvyslanectví. S žádostí – formulářem – je připojena malá karta s kopírovacím papírem, která je automaticky vyplňována, ale je na žadateli, aby byla přiložená k žádosti a předána místnímu Emigračnímu úřadu. Křesťanský list a důkazy o persekuci.

Bližší informace a adresy konsulátů v úřadovně ČSNRA, 2137 S. Lombard Avenue, Cicero, Illinois, 60650. ☎ 656-1117 – O. Kovářová.

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Počtivá a rychlá práce.
Volejte česky nebo anglicky:
852-2230

JO KARL D STALO SE V ADVENTU

(Pokračování z min. čísla)

Šla za cizí dívkou. Cítila, jak jí rozechvěním podklesávají nohy. Pak se otevřely dveře a stanula před mužem středních let v civilu. Nad ním visely obrazy státníku.

Muž se podíval na Mařenku nezúčastněně. Vyzval ji, aby se posadila.

„Jste občanka Marie Pospíšilová?“

Vzal se stolu desky a listoval v nich.

„Vy jste se tedy přišla informovat o okolnostech skonu vyšetřovaného Josefa Toufara?“

S Mařenkou se zatočil svět. Zdálo se jí, že nemůže vydechnout. Měla strach, že za okamžik omdlí. V duchu si opakovala ta dvě slova: „Nesmím omdlít! Nesmím!“

„Co se stalo se strýčkem?“ vypravila ze sebe.

Muž chvíli listoval v papírech a potom řekl: „Vyšetřovaný Josef Toufar zemřel v sanatoriu v Legerově ulici 25. února 1950. Příčinou smrti byl podle úmrtního listu zánět pobříšnice. Vyšetřovaný Josef Toufar byl pohřben ve společném hrobě na městském hřbitově v D'áblicích.“

Voják vyvedl Mařenku chodbami k výtahu a ve vrátnici od ní vzal návštěvní lístek. Vyšla na letní rozpálenou ulici, kterou viděla jako v mlze. Musila se opřít o bílou kachlíkovou stěnu budovy. Stála neschopna myšlenky, se zarudlýma očima, zlomená bolestí, raněna zklamáním, které jí svíralo srdce, nechápající, na konci sil, sedmibolestná.

Položila si hlavu na chladný obdélník kachlíku. Ze stěny se na ni dívala fotografie muže, zacementovaná v pamětní desce. Opršlý nápis oznamoval, že zde padl hrdina za svobodu vlasti. Muž byl mladý a pohublý, jako byli lidé v šestém roce války. Dovedla si představit toho mladého muže, jak před ní leží na chodníku s ranou v prsou s prostřelenými plícemi v kaluži krve. Hubenou rukou svírá pušku. Ještě stále jí svírá. Povstání ho zastihlo cestou z práce. Šel s ostatními tam, kde se rozdávaly ukořistěné zbraně. Jedna puška zbyla i pro něho. Nějaká dívka mu přišpendlila na klopku trikolóru a on šel na toto místo držet stráž.

Domů už nedošel. Ale ti, kteří na něho marně čekali, mohli věřit, že jeho smrt měla smysl, protože ho zastihla v boji za svobodu. Tato víra je mohla utěšit. V tomto národě se už malé děti ve škole učily, že svoboda je cennější než život v otroctví.

Zalila ji vlna hořké lítosti nad zmařenými životy mužů. Nad smrtí, která je nesmyslná a o to bolavější, jestliže pro ni nelze najít zdůvodnění, které by dávalo útěchu.

V té chvíli, kdy ji oslepoval pláč, opřena o bílé kachlíky budovy, jejímž zdem je souzeno, aby se stávaly němými svědky tragédií, myslela na pohublého cizího muže, který se na ni díval z vybledlé fotografie, i na muže, kterého jí bylo oplakávat.

Teprve, když vyplakala poslední slzu, začala si uvědomovat svět kolem sebe. Ulici, vozy, tramvaje, chodce s jejich pohledy, které byly spíše zvědavé než zúčastněné.

Ustoupila ze stínu do ulice rozpálené letním odpoledním sluncem a šla zvolna dolů k řece. Na nádraží přišla právě včas. Ještě si ani nestačila najít místo, když se vlak rozjžděl.

Nový úřad

Procházkův pracovní den teď začínal v půl osmé ráno a měl končit ve čtyři hodiny odpoledne. Ale domů chodil kolem osmé večer a někdy i později.

Do nového úřadu ho uvedl Krčil. Zavolał si ho k sobě a sdělil mu, že s ním má určité plány. „Slyšel jsem, že ses na církevním osvědčil. Měl jsem z toho radost.“ Krčil se tvářil protektorsky a snažil se vzbudit dojem, že Procházka může za svou kariéru vděčit jemu. Nechával ho přitom a neodporoval mu.

„V terénu už ses natloukl dost, co? To věčné cestování, spaní po hotelech, to není nic pro našince. Kolik je ti vlastně let?“

„Osmačtyřicet.“

„Vidíš, taky už si zasloužíš trochu si pohovět.“

Procházka byl zvědav, co pro něho Krčil chystá.

„Zařizuje se nový úřad. Potřebujeme tam vedoucího. Myslíš, že na to stačíš?“

„To se uvidí.“ Řekl to způsobem, který naznačoval, že o své způsobilosti vůbec nepochybuje. Imponovalo mu, že má mít vedoucí postavení. Ani se neptal, jaký by bral plat. Jaksi se to nehodilo. Ostatně, jako vedoucí bude mít určitě víc než dnes.

Vysvětlil mu, že jde o evidenční oddělení v církevním referátu, kde se povedou něco jako kádrové posudky kněží.

„Kdy bych tam měl začít?“

„Co nejdřív. Ta věc spěchá.“

Prostory pro nové oddělení byly v budově na nábreží v nejvyšším patře v půdním přístavku, kde se původně nepočítalo s kanceláři, a proto sem nezavedli vodu. Musilo se odbíhat o poschodí níže. Místnosti zde byly zkosené a nevycházelo se z nich do tak světlých a širokých chodeb, jako v dolních poschodích. Nábytek sem dali ze skladiště, každý kus jiný. Lidé tu měli pracovat ve třech místnostech po sedmi nebo osmi. Ve skladišti bylo málo skříní, ostatně by se sem ani další nevešly. Srovnali tedy složky v tuhých deskách kolem stěn do vyrovnaných sloupců. Na každé složce bylo jméno a duchovenská hodnost.

Původně měl Procházka dostat brigádníky, především studenty. Ale jednou se zmínil před Krčilem, že jde o důvěrné materiály a že snad by se nehodilo, aby do nich nahlížel někdo neproověřený. Krčil ho pochválil za bdělost a námitku uznal. Předisponovali tedy k Procházce staré zaměstnance z ministerstva a dalších úřadů, kteří dosluhovali do penze a na jejich dosavadních pracovištích si s nimi nevěděli rady. Většina sem šla nerada. Čekala je termínovaná práce a Procházka dbal na to, aby se využila pracovní doba. Výhoda byla, že se nehledělo na přesčasovou hodinu a kdo chtěl, mohl přijít i v neděli a Procházka mu za to podepsal hodiny s padesátiprocentním příplatkem.

Procházce lichotilo vést oddělení, ale trpěl tím, že má podřadný personál s nedostatečnou kvalifikací. Z předsednictva vlády mu poslali vrátného a pak tu byl také bachař z Pankráce, který měl žlučnickové kameny a jemuž lékař doporučil sedavé zaměstnání. Vyžadoval neustále ohledy na svou chorobu a několikrát týdně se dovoloval k lékaři. Procházka litoval každého ztraceného půldne. Chtěl být v termínu hotov a bál se, že Krčila zklame. Měl vyvinutý pocit odpovědnosti, kontroloval své lidi a dohlížel, aby pilně pracovali. Kancelář si vyžádala všechn jeho volný čas a všechny síly.

Akta, která stála v sloupcích podél zkosených stěn, převezli z diecézních archivů. Každá složka, nadepsaná jménem, byl případ od církevního soudu, jehož rozsudky uplatňovala církev sama, které však nepřišly do civilního trestního rejstříku.

Nebylo pochyb, že jde o důležitý průkazní materiál. V Procházkově oddělení se mělo vyhodnotit, zda jde o případ porušení církevní etiky, který nebyl zajímavý, anebo zda jde o čin, za který by se civilní osoba musila zodpovídat před řádným světským soudem. Případy prvního druhu se odkládaly ad acta, zbývající se třídily podle povahy provinění a jeho závažnosti. Nejzajímavější a nejdůležitější část tvořily přestupky mravnostního rázu. Z nich samostatně odpadla akta, která se zabývala soužitím farářů se ženami, jež se někdy v případech udání staly předmětem církevního soudního řízení.

Nejcennější byly zápisy o procesech mravnostních deliktů s nezletilými anebo případy homosexuality. Bylo jich méně, než Procházka čekal, ale když se nějaký objevil, vyžádal si Procházka od svých lidí zvláštní hlášení. Tyto případy hromadil ve své kanceláři, protože věděl, že právě o ně, mají jeho nadřízení mimořádný zájem. Rovněž případy majetkových trestných činů a obohacování se pečlivě evidovaly.

Třídění byla jen první část práce se soudními akty. Bylo třeba zjišťovat, jak jsou jednotlivé případy aktuální. Šlo mnohdy o procesy velice staré a mnoho souzených buď nežilo, anebo už vůbec nebyli v duchovní službě. Jiní tak často měnili působiště, že nebylo snadné vypátrat jejich současný pobyt. To vše zdržovalo ukončení akce a Procházka věděl, že nadřízení čekají na výsledky jeho oddělení a že jsou netrpěliví. Měl pocit viny před Krčilem a upadal do těžkomyslnosti, protože zklamal.

Konečně byla věc tak daleko, že mohl Krčilovi předložit úplný seznam rozdělený podle jednotlivých druhů deliktů i s dnešními adresami kdysi souzených duchovních, doložený stručnou kádrovou charakteristikou s tehdejšími soudními akty.

Také Procházka byl členem zvláštní prověřkové komise. Měl v ní převzít úlohu referenta, seznamujícího členy komise s případem.

Než tato řízení začala, konzultovala se listina s jinou komisí, složenou ze zástupců organizace tzv. „vlasteneckých kněží“. Bylo třeba zjistit, jakým způsobem se duchovní z předložených seznamů projevují. Pokud se některý z nich už sám zapojil do hnutí a projevil se loyálně k režimu, byl vyškrtnut a nezval se k pohovoru.

Prověřková řízení se konala ve vyhrazených místnostech v oddělení pro vnitřní záležitosti na obvodních národních výborech. Pokaždé pozvali asi dvě desítky duchovních. V komisi, které předsedal Krčil, byli kromě tří úředníků ze Státní bezpečnosti přítomni

také dva kněží - aktivisté:

Předvolání čekali ve zvláštní místnosti. K pohovoru volali jednoho po druhém a ti, kteří od komise odcházeli, se už nesměli setkat s těmi, kteří na pohovor teprve čekali. Kněží nevěděli, proč byli předvoláni. Slyšeli pověsti o zatýkání duchovních a řádových bratří a sester, o prohlídkách far a klášterů, četli o nalezených zbraních a dokumentech o činnosti, namířené proti státu. Tušili, že jde o provokaci, kterou někdo předem připravil, ale věděli, že právě na podkladě takových nepodložených tvrzení jsou jejich druhové zatýkáni a vězněni. Oběťmi se často stávali jejich dobří známí. Něco podobného mohlo kdykoli postihnout i je. Přicházeli proto znervóznělí, nejistí, nepřipraveni hájit se, protože nevěděli, z čeho budou obviněni. Stáli zde sami, vystaveni výhrůžkám i lákání, bez pomoci, odkázáni sami na sebe. Někteří přicházeli hrdě a odmítali vypovídat. Odvolávali se na své právo, podle něhož se nemusí zodpovídat světským soudům.

Jiní zase byli tiší a zahloubáni do sebe, jako by rozjímalí se svým Bohem, u něhož hledali ochranu a útěchu v hodině zkoušky. I ti zůstali nezlomeni a neochotni poddat se světské moci, odhodláni obstát ve zkoušce svědomí a nezapřít svou víru a přesvědčení. Zůstali hluší ke slibům, nabízejícím jim úřad, kvetoucí farnost či propůjčené důstojenství. Nesáhli po předem připraveném formuláři a nepodepsali prohlášení.

Pak přišla Procházkova chvíle, kdy na Krčilův pokyn sáhl po deskách se zažloutlými akty a zalistoval v nich. Pak nečekaně, jako by náhle objevil zajímavý zápis, zeptal se klidným hlasem: „Pane faráři, vy jste svého času působil na Brandýsku, že?“

Ani nečekal, až farář stačí přikývnout.

„Proč jste byl vlastně z farnosti odvolán?“

Sedm párů očí se zkoumavě zahledělo na muže v kněžském rouše, který stál jako na pranýři.

Starý hřích se vrátil a byl tu v plné nahotě, která se náhlejevila ostudnější než kdysi. Stará zpověď byla zapomenuta a tihle cizí lidé ji chtěli slyšet znovu. Nastražili uši, aby ji vyslechli do všech podrobností. Odmítají pokání. Nesmiřitelnější než uražené nebe. Nemilosrdnější než Satan.

Ti slabší a ustrašenější sáhli po peru a podepsali.

Když odložili pero a čísi ruka sáhla po papíru s ještě neoschlým podpisem, sklapl Procházka desky, jako by chtěl dát najevo, že tím je případ vyřízen. Pro dnešek vyřízen. Pro tak dlouho vyřízen, dokud viník dostojí podpisu na smlouvě i později, až zcela oschne a vybledne působením času.

Dříve se takové smlouvy podepisovaly krví.

POKÁNÍ

Záchvěvy

Zemědělské družstvo vzniklo v Čihošti dříve, než se tam přistěhoval nový farář. Čihošští přistupovali váhavě, ale družstvo se nakonec založilo. Václav, který hospodařil na Jirsově gruntě, se příliš nevzpouzel, když traktor rozorol jeho meze, a sám přivedl dobytek do společného kravína. Starý hospodář to Václavovi nikdy neodpustil a hledal viníka ve Slávce, která nemohla mít pravý vztah k rodovému majetku. Ale to už jiní považovali Jirsu za podivína a říkali o něm, že mu v hlavě přiskočilo. Ztrácel se jako sníh na jarním slunci. Byl první, kdo ze starých hospodářů zhasnul. Když ho po Hromnici ve čtyřiapadesátém pochovávali v rodinné hrobce na hřbitově u kostela, nebyl to velký pohřeb, jak by se slušelo na prvního hospodáře ve vsi. Přišla se s ním rozloučit jen hrstka jeho vrstevníků. Pochovali ho bez Pánaboha. Čihoštská fara byla ještě neobsazena a ledečský velebníček právě dostal ischias, že se hnout nemohl. Mnozí říkali, že to byla výmluva, že prý mu z okresu dali pokyn, že by právě na tento pohřeb neměl chodit.

Říkali i jiné věci.

Jak už to bývá.

Ale ani ti, kteří starý pořádek v Čihošti převraceli, se nedožili štěstí a radosti. Hanouska přitiskl družstevní valník ke zdi kravína. Měsíc ho dávali v pelhřimovské nemocnici dohromady. Vrátila se ho půlka. Proklempíroval zimu a na jaře, zrovna v době setí, zemřel. Herec Rudolf se kamsi ztratil. Nikdo po něm nepátral. Nežil ani Vovíz z pastoušky. Dostal horkost a začal kašlat krev. Dostávalová, která se nad ním smílovala a přinesla mu občas misku polívky, vyprávěla, že ke konci trpěl jako pes a že v bolestech a zoufalství volal po Bohu a chtěl, aby farář přišel s posledním pomazáním.

Vesnice si zvykla žít s družstvem. Mladí jako by ztratili vztah k půdě svých otců. Mnozí odjeli natrvalo do Prahy, Jihlavy, Pelhřimova nebo do Brna dělat do továren. Nikdo je nedržel a nepřemlouval. Doma by stejně nedřeli na svém a ve fabrice si alespoň více vydělají. Ani ti, co zůstali, nepracovali všichni v družstvu.

Kapslovna ve Vlašimi jela na tři směny a brala každého, kdo se přihlásil. Ženské byly přes týden doma, hospodařily na záhumenku a pár jednotek si šly oddělat do kravína nebo na pole, mužští žili přes týden ve svobodárně a na konci týdne přijížděli. Zůstali jen staří a i ti časem přestávali vycházet, aby se podívali na svá bývalá pole, která sotva našli v širokém lánu rozoraném traktorem. A když vymetalo obilí a zráló, zkusili po starém zvyku zamnout v prstech zrno a potěžkat. Zdálo se jim teď chudší a slabší než za jejich časů. Jak také ne, když vyrůstalo nezroseno jejich potem. Vesnice žila se svým družstvem v manželství, o kterém věděla, že se nedá rozvést a s nímž je nutné se smířit. Proti němu se jít nedá, je třeba si v něm najít výhody, které je činí snesitelným. Toto manželství nevzniklo z lásky a trvá ze zvyku.

Lidé přestali počítat se změnou, bylo nutné se přizpůsobit. Když někdo ze starých si při vyprávění vzpomněl na krvavou žertvu na gruntu děkančického Matějčicka, leckdo řekl: „A co mu to bylo platné?“ Tak smýšleli mnozí. Není opravdu nic platné stavět se na zadní. Tak třeba Jirsa. Nikdy se nesmířil a stále více upadal do svého podivínství. Tam, kde dříve byly meze jeho polí, nacházeli lidé ráno zatlučené kolíky. Kdo se odváží říci, že to bylo rozumné?

Farářova Mařenka se v obci neukázala osmáct let. Zprvu posílala k vánocům kartičky, ale i ty ustaly. Ale číhoštsí nezapomněli. Pokud o Toufarovi hovořili, tak spíše potichu a tak, aby neslyšel nikdo, kdo neměl slyšet. Jeho osud byl pro ně neproniknutelným tajemstvím. Věděli - nebo spíše se domýšleli - že nežije. Neznali okolnosti jeho skonu. Ale tušili, že Toufar se stal obětí kruté hry, která hraničí se zločinem, není-li zločinem sama. Četli v novinách články o Toufarově podvodné manipulaci s křížkem a nevěřili jim. Byli sami svědky té události a viděli, že se křížek vychyloval, aniž by Toufar cokoli pozoroval. Někteří z nich byli svědky toho, že svého faráře teprve musili přesvědčit o tom, co se stalo, a že on sám tomu nedůvěřoval a byl první, kdo odmítl tvrzení, že se udal zázrak. Nevěřili ani tvrzením, že farář Toufar sestrojil mechanismus, který způsobil vychylování křížku. „Byl to venkovský člověk jako my,“ říkali, „dovedl vzít do ruky hrabici a postavit se ve žních do řady se sekáči. Doma na zahradě si sekal trávu sám a v přístěnku měl kosu, kterou dovedl naklepat a nabrousit. Uměl vzít do rukou opratě a otočit se s párem koní na dvoře. To všechno uměl. A hrát na housle a pěkně zpívat. A klukům lepeňáka udělat, co lítal nejvš ze všech. Něco takového by nedokázal sestrojil.“ Tak mluvili ti, kteří ho znali. „Byl to poctivý člověk. Ten by se nikdy nedopustil podvodu. Tím méně v kostele. Byl to čestný a zbožný muž.“ dodávali. Stejně odmítali nařčení o farářově homosexualitě. „Kdo si mohl něco tak sprostého vymyslet!“ zlobili se.

Věděli ale také, že oni jsou bezmocní, jako byl jejich nešťastný farář. Že jejich svědectví nechce nikdo slyšet a že v tomto státě existuje moc, která se neohlíží na lidi a šlape po nich. Vrozená opatrnost jim zabraňovala vystoupit a hovořit jinak než mezi sebou a ještě potichu. „Však přijde čas,“ říkali mnozí, „a pravda se ukáže. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.“

Netušili, že čas, kdy se pravda ukáže, se blíží. Že už je téměř tady. Četli v novinách a slyšeli v rozhlase i v televizi, která mezitím pronikla až sem k nim, že se dějí nové, převratné události. Ale to se dělo daleko v Praze a ve velkých městech. Tady na venkově se ještě nic nezměnilo. A když, tak jen málo. Na okrese stále ještě sedí staří funkcionáři a setkání s nimi vždycky přinášelo těžkosti. Příliš dlouhou dobu si odvykali spojovat změnu s nadějí, a tak zůstali nedůvěřiví i teď, když se mluvilo o změnách k lepšímu. Najednou se začalo hovořit o demokracii a o svobodě. A o právu. Zdálo se jim, že ta slova, která bylo slyšet, mají větší důležitost pro ty, kteří je vyslovují než pro ty, jimž jsou určena.

(Pokračování příště)

T.B.Hlubuček:

„Historie Čechů v Cedar Rapids a v Iowě“

Před lety pisatel této statě spolupracoval s bývalou učitelkou na Wilsonově vyšší škole - Marthou Griffith - na dějinách Čechů v Cedar Rapids. Vzalo to několik měsíců než jsme získali potřebné informace a pak je zpracovali. Historie vyšla ve formě knihy pod záštitou státního historického sdružení a jest ve veřejných knihovnách. Dějiny byly rozděleny na následující statě. 1. První čeští emigranti, kteří se původně usadili v okrese Johnson, ale s odstupem let přesídlili do okresu Linn a rostoucího města Cedar Rapids. 2. Kulturní organizace. 3. České katolické kostely. 4. Založení Sokola. 5. Fraternalní jednoty Č.S.P.S., Z.Č.B.J. a Katolický Sokol. 6. Česká škola, knihovna a jediný český týdeník - Cedar Rapidské Listy. 7. První a druhá světová válka a nakonec stmelení českých přistěhovalců v kelímku amerického života. Historie byla shledána velmi užitečnou zvláště na vyšších školách. Mezi prvními osadníky byla rodina prarodičů zemřelé starostky Sokola, nedávno zemřelé Marthy Králíkové. Mnohá jiná jména jako Wojtíšek, Koráb a jiná jsou rovněž v seznamu prvních českých pionýrů v této části Iowy.

Přibližně ve stejnou dobu prominentní místní právník Barthenius Wich, zastupující jediný místní pivovar, vlastněný německou rodinou, sepisoval obsáhlejší historii Čechů v okrese Linn. Na tom jsem se rovněž podílel a s Wichem jsme měli mnoho schůzek a porad. Z obou těchto historií vysvítá, jak důležitou roli naši lidé měli na rozkvětu města, okresu a státu. A nebylo to pouze v zemědělství ale i v obchodu, průmyslu a veřejném životě. Obě ty historie poskytly také častokrát žádoucí informace dětem a vnukům, pátrajících po kořenech svého rodu, když se teď najednou začínají chvályhodně zajímat o rodokmen svých rodin.

Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Ciceru

RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY

ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ

DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR

TELEFON: 656-3555

DOPORUČTE
Hlas národa

SVÝM
PŘÁTELŮM
A ZNÁMÝM

Pomozte nám
rozšířit

Klub jeho čtenářů!

Zvací dopisy s překážkami

Narřízení čs. vlády, jímž se od 1. ledna 1985 zavedla nová forma zvaní čs. občanů k návštěvě příbuzných v zahraničí, vzbudilo mezi čs. exulanty rozruch a odpor. Narřízení se vymyká mezinárodním zvyklostem a je otázka, zda je slučitelné s běžnou mezinárodní praxí v tomto druhu mezinárodních styků. Je tudíž na místě, že díky několikaleté iniciativě byl nový způsob zvaní učiněn předmětem zkoumání některých mezinárodních organizací. Záležitostí se budou především zabývat orgány Evropské rady. Vedoucí evropské kanceláře Shromáždění evropských porobených národů, Edmund Reháč z Paříže, byl pozván, aby se jako pozorovatel zúčastnil zasedání parlamentního zasedání Evropské rady ve Štrasburku ve dnech 29. ledna - 1. února 1985. Použil příležitosti a předložil Komisi pro styky s evropskými nečlenskými zeměmi a Právní podkomisi pro lidská práva text zvacího formuláře k posouzení, zda se požadavky čs. úřadů vůbec či do jaké míry

srovnávají se Závěrečným aktem helsinských dohod (o volném pohybu osob), který Československo spolupodepsalo a jímž je vázáno.

Ve Vídni se záležitostí zvacích dopisů zabývá rakouské ministerstvo zahraničních věcí, a to z podnětu Kulturního klubu Čechů a Slováků, žijících v Rakousku. Činovníci Kulturního klubu v písemném protestu, zaslaném ministerstvu zahraničí, se ohradili nejen proti tomu, že nový způsob pozvání hrubě zasahuje do soukromí občana-hostitele, nýbrž ho přivádí do obtížné situace, protože čs. úřady chtějí znát údaje, jež s pobytem příbuzného nemají nic společného a jsou ve zjevném rozporu s rakouskými zákony. Ve vídeňském podání se také protestuje proti tomu, že žadatel, který chce příbuzného z Československa pozvat, musí se osobně dostavit na čs. zastupitelský úřad. O novém postupu čs. úřadů informovala veřejnost ve svém vysílání i rakouská televize.

Čs. zastupitelské úřady rovněž trvají na tom, aby jim žadatel předložil svůj cestovní pas. Ne na ukázkou, ale na několik dní. Cestovní pas je důležitý osobní dokument,

průkaz totožnosti, který se podle uznávaných mezinárodních pravidel nemá dávat z ruky, dokonce už ne úřadům cizího státu. Čs. úřady si nutně musí být vědomy, že v tomto ohledu hrubě porušují běžný postup, ale zřejmě jim na dojmu, který vyvolávají, nezáleží. Pro ně je důležitější novou úpravou zvacích dopisů pohodlně sbírat informace, na nichž mají zájem, a jestliže se někteří exulanti raději zřeknou návštěv příbuzných, než aby vyhověli zvidavým a všetečným čs. požadavkům, taky dobře. Režim ani v nejmenším nestojí o to, aby čs. občané na vlastní oči viděli, jaký je život ve svobodných zemích, jak jim čs. propaganda lže. Čím méně návštěv v zahraničí, tím méně svědků. Československo je pro uvolňování vztahů. Jak upřímně to myslí, ukazuje na tom, jak uvolňuje vztahy mezi rodinnými příslušníky svých národů.

V březnu zrušilo Československo nařízení platné pro Rakousko. O této změně vyrozuměl rakouského ministra zahraničí Leopolda Gratze, československý velvyslanec v Rakousku, Marek Venuta.

České Slovo v březnovém čísle sdělilo následující:

Rakouská vláda, upozorněná na nejnovější opatření čs. úřadů, jimiž se ztěžovaly návštěvy československých občanů v Rakousku - jde o formu zvacích dopisů - dala diplomatickou cestou čs. vládě na vědomí, že požadavek, aby hostitelé v Rakousku museli do zvacích formulářů uvádět osobní údaje, zejména o výdělku a zaměstnavateli, je v rozporu se závěrečným dokumentem z Helsinek a že si rakouská vláda přeje, aby se tyto otázky nemusely zodpovídat. Československo vyhovělo žádosti Rakouska a opatření - jak oznámil rakouský mluvčí - odvolalo.

(V této souvislosti dostáváme zprávu, že také švédská vláda protestovala proti novým zvacím dopisům a s úspěchem: ani osoby, žijící ve Švédsku, nebudou nuceny uvádět do zvacích dopisů dotěrná fakta o výdělku a zaměstnavateli. Je to snad výsledek intervencí švédských poslanců, kteří byli počátkem března na návštěvě v Československu?)

Československá národní rada americká protestovala již kdysi proti podobnému dotazníku. Tenkrát se. Faltusová pořídila a přeložila dotazník a předala na

Department of State, kde se o tom jednalo. Američtí vyslanci v Praze byli obeznámeni s touto záležitostí a ve svém jednání s československou vládou proti tomu protestovali.

Podobně se stalo s novým dotazníkem: kopie byla přeložena do angličtiny a předána na Department of State ses. Faltusovou s udáním dalších podrobností, jak jí byly sdělovány jednotlivci. V Praze o tom jednala a jedná velvyslanec Luers. Na občanech Spojených států se nevyžaduje návštěva čs. velvyslanectví. Hlavně se protestuje proti otázkám o povolání žadatele, jeho příjmu, udání jména zaměstnavatele. Žadatel se zavazuje hradit veškeré náklady cesty a zaplacení lékařských výloh etc. Vyžaduje to podpis notáře a končí to obvyklým výhrůžným tónem o „právní odpovědnosti za případné nedodržení výše uvedeného prohlášení, jakož i za případné nesprávné údaje.“

Protestuje Rada, můžete protestovat i vy, dopisem na Czechoslovak Affairs Office, Department of State, Washington, D.C. Usnadní se tím úkol vyslanectví, když se poskytnou mnoho důkazů.

/Věstník ČSNRA/

Stromy nerostou do nebe

Ani pro Gorbačeva - ale k němu se vrátím na závěr svého článku. Napsal-li jsem před časem o soumraku komunismu - (na což reagoval jeden ze čtenářů ve svém dopise, že zde je „bohužel přání otcem myšlenky“) - dávají mi události, seřazené v jeden řetěz, za pravdu.

Pojďme nejprve do černého kontinentu. Etiopie, dříve Habeš se svým císařem Hailem Sellasiem, nyní vedená moskevskými přísliby svedenou vládou, je názorným příkladem k jakým „světlym zítřkům“ vede svůj lid komunismus. Diletantské a hloupé zásahy do struktury zemědělství, nesmyslné zřizování kolchozů, kde pro ně naprosto nejsou podmínky, tu sehrálo svou velkou negativní roli. Zdali se z této katastrofy poučí ostatní africké státy, nám ukáže budoucnost. Jen díky nevšedním akcím kapitalistických zemí (komunistické státy se omezily na dodávky zbraní a několika desítek nákladních aut) - byl pozastaven hladomor a bylo započato s lékařskou péčí pro děti v širším měřítku.

Dalším státem v Africe pro negativní příklad komunistického hospodaření je Mozam-

bique. Tato důležitá jižně-africká země byla svými východoevropskými „přáteli“ přeměněna na lidovou demokracii, ale pak ponechána svému osudu. Její podporování bylo pro Východ příliš drahé. Dnes je Mozambique nucen se obracet o pomoc k Západu. Země byla 500 let portugalskou kolonií. V roce 1964 došlo na moskevský popud k revolučnímu hnutí, které skončilo v roce 1975 vyhlášením nezávislosti. Nový prezident Machel vydal v r. 1977 proklamaci, kterou byl Mozambique prohlášen marxistickým státem a uzavřel s Moskvou přátelskou smlouvu na dvacet let. Moskva a východní Německo se „přátelsky“ podělily o měděné a uhelné doly a za rudu platí starými nemoderními vyřazenými zbraněmi. Dnes panuje v zemi hlad, je nedostatek spotřebního zboží a vláda nemá valuty na potřebné nákupy. Proti vládě stojí většina zubožených obyvatel, z nichž se zformovalo 10,000 bojovníků - guerillas, kteří se pokoušejí o změnu režimu. Situace donutila Machela, aby v r. 1983 navštívil země západní Evropy a pokusil se zde získat pomoc.

Stavme se na Kubě. Tento zelení oplývající ostrov, dříve v přebytečích žijící, má dnes chléb na příděl, „...pokud chléb vůbec je“, jak bylo uvedeno v tisku.

Havana, dříve sloužící jako dekor pro mnoho filmů, je dnes špinavým bez rytmu žijícím městem. Cukr, mající dříve největší podíl na státních příjmech, se dnes dováží. Kuba, dříve bankéř mnoha států, má dnes u zemí východní Evropy sedm a půl miliardy dolarů dluhu. A to vše po 27 letech „revoluce“! Sovětský svaz poskytoval dlouhou řadu let finanční injekce kubánskému hospodářství v astronomických částkách, ale došel k závěru, že zde je nutná změna. Tuto změnu projednal s Castrem sovětský premiér Tichonov; značně omezenou hospodářskou smlouvu a pomoc neváhal však Castro podepsat. Platnost smlouvy byla určena do roku 2000...

V komunistických stranách Španělska a Holandska se objevili noví lidé, kterým to (snad) trochu přirozeně myslí. Výsledek je ten, že se v těchto stranách utvořily frakce, které nakonec ovládly vedení. Z trpasličí komunistické strany Holandska se staly 2 mini-trpasličí strany; jedna se drží Moskvy, druhá vyznává eurokomunismus. Ve Španělsku byl zbaven vedení stalinista nejhrubšího zrna, 70 letý Santiago Carrillo, který byl předsedou strany téměř 50 let. S ním bylo ze strany doslova vyhozeno 19 jeho nejvěrnějších. Carrillo začal vydávat časopis

„Ahora“ („Nyní“). Jestli mu to pomůže, lze vážně pochybovat, neboť za novým vůdcem, eurokomunistou Gerardo Iglesiasem - (není nijak spřízněn se zpěvákem téhož jména) - stojí drtivá většina členů komunistické strany Španělska. Rudé právo dává vinu za tuto, jim nepříjemnou změnu, eurokomunismu. Prý na této bázi není možná ani jednota strany ani její obnova.

Má tedy Gorbačev o pár problémů více. To, že má - jako první ze všech sovětských vůdců - vysokoškolské vzdělání a šarantní paní (nepodceňujme to!), mu slouží ke cti. Zda to bude mít vliv na sovětskou politiku, nám ukáže blízká budoucnost. V současné době je jeho jednání každopádně - ještě podřízeno stařešinům v politbyru, kteří ho

do vedení dosadili. Snad bychom mohli příznivě posoudit jeho snahu o omlazení kremelského teamu. Jmenování třech jeho přátel - N.I. Ryžkov (55), KGB-šéf Viktor Čebrik (61) a Jegor Ligačev (64) - za plnoprávné členy politbyru vede k domněnce, že si Gorbačev pomalu upevňuje pozici k větším a důležitějším rozhodnutím, při kterých potřebuje mít krytá záda. Neodsuzujme příkře, neočekávejme příliš, nebudeme zklamáni. S hospodářstvím, které nejvíce ovlivňuje politická rozhodnutí, to není v Sovětském svazu dobré. Partajní program se datuje od r. 1961, kdy byl přijat Nikitou Chruščevem. Že potřebuje změnu, ví kde kdo, tedy i Gorbačev. Ponechme mu čas, aby nutné změny (snad) mohl provést.

Jožka Staněk

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo "Gösser" z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-1818

Dopisy

Dallas - Texas

July 16, 1985

Vážená redakce,

promiňte, musím psát dnes večer dost rychle, proto to bude pro Vás srozumitelnější, když píšu po anglicky.

I would like to share with you some of my impressions from my visit to Velehrad on Sunday 7, 1985. You may edit this as you wish. In fact you may not wish to print any of this, since my overall impressions were quite unfavorable and discouraging.

We arrived in Uherské Hradiště at about 9:30 on the morning of July 7. We parked our car near the yard which had been assigned for the buses. Hundreds of buses sat in the yard. Most of the buses bore the names of towns in Slovácko, Valašsko, Lašsko and Slovakia. On the yard we purchased tickets for the bus which would transport us to Velehrad. The roads to Velehrad were closed to automobiles and one had to go by foot or ride the bus the distance of 4 miles or so.

We left the bus on the out-

skirts of the village of Velehrad at approximately 10:15. I was at once astounded by the number of people assembled in Velehrad. Although official estimates claimed an attendance of 100,000, my guide later told me quite confidently that „at least 300,000 people” were present in Velehrad that day. Later during the day a quiet, neatly groomed older gentleman whispered to me quite melancholically, „If they had let the Pope come, there would have been a million here!”

As we first neared the church that morning, I was amazed at the density of the crowd. When we arrived the speakers were already delivering their speeches. Unfortunately, the sound system /and I use the term „sound system” with irony, as such a primitive public address system is seldom seen anywhere today in America/ was terribly inadequate. The few speakers were poorly positioned and much of the crowd could not hear.

We wanted to obtain a view of the altar and be able to hear the addresses, so we attempted to make our way forward through the crowd. It was impossible for us to get any closer than several

hundred yards in front of the church, however. Beyond this point people were packed so close together that movement was impossible.

The size of the crowd presented a problem. It was at once obvious that the authorities had made totally inadequate preparations. I was amazed that the authorities had allowed such a large group to assemble in public without providing adequate provisions for public safety. This was especially obvious in mid-afternoon as we attempted to return to our car in Uherské Hradiště. In order to return by bus, one had to purchase a ticket. The only tickets were sold in a single booth /about 6x8’ - feet-/ where eight vendors worked. Imagine a group of several thousand people attempting to purchase tickets from a group of eight vendors! Behind the booth stood houses and gardens. I saw the crowd surge forward. Unknown to the people pressing forward, people were thrown against the fence protecting the gardens. The fence collapsed from the weight of the crowd and a row of people was thrown to the ground on top of the vegetables. Similarly, the number of buses and system of transport was totally inadequate. As an empty bus stopped to take on passengers, the crowd surged forward from every direction trying to reach the door. Here one often had no freedom of movement and merely went in the same direc-

tion his neighbors were going. For small children this was particularly unsafe. I would be surprised if there were no injuries suffered. My guide bitterly remarked after we returned to Uherské Hradiště, „So you see how they want to discourage us and make such events unpleasant?” And I could not rid myself of the feeling that the government had somehow purposely orchestrated all these difficulties and unpleasanties and had so poorly planned and prepared accommodations in hopes that its citizens would think twice about ever attending such a religious event again. I thought about Billy Graham’s statements from several years back about the freedom of religion enjoyed in Czechoslovakia. But this freedom in Czechoslovakia is only a pretense.

I learned that the Communist government in Czechoslovakia attributes the same duplicity which it practices every day to the motives of the Roman Catholic Church. It is difficult for us to understand that the Communist government in Czechoslovakia views the Church as its most dangerous „political” threat. I repeatedly heard the present situation in Poland referred to in Czechoslovakia as „the revolution in Poland”. The government of Czechoslovakia seeks to use every imaginable psychological tool to insure that the Roman Catholic Church never attains the same status in Czechoslovakia that it enjoys in Poland.

To speak frankly, I was somewhat disappointed by the crowds at Velehrad. Perhaps

especially so, since I had only the week before visited Czestochowa and been completely awed by the pilgrims there. How the hundred thousands at Velehrad paled before the weekday crowd at Czestochowa! At Velehrad I felt agony that the Czechs seem to have lost something that the Poles have preserved. Certainly the pilgrims at Velehrad exhibited piety, fervour, enthusiasm, yet so many were inhibited, even seemed to be afraid. Forty years of psychological war on religion has taken its toll on the people of Czechoslovakia. This was my strongest impression from the day. I came to Velehrad hoping to see a manifestation of religious fervour and national pride. You know for so many generations of Moravians in Texas, Cyrilo-Methodianism was perhaps the most important component of our national identity. This is something that even today, 3rd, 4th and 5th generation Czechs in Texas are enthusiastic about. And I had the preconception that I would see such enthusiasm at Velehrad, but I did not.

Přesto jsem byl však rád a Bohu vděčný za to, že jsem mohl konečně navštívit rodnou zemi svých předků, za níž i její větší obyvatele jsem se na Velehradě modlil. Za naše v Texasu, za vás v Chicagu a za celý exil jsem tam prosil sv. Metoděje o ochranu a pomoc také.

Všechny Vás v redakci a všechny čtenáře srdečně pozdravuji.

Váš Kevin Haman

DOPIS CSNRA US SENÁTORŮM A KONGRESNÍKŮM U PŘÍLEŽITOSTI 17. VÝROČÍ SOVĚTSKÉ OKUPACE ČESKOSLOVENSKA

August 8, 1985

On August 21st, it will be seventeen years since the Soviet Union invaded Czechoslovakia, kidnapped members of its government and permanently occupied that country.

What distinguished this particular aggression from other Soviet atrocities is the fact that it was directed not against an opponent, but against a communist ally only because the Czechoslovak people tried to eliminate brutality from its domestic policies and give socialism a „human face”. Why is this important? Because it is the clearest possible proof that the ruling elite of the Soviet Union does not care at all about the implementation of their professed ideals, but pursues a pure and simple policy of acquiring, enlarging and intensifying their absolute power over everyone - friends and foes alike.

At a time when we are again engaged in endeavors to arrive at some accommodation with this very same power elite, remembering and reminding ourselves about their nature is of utmost importance. To conduct any negotiations with the Soviet government while suffering from illusions about their true aims is dangerous to us and usually fatal to some part of the free world.

Therefore please let our adversary know that we are aware of their true character by recalling, on the floor of Congress, the unredeemed violation of Czechoslovakia on its anniversary on August 21st, and to insert your remarks in the Congressional Record. Not only the people of Czechoslovakia, but all peoples under Soviet domination will find hope and strength from your words.

Czechoslovak National Council of America
Dr. Leopold Rozboril, President
Vlasta Vraz, Secretary

Výroční piknik exulantů

Sdružení Čs. exulantů pořádá opět tradiční výroční výlet-piknik v neděli 8. září t.r. v National grove č. 2 na 29. ulici a Desplaines Ave. v North Riverside, Ill. K tanci i poslechu bude po celé odpoledne vyhrávat populární hudba „Koncertina Club”. Zase uslyšíte všechny ty vaše známé, české i slovenské národní a populární písně; tu svoji nejmilejší si můžete dát zahrát a s nimi i zazpívat.

Budou připravovány tradiční piknikové dobroty, které jsou vždy na pikniku exulantů tak vyhledávány. Jsou to právě české jaternice, moravské klobásy, párky a debrecinky, pověstné bramboráky, domácí švestkové koláče a různé pečivo všeho druhu ke kávě.

Výlet Čs. exulantů je v naší chicagské oblasti velkou společenskou událostí, na které nesmíte chybět! Srdečně vás zveme k návštěvě.

Výbor
Sdružení Čs. exulantů
v Chicagu

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga nebo z New Yorku 5. a 16. září, 3. a 17. října

Každý zájezd je na 16, 23 a nebo na 30 dní a může být prodloužen až na 90 dní. Ke každému odletu nabízíme: 2 dny pobytu v Praze a 7 dní autobusový zájezd Československem jen za \$476,00.

Swiss-Bavarian Holidays s Munich Oktoberfest, 10. dní od 20. do 29. září. Cena \$1,159,00 včetně letadla, ubytování s prohlídkou jižního Bavorska, Rakouska a Švýcarska.

Autobusový zájezd na řeku Mississippi s celodenní lodní projíždkou. 9.-11. října. Na cestě prohlídka historického města Galena a New Glarus s museem švýcarských přistěhovalců. Cena je \$259,00 za osobu.

Vyřizujeme rychle a spolehlivě návštěvu Vašich příbuzných z Československa.

Napište nebo zavolejte o bližší informace.

WEBER TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION (Act of October 23, 1942; Section 4369, Title 39, United States Code.)

1. Date of filing: July 12, 1985
2. Title of publication: "Hlas Národní" (Voice of the Nation).
3. Frequency of issue: Once a week Saturday (except July).
4. Location of known office of publication: 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.
5. Location of the headquarters or general business offices of the publishers: 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.
6. Names and addresses of publisher, editor, and managing editor: Publisher: "VELEHRAD" — Czech-American Heritage Center Inc., 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.
- Legal Adviser: Henry Synek, Attorney at Law, Chicago, Ill.
- Editor and Managing Editor: Rev. Vojtěch J. Vít, O.S.B., 1641 S. Allport St., Chicago, Illinois 60608.
7. Owner: "VELEHRAD", Czech-American Heritage Center, Inc., 2657-59 S. Lawndale Ave., Chicago, Illinois 60623.
8. Known bondholders, mortgagees, and other security holders owning or holding 1 percent or more of total amount of bonds, mortgages or other securities: None.
9. Paragraphs 7 and 8 include, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, also the statements in the two paragraphs show the affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner. Names and addresses of individuals who are stockholders of a corporation which itself is a stockholder of bonds, mortgages or other securities of the publishing corporation have been included in paragraphs 7 and 8 when the interests of such individuals are equivalent to 1 percent or more of the total amount of the stock or securities of the publishing corporation.
10. Extent and Nature of Circulation:
 - A. Total No. Copies Printed (Net Press Run): Average No. copies each issue during preceding 6 months: 3,700; Single issue nearest to filing date: 3,700.
 - B. Paid Circulation:
 1. Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors and Counter Sales: Average No. copies each issue during preceding 6 months: 1,049 Single issue nearest to filing date: 1,104
 2. Mail Subscriptions: Average No. copies each issue during preceding 6 months: 2,000 Single issue nearest to filing date: 2,095
 - C. Total Paid Circulation: Average No. copies each issue during preceding 6 months: 3,129 Single issue nearest to filing date: 3,197
 - D. Free Distribution (including Samples By Mail, Carrier or Other Means: Average No. copies each issue during preceding 6 months: 261 Single issue nearest to filing date: 230
 - E. Total Distribution (Sum of C and D): Average No. copies each issue during preceding 6 months: 3,390 Single issue nearest to filing date: 3,427
 - F. Office Use, Left-Over, Unaccounted, Spoiled After Printing: Average No. copies each issue during preceding 6 months: 310 Single issue nearest to filing date: 273 (Returns from News Agency).
 - G. Total (Sum of E & F — should equal net press run shown in A): Average No. Copies each issue during preceding 6 months: 3,700. Single issue nearest to filing date: 3,700.

I certify that the statements made by me above are correct
(Signed)
Vojtěch J. Vít, O.S.B.

Starts new life in Spillville

Czechoslovakian reaches the Land of the Free

By Vicki Calbreath

After swimming ten miles in the Black Sea, from Bulgaria to Turkey, a Czechoslovakian man was free from Communism.

It took Vaclav Grubl ten years to realize this dream. It would take him almost 15 months more before he reached America.

This is the second part of Vaclav's story... the interrogations, the refugee camps, and the long wait before beginning his new life in Spillville, Iowa.

The Interrogation

The first house Vaclav saw, after collapsing on the beach in a small village in Turkey, turned out to be a military house.

"They saw me in my jeans, dripping water, and asked what had happened," he recalled. "I told them in German that I had swum from Bulgaria to here, and they said, 'WHAT???' They told me no one had ever done that before."

"They gave me dry clothes, food, lots of liquid as I was so dehydrated, and a cigarette while I explained to them how I come to be there," said Vaclav. "They were very kind."

At about 7:00 a.m. almost 17 hours after leaving Bulgaria, a jeep pulled up out front of the military house, summoned there by the soldiers. The officers helped Vaclav into the jeep and drove him a short distance away.

After many questions, some people that were dressed like civilians, but according to Vaclav, seemed more like the CIA, took him in a car, and blindfolded him.

"We went about 30 miles out of the city, and came to a garage where they took my blindfold off," he recalled.

At the garage was a man, probably about 50 years old, and a German translator.

"The man asked me how I came to be there and why. I told him, 'I am a political refugee. I want political asylum.' They were very diplomatic towards me," said Vaclav.

Vaclav was then put into another car and taken to a police station, belonging to Interpol, where he was kept for four days.

"I was not in jail during this time, but I had to stay in the police station, which was somewhere in a big city in Turkey. They asked me more of the same questions, and made a lot of phone calls," he said.

After the four days at the

police station, one of the chiefs of Interpol took Vaclav to the Istanbul police station. From there he was taken to a Turkish refugee camp.

"There I was for 10 months, waiting for a United States visa," Vaclav said.

According to Vaclav, refugees in Turkey are a very lucrative business. The Turkish government does not like to process the refugees through to another country very quickly. This is due in part to the money each refugee generates. For every refugee in Turkey the Geneva, Switzerland refugee center pays Turkey \$270 a month. The Turkish government in turn spends about \$100 a month on each refugee, making a large profit.

Vaclav's time in Turkey was not all bad, though. He had a chance to make many friends in the camp, all refugees like himself, who had escaped from their own hells. Vaclav has many pictures from those days, one of which shows five of his new friends; all from a different country, and all with their own story.

After 10 months in Istanbul, Vaclav was flown to Rome, Italy by the Geneva refugee center. When he arrived he was taken to the American Embassy, and requested acceptance for a visa to the United States.

Because the interview with the American Embassy people is quite extensive, and so crucial, being a one-chance only situation, they used a Czechoslovakian translator.

After being questioned, the American delegate told Vaclav to wait one month, as they had to check his record with their people in Czechoslovakia. They told Vaclav that he would receive a letter stating his acceptance or denial for a visa.

Vaclav though that was the longest month of his life, but he was wrong. He did receive the letter within the month, and he was accepted. But then he was told he would have to wait about six weeks or more for the actual visa.

So Vaclav waited. He took tours of the area, seeing the historic sights. He took some classes in English. But mostly he waited.

Finally the visa arrived, along with a letter telling him he would have to wait some more... until a flight out of Italy to the United States could be arranged.

So he waited some more, sometimes doubting whether he would ever reach America.

While Vaclav waited he pondered on what his life would be

like there. He had inadvertently seen a notice on the desk of the refugee office in Rome that stated Catholic Charities, Dubuque, Iowa. So Vaclav knew he was going to Iowa, but not exactly where. In fact, he was not exactly sure where Iowa even was, but he knew it was in America.

Finally, after waiting and waiting, he received a telegram late at night on November 16, 1984, almost one year and three months to the day that he fled Bulgaria. As is typical with red tape methods...hurry up and wait...then hurry up, Vaclav was told to be at the airport ready to leave by 7:00 a.m. the next morning.

America

Vaclav's plane flew from Rome to New York City, where he was met by a Catholic Charities representative who took him to another airport.

From there Vaclav flew to Minneapolis, where a Czechoslovakian family, the Joe Franas, met him and talked to him for the few hours he had to wait before his plane left for Rochester.

Vaclav was so surprised and pleased to meet the Franas, and to be able to speak his native language. He talked so much, in fact, that he almost missed his plane.

"They were moving that tunnel thing away from the door, and I was yelling 'wait, wait...I must go on that plane,'" he said.

Vaclav experiences with plane travel were that the trips usually took a long time. He had no idea how far it was from Minneapolis to Rochester, Minnesota. When the plane started descending after barely being airborne, Vaclav panicked.

"I thought for sure I was going to crash. After all the years, the escape, and the months of waiting, I was going to die just miles from my new home," he said.

In Rochester, Vaclav was met by sponsors from St. Wenceslaus Church of Spillville, Joe Hauber and Janelle Pavlovec, who drove him to Spillville.

Vaclav was in America, in his new hometown, and ready to start a new life for himself.

Jim

One of the first things Vaclav did upon arriving in Spillville was deciding to use the American translation of his name. He wants to be called Jim.

In the midst of English and Czechoslovakian, Jim was welcomed into the community family of Spillville, Iowa, a city of Czechoslovakian heritage.

One of his sponsors, Janelle Pavlovec has supplied him with a house. A friend of a friend

from Spillville has provided him with a car. Many have showered Jim with food and invitations. Joe Hauber, another sponsor, is guiding him with his future.

"In Czechoslovakia it is impossible to have a private shop...farm...nothing is private. Everybody must work for the government. If they say something white is red, you have to say it is red. They tell you everything to say, think, do," he said.

"I had a car service at the house of my grandmother. I fixed the cars of my friends. One day the secret police came and asked me if I was fixing cars. I told them yes, but only for my friends. I wasn't taking any money from them. If I had I would have gone to jail," Jim recalled.

Jim has explained to many people why he left Czechoslovakia. It wasn't that his life was bad, but more of a political problem.

"Many people didn't like communistic systems, but they do not speak up. For me, this was impossible. I must say something, or I must leave," he added.

Jim's parents were not aware that he was not going to return from his vacation in Bulgaria. They were repeatedly questioned and harassed by the police. It wasn't until Vaclav's parents received a letter from him, telling them that he was going to America, that the police finally left his family alone.

Jim has talked with his parents on the telephone many times since coming to Spillville. He still can't get used to the fact that it is so easy to call so far. His family understands why he had to leave, and they are happy for him. But Jim misses them, too.

Shortly after arriving in Spillville, Jim received word that his brother had died from injuries received in a fall. And always Jim must live with the pain of being separated from his son, who is nine-years old.

A NEW BEGINNING

"I want to get my son out. I miss him. I want so much for him. But I don't think it is possible. But I want," he says.

But Jim has shown his perseverance, and determination. Maybe it will take him another ten years to get his son out of Czechoslovakia. But he'll do it.

For now, Jim is content. He is in America, and he is free. The future looks good for him.

"I like living in Spillville. They are good people, nice people. I want to stay here," he smiles.

/Decorah Iowa Journal/

On May 18 and 19, 1985, United States Ambassador William H. Luers, accompanied by members of the Embassy staff, visited a dozen sites in western and southern Bohemia, liberated by U.S. Forces forty years ago. The Ambassador laid wreaths on those monuments to U.S. Forces which remain in several places and he made remarks at all locations in memory of the Americans who liberated this portion of Czechoslovakia.

At the Cheb monument to U.S. Forces, Ambassador Luers and Embassy staff commemorate the liberation of this region by U.S. Forces in May, 1945.

Ambassador Luers and U.S. Army Attache greet well-wishers in town square of Klatovy.

Captive Nations Week, 1985

By the President of the United States of America

A Proclamation

The unique and historic significance of our Nation has always derived from our role as a model of political freedom, social justice, and personal opportunity. While not a perfect Nation, we have offered to the world a vision of liberty. It is a vision that has motivated all our national endeavors and serves us yet as an anchor of conscience. The humanity and justice of our collective political life and the freedom and limitless opportunity in our personal lives are an inspiration for the peoples of the world, both for those who are free to aspire and for those who are not.

The uniqueness of our vision of liberty comes not only from its historical development, but also from the conviction that the benefits of liberty and justice rightfully belong to all humanity. Hostility to this fundamental principle still haunts the world, but our conviction that political freedom is the just inheritance of all nations and all people is firm. Our dedication to this principle has not been weakened by the sad history of conquest, captivity, and oppression to which so many of the world's nations have been subjected.

We are all aware of those many nations that are the victims of totalitarian ideologies, ruthless regimes, and occupying armies. These are the nations held captive by forces hostile to freedom, independence, and national self-determination. Their captivity and struggle against repression require a special courage and sacrifice. Those nations of Eastern Europe that have known conquest and captivity for decades; those struggling to save themselves from communist expansionism in Latin America; and the people of Afghanistan and Kampuchea struggling against invasion and military occupation by their neighbors: all require our special support. For those who seek freedom, security, and peace, we are the custodians of their dream.

Our Nation will continue to speak out for the freedom of those denied the benefits of liberty. We will continue to call for the speedy release of those who are unjustly persecuted and falsely imprisoned. So long as brave men and women suffer persecution because of their national origin, religious beliefs, and desire for liberty, the United States of America will demand that the signatories of the United Nations Charter and the Helsinki Accords live up to their obligations and respect the principles and spirit of those international agreements and understandings.

Each year we renew our resolve to support the struggle for freedom throughout the world by observing Captive Nations Week. It is a week in which all Americans are asked to remember that the liberties and freedoms which they enjoy as inherent rights are forbidden to many nations. It is a time to affirm publicly our conviction that, as long as the struggle from within these nations continues, and as long as we remain firm in our support, the light of freedom will not be extinguished. Together with the people of these captive nations, we fight against military occupation, political oppression, communist expansion, and totalitarian brutality.

The Congress, by joint resolution approved July 17, 1959 (73 Stat. 212), has authorized and requested the President to designate the third week in July as "Captive Nations Week."

NOW, THEREFORE, I, RONALD REAGAN, President of the United States of America, do hereby proclaim the week beginning July 21, 1985, as Captive Nations Week. I invite the people of the United States to observe this week with appropriate ceremonies and activities to reaffirm their dedication to the international principles of justice and freedom, which unite us and inspire others.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand this 19th day of July, in the year of our Lord nineteen hundred and eighty-five, and of the Independence of the United States of America the two hundred and tenth.

Ronald Reagan

RELIGIOUS AFFAIRS IN CZECHOSLOVAKIA

Conference on Religion in Czechoslovakia

The Research Center for Religion and Human Rights in Closed Societies (RCDA) in New York, together with the Anti-Defamation League of B'nai B'rith, held a conference on religion at Marymount College in Arlington, Virginia, from May 15 to 17. It was chaired by the director of the RCDA, Rev. Blahoslav Hrubý. Miss Irena Lettrichová, member of the Executive Com-

mittee of the Council of Free Czechoslovakia, addressed the conference with a statement in which she said that the issue of religion in Czechoslovakia deserves particular attention because religious oppression and persecution are more severe there than anywhere else in Central and Eastern Europe. But she pointed out that the country is experiencing a vigorous religious renaissance. The people, and the young in particular, are returning to spiritual and religious values as evidenced by the religious celebration in historic Velehrad, eastern Moravia, on April 6. There, 10,000 Czechs and Slovaks gathered to commemorate the 1,100th anniversary of the death

of the first Slavic archbishop and missionary, St. Methodius. The Council, she said, was pleased with the choice of speakers, experts on Czechoslovakia (Msgr. Ludvík Němec on the Roman Catholic and Orthodox Churches; Rev. Dr. Paul Burdjar on the Lutheran and Protestant Churches in Slovakia; Vladimír Kajlík on the Protestant Churches in Bohemia and Moravia; and Olga Hrubý on human rights issues and Charter 77. Irena Lettrichová read greetings from Rudolf V. Fraštacký, chairman, General Assembly, and Mojmir Povolný, chairman, Executive Committee, Council of Free Czechoslovakia.

/Czechoslovak Newsletter/

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

✦ Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402
✦ Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650
✦ ALL PHONES:
484-0800

VOICE OF THE NATION

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

LET'S CUT U.N. FUNDS

If there is one thing of which we are certain, it is that there is no relationship between a majority vote and the rightness or wrongness of an action.

A clear demonstration of this point is the record of the approval by Congress of the United Nations Charter. On July 28, 1945, before the approval vote was taken later that day, Senator William Langer of North Dakota warned his colleagues:

"I feel from the bottom of my heart that the adoption of the Charter . . . will mean perpetuating war;" and "I believe it is fraught with danger to the American people, and to American institutions."

Langer was joined in his concern and stand on principles by Senator Henrik Shipstead of Minnesota. The vote was 89 to 2. The two were right; the 89 were wrong. So much for democratic action.

Later, Senator Robert Taft of Ohio, realizing his mistake and coming to understand the real purpose of the United Nations, stated, "The United Nations has become a trap. Let's go it alone."

The great patriotic senator from Nevada, Pat McCarran, was honest enough to say when the U.N. course became crystal clear: "Until my dying day, I will regret signing the United Nations Charter."

We have no way of knowing how many of those who approved of the U.N. in the final days of World War II in 1945, came to realize their mistakes. But if they were honest men, it had to be the greater majority.

Recently, America's "father of the conservative movement," Senator Barry Goldwater put the matter into proper perspective when he said:

" . . . the time has come to recognize the United Nations for the anti-American, anti-freedom organization that it has become. The time has come for us to cut off all financial help, withdraw as a member, and ask the United Nations to find a headquarters that is more in keeping with the philosophy of the majority of voting members, someplace like Moscow or Peking."

United States taxpayers

send more than \$1 billion annually to the United Nations, either as assessments or voluntary contributions. This amounts to roughly 25 percent of total U.N. spending. At one time we paid nearly 40 percent.

While we finance 25 percent of the U.N. budget, with only one vote, the Soviet Union, with three votes, pays only 4.2 percent despite their obligation to pay 11 percent, plus 2 percent for its extra two votes. Consequently the Reds are millions of dollars in arrears with their payments, even though the U.N. does much to promote communist objectives.

If the United Nations were truly a principled organization, any nation in arrears would be expelled until all assessments were paid up in full.

Until we can get the U.S. out of the U.N., we should cut the finances being siphoned from U.S. taxpayers to bring about their own destruction.

Recently, Congressman Eldon Rudd of Arizona introduced H.R. 1908 to cut our contribution to the U.N. to the level proportionate to our share of the professional staff at the U.N., which is now 15.5 percent. The Soviets and Communist bloc proportion is far higher than their financial contribution.

UNITED NATIONS AND "HUMAN RIGHTS"

For the past couple of weeks we have been discussing the United Nations and how this once highly regarded organization has become a threat to the security and future well-being of the United States and the Free World. We should like to call some additional important facts to your attention.

Probably the most effective U.N. Ambassador to ever represent the United States at the U.N. has been Jeane Kirkpatrick who has recently stepped down after 50 months as our chief U.S. representative.

Ambassador Kirkpatrick accomplished a number of important things while at the U.N. among which were the identification of major problems which work against the best interests of the U.S. and the U.N. Charter itself.

One of these problem areas is in the important field of human rights. She found that a "double standard" exists whereby the Communist bloc and the "Group of 77" (the Third World bloc which most often sides with the Communists against the U.S.) are quick to allege human rights violations against western nations, while closing their eyes to real human rights

violations which are standard in socialist and communist countries.

To be specific, the U.S., Chile, South Africa and Israel are often the targets of U.N. human rights resolutions. However, the U.N. never mentions Soviet aggression and terrorism, such as that against Poland and Afghanistan.

Never mentioned are the human rights violations in Cuba or in Czechoslovakia or those in any of the other enslaved nations of Eastern Europe.

The U.N. remains silent on the "Killing Fields" of Cambodia, the terrorism in Angola, Mozambique and Zimbabwe. No concern for the human rights of the one billion captives of Communist China has ever been exhibited by the United Nations. It has shown no interest in the bloody record of the Chinese Reds who liquidated 64 million human beings. What happened to their human rights? They were ignored so the permanent seat on the Security Council, which rightfully belongs to the Republic of China, could be confiscated and given to the butchers of Peking.

Have you ever heard of any human rights resolution from the United Nations condemning the slave labor camps of the Soviet Union? Of course you haven't, yet there are today in the U.S.S.R.; 1976 camps, 273 prisons, and 85 psychiatric prisons, all for the express purpose of denying the human rights of the millions of Russians, Ukrainians, Georgians, Armenians and others who are incarcerated there.

Also ignored was the massacre of 10,000 helpless people by Syria; the Soviet chemical killing of thousands of civilians in Afghanistan, Laos and Cambodia. There are dozens of other similar cases, all ignored by the U.N.

On the issue of human rights as in the cause of peace, the U.N. is a sham and a fraud — and we should have no part of it.

U.S. DEPARTMENT OF EDUCATION HEARINGS

"The following information on *Child Abuse* is entirely the work of Phyllis Schlafly, of Afton, ILL., and one of America's great speakers and writers."

A remarkable real-life drama took place in seven American cities during March 1984. Hundreds of parents traveled to one of seven locations to testify at U.S. Department of Education Hearings on proposed regulations for the Protection of Pupil Rights Amendment.

More than 1,300 pages of testimony were recorded by court reporters as parents, public school teachers, and interested citizens spelled out their eye-witness accounts of the psychological abuse of children in the public schools. They related how classroom courses have confused schoolchildren about life, about standards of behavior, about moral choices, about religious loyalties, and about relationships with parents and with peers.

There is no good way to summarize the anger and disappointment expressed by these grieving parents about what is going on inside public schools today. Each testimony should be read itself to learn the specific facts of what has actually happened — and to hear the authentic expressions of parental love overlaid with indignation at what is being done "in the name of education." Here are just a few examples:

A father testified: "We have a daughter in the 9th grade. They showed two movies in the so-called Health class. One was called 'The Right to Live, Who Decides?' This movie showed actual actors playing out the

'lifeboat situation,' where you have the lifeboat that's got too many people on it and it is going to sink, so therefore, you have to throw somebody over, so the boat will float and you save some of the people. So they go through the values. They say, 'Well, this one's a doctor, and this one's handicapped, this one's a youth, this one's a parent, this one's an attorney.' They go through the process of placing a value on each person.

A young mother from Michigan said: "As a result of the indoctrination that I received as a student, I began abusing drugs and became sexually promiscuous. As a result, I became pregnant twice, and twice aborted my babies, the effects of which are still evident with me today. I was applauded by my teachers for my decision to abort and encouraged to share my experiences with my peers. When I was a senior in high school I was living with my boyfriend. Because of this, I was invited to speak to the Marriage Class at my school, and I discussed the personal and intimate details of that situation. It was only after I had nearly ruined my life that I began to reconsider what I had been taught in the public schools. Today, I have three children to raise, three children whom I wish to protect from the effects of this type of teaching."

One mother told how her daughter was required to "role-play" a prostitute and solicit a married man who was "role-played" by a boy in the class. Another told how her child was forced to watch the vicious, violent film, "The Lottery," which portrays a mother stoned to death in front of her own child.

Another mother told how her first-grade child was given "death education." Another mother told how her child, who had just lost his father, was taken on a field trip to visit the embalming room at a local funeral parlor.

IMPORTER

VALASSKÉ
PAPUČE

dokud zásoba
postačí

Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

Announcing sigmund's

A NEW CZECH-AMERICAN RESTAURANT OPENING IN MAY

For all Czechs and non-Czechs interested

in Czech cuisine!

LOCATED IN EAGAN, MINNESOTA

1989 Silver Bell Center —

crossroad of Hwy 13 & Silver Bell Road

CONVENIENT LOCATION. PLENTY OF PARKING
OPEN 7 DAYS A WEEK.

PROPRIETORS PAUL AND HANA MATOUŠEK

INVITE YOU FOR A FRIENDLY VISIT.

FOR MORE INFORMATION CALL ☎ 452-4674.